

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05

Any XI N.º 550

Setmana del 8 al 14
d'abril del 1990

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Veniu, pugem junts
a la muntanya de les
Oliveres i sortim a
l'encontre de Crist,
que s'adreça
voluntàriament a
aquella passió
venerable i santa,
perquè vol acomplir
íntegrament el misteri
de la nostra salvació."

Sant Andreu de
Creta

AFINANT

Una tasca eclesial prioritària

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

Entre els comentaris —bons en general— que ha suscitat el relleu en la seu episcopal de Barcelona, hi ha una notable coincidència en afirmar que caldria crear nous bisbats a fi de redonar una dimensió més humana a aquesta macro-diòcesi barcelonina, que el nou bisbe ha qualificat ja, en diverses declaracions, de "gran i complexa". Em sembla evident, i crec que les moltes objeccions que es poden fer a l'empresa, certament difícil, de fer de l'arquebisbat de Barcelona una seu veritablement metropolitana, no pesen tant com les raons d'ordre propiament eclesial. Que "el bon pastor coneix les seves ovelles" no és una frase per fer bonic, sinó l'expressió de la naturalesa íntima del ministeri episcopal. El bisbe no és un mer "governador" d'un territori eclesial; el seu govern és el d'un pare. La relació personal amb els seus fidels —laics, religiosos o ordenats— té la seva font i el seu model en el mateix "coneixement trinitari" del Pare i del Fill: d'aquí li ve la seva "autoritat sacramental". I en l'Església allò que no "ve de", o "porta a" un sacrament val ben poca cosa. M'atreiria dir que la tasca, tan difícil com indispensable, de fer de la macro-diòcesi de Barcelona una seu metropolitana amb diòcesis sufragànies, justificaria un pontificat.

Les organitzacions catòliques diocesanes de Barcelona es reuniren diumenge sota el signe d'aportar la seva acció des de la base envers un major èxit de la pastoral de l'Església

Participació activa del laïcat

"El capitalisme rau en la llibertat sense responsabilitat, mentre que el comunisme té cura de la responsabilitat però sense la llibertat", va manifestar López Castellote en una conferència donada en el Col·legi de les Concepcionistes del carrer de València de Barcelona.

El director i professor del Col·legi de les Escoles Pies va manifestar que la responsabilitat és saber respondre del que fem, en contraposició de fer el que volen els altres. "Compartir és fruit de la nostra condició solidària, perquè som imatge d'un Déu comunitari". Recolzat en els documents pontificis, López Castellote reafirmà el món com a camp d'acció dels laics en "tots els racons, en totes les circumstàncies i davant de totes les persones per la transformació cristiana de la societat".

L'acte s'obria amb una pregària del Dr. Joan E. Jarque, Delegat de la pastoral laïcal.

L'arquebisbe de Barcelona, Dr. Jubany, present a la reunió, comentà l'enquesta feta als moviments pel "Comitè de Continuitat" i exhortà a un compromís més decidit i actiu de les reivindicacions cristianes en una societat secular.

La jornada es va cloure amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel Dr. Jubany, en la homília de la qual va destacar la necessitat d'una vida espiritual i de pregària com a base de tota acció cristiana.

Els fidels acolliren amb respecte les homilies de refús

Les parròquies de Madrid, contra la LOSE

MADRID.— La pràctica totalitat dels sacerdots que celebraren l'Eucaristia el passat cap de setmana en l'arxidiòcesi de Madrid van donar lectura en l'homília a un document contra l'avantprojecte de Llei d'Ordenació del Sistema Educatiu (LOSE) que els fou tramès per l'arquebisbat.

La nota, firmada pel bisbe auxiliar i responsable de l'àrea d'ensenyança de la diòcesi madrilenya, Javier Martínez, acusa l'avantprojecte del Govern "d'estatalista" i d'"aconfessional, però d'un altre signe".

"L'avantprojecte, diu el document, té greus deficiències en punts que afecten de manera decisiva les llibertats i drets bàsics de la persona, que són marginats o retallats".

La nota episcopal acusa, així mateix, l'avantprojecte

de "no contemplar en absolut la formació moral, de relegar la menció de la formació religiosa a una disposició addicional, de no tenir present el paper prioritari de la família en l'educació dels fills, i de quedar-se molt per sota dels mínims exigits avui en una societat europea".

El document episcopal es queixa que hagi fet creure a l'opinió pública "que l'única preocupació dels bisbes era la supervivència de la classe de religió", quan en realitat la major preocupació de l'episcopat és "el tipus d'educació que propicia, en què prima el saber fer les coses i manejar tècniques sobre la preocupació pel sentit i el valor d'allò que es fa i aprèn. Una educació que genera un tipus d'home mancat de valors fonamentals, poc lliure i sense sentit de les seves responsabilitats.

SUMARI

Joan Pau II i el sacerdoti

(pàgina 6)

El "Quart Món" a Catalunya

(pàgina 17)

Setmana Santa a Jerusalem

(Centrals)

ACTIVITATS DE "L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"

PELEGRINATGE A BERLÍN I PRAGA

Del 7 al 17 de juny de 1990

ES VISITA:

Berlín Occidental
Berlín Oriental
Wittemberg —ciutat on visqué Luter
Leipzig, visita a la ciutat
EISENACH, visita al castell on visqué Luter
ERFURT, WEIMAR, DRESDE, PRAGA, visita a la ciutat,
Nen Jesús de Praga, etc.

Oberta la inscripció

PRÒXIMS PELEGRINATGES A TERRA SANTA

Del 29 de juny al 8 de juliol de 1990

Visitant: GALILEA: Natzaret, Llac de Tiberiades,
Cafarnaüm, Cesarea Marítima, Mont Carmel, Mont Tabor...
JUDEA: Jerusalem, Betlem, Jericó, Mar Morta...

Del 15 al 22 de juliol

ESPECIAL JOVES

Preus reduïts

Oberta la inscripció

PRÒXIM VIATGE PELEGRINATGE A:

SANTUARIS DEL NOU MÓN
COSTA EST DEL CANADÀ
I ELS ESTATS UNITS

Del 30 de juliol al 16 d'agost

Visitant: Montréal, Quebec, Ottawa, Toronto, Niagara, Boston,
Filadelfia, Washington, Nova York

OBERTA LA INSCRIPCIÓ

GAT - 48

"L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" CONTRIBUEIX
ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER

"CATALUNYA CRISTIANA"

PER A INFORMACIÓ:

Plaça Urquinaona, 11 - 3^a A
08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

COM FER-SE AMIC DE

**Catalunya
Cristiana?**

L'INFORMAREM AL
TELÈFON 301 37 18

EDITORIAL

Som a punt d'entrar en la Setmana Santa, un temps ambigüament excepcional. Tradicionalment a l'Església n'hem dit la setmana gran, la de la memòria i la celebració de la passió, mort i resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist. Però en l'ambient social dels nostres dies, l'excepcionalitat li ve del fet de ser un cap de setmana més llarg que els altres. Es parla de vacances de primavera i les agències de viatges hi anuncien sortides turístiques... És una ambigüitat que fa patir el creient, que veu en la secularització d'aquestes dates l'expressió del gran buit espiritual que ha vingut darrera de les crisis de fe. És bo que ens adonem d'aquesta realitat. Ara bé, hem d'orientar la nostra recança per tal que no esdevingui un sentiment d'amargor, ni d'isolament espiritual, ni de menyspreu. Perquè aquests dies són també, i cal que tinguem ulls per a veure-ho, temps d'expressió de la poca fe que resta i que cal animar.

Setmana Santa: un temps propici

Per això cal no aillar-se espiritualment, és a dir, cal no deixar de fer visible i audible la pròpia experiència de la fe. Massa cristians han renunciat al diàleg sobre la fe amb els no creients o no practicants. L'assaboriment de la litúrgia d'aquesta setmana ha d'acompanyar-se d'una voluntat sincera de diàleg evangelitzador, el qual, abans d'esdevenir paraula, comença amb el testimoni comunicatiu.

En aquests dies veurem també, ací i allà, accions que bé podem considerar homologades amb l'òbol de la vídua de l'Evangeli o amb el flascó de perfum vessat sense contemplacions per la pecadora. Un apropament fins a l'atri de temple el Diumenge de Rams... una visita furtiva a la parròquia el Divendres Sant... una anada a la catedral... un sentiment emocionat de nostàlgia de la fe davant un programa de televisió... una processó de les que, feliçment, comencen a recuperar-se, ben orientades, com cal... o, potser, una d'aquelles que, dissortadament discorren al marge de l'Església i encara no hem sabut integrar... No menyspreem res. La missió que hem rebut és de salvar, no pas de judicar. L'important és aconseguir que Jesús esdevingui trobadís per a cada persona. I aquesta setmana hi és propícia.

L'amargor ve, moltes vegades, del record d'altres èpoques en les quals les coses eren diferents i que la distància en el temps ha contribuït a glorificar en la memòria dels més grans. Però, sense necessitat de menysvalorar aquells costums, bé ens cal adonar-nos de la relativitat de les formes i, sobre-

tot, fer confiança en la força de l'Esperit que és capaç de revelar-se sempre i a qualsevol lloc, a través de totes les cultures, també la d'avui i la d'aquí, també entre els més joves, també enmig de la secularització més dura. Contra l'amargor, l'esperança en el Crist que va dir a Pau, fent referència a la pagana Corint: "tinc un poble nombrós en aquesta ciutat". (Act. 18,10) La llum de Crist que il·lumina tot home des que arriba al món (Jo., 1,9) ja apunta, malgrat tot, en el fill que no vol anar a Missa o en els turistes de la costa...

Acabo de veure per televisió unes imatges escruixidores dels avalots que hi ha hagut a Transilvània entre ciutadans d'ètnia hongaresa i nacionalistes romanesos. Però, encara m'escruixeix més de pensar que aquesta violència es pot reproduir en qualsevol lloc de l'Europa fins ara anomenada de l'Est, per culpa d'aquests irreductibles ètnics. És veritat que a l'Europa occidental també en tenim, d'aquests conflictes, però la violència aquí la protagonitzen els grups armats amb els seus actes de terrorisme, més que no pas sectors sencers de població —si exceptuàvem potser el cas d'Irlanda del Nord.

Sigui com sigui, i considerant el problema de forma global i no com a fenòmens localitzats, s'ha de dir que cada cop tenen més actualitat les paraules de Joan Pau II a Compostel·la quan va propugnar la desaparició de les fronteres a Europa. Perquè, aquesta desaparició de les fronteres, si es duu a terme amb la necessària conseqüència, ha de voler dir la desaparició d'allò que comporta substancialment l'existència d'una frontera: no sols la simplificació dels tràmits burocràtics i la supressió de les barreres aranzelàries —aspecte purament formal— sinó sobretot la desaparició efectiva dels obstacles que posen fre a les exigències migratòries dels pobles.

Quan parlem de migracions de pobles —allò que els alemanys

anomenen **Völkerwanderungen**—, és inevitable una sensació d'inquietud davant de l'eventual perill de pèrdua d'identitat històrica per part de la comunitat receptora. Però, si ho analitzàvem bé, veuríem que aquesta inquietud obeeix a uns aprioris no tan absoluts com ens pensem. Als països de l'Europa oriental, per exemple, els conflictes ètnics es van anar aguditzant amb la progressiva ensulsiada de l'imperi otomà, per una raó ben senzilla: aquell imperi mai no va imposar divisions administratives del territori en base a diferències ètniques o racials. Però, quan aquests territoris van anar passant a mans russes i austríaques, o es van anar independitzant, la fluïdesa otomana va deixar pas a la rigidesa europea producte de la llustració: una rigidesa que es concretava en el concepte de monarquia absoluta, primer, i d'estat nacional després; i que donava al territori un caràcter patrimonial que beneficiava sempre la comunitat ètnica hegemònica. D'aquí, la famosa "balcanització", sinònim d'instabilitat política, i que avui, amb la **perestroika** soviètica sembla reproduir-se amb renovada violència.

Agradi o no agradi, s'ha de reconèixer que el sistema puzzle

JORDI BASSAS i RIBALTA

que afaïçona l'Europa actual, on hi predomina el territori sobre la població, no funciona, o, si més no, porta inscrit el conflicte en les pròpies arrels. Avui són els hongaresos de Romania, o els albanesos de Kosovo, o els armenis en territori àzeri; demà potser seran els bascos de França, o els alemanys de Polònia, o els tirolesos d'Itàlia, o qui sap... En qualsevol dels casos, la xacra es troba —repetim-ho— en les territorialitzacions a què es troben sotmeses les poblacions per culpa de la rigidesa de les fronteres i la manca de fluïdesa migratòria.

Se'm dirà que no hi ha res a fer, i que imaginar-se una altra situació és utòpic. No hi estic d'acord. No és la primera vegada que dic això: els Estats Units de Nord-amèrica ofereixen, en aquest sentit, un marc de referència que no podem negligir. Sense necessitat de mimetitzar la solució nord-americana, sí que en podem bestreure ensenyaments importants. Primerament, que la fortalesa i cohesió de l'Estat federal no es basa en cap hegemonia ètnica o racial,

ni tan sols lingüística, sinó en el concepte suprem de **ciudadania**. Segonament, que l'anomenat **melting-pot**, o barreja de pobles i races sense assignacions territorials concretes, no és cap obstacle —ans al contrari— a la fidelitat als orígens. En tercer lloc, els enormes avantatges que això suposa en l'aspecte econòmic —tot i admetre els angoixants problemes que pateixen molts sectors marginals d'aquella societat.

Penso que Europa no pot desestimar aquesta experiència nord-americana, per bé que no es tracti d'imitar-la al peu de la lletra. En aquest sentit, la vella Europa encara té recursos provinents de la seva pròpia tradició. Els fonaments polítics d'Europa es troben —valgui la redundància— en la mateixa noció de "política", és a dir, en la dinàmica de la polis, de la ciutat-estat. I és en l'enfortiment del protagonisme de les seves ciutats on —penso— que Europa pot retrobar-se ella mateixa, alliberada dels nacionalismes exacerbats, dels conflictes inter-ètnics, i preparada alhora pel gran repte de l'allau transmigratori que, de forma inevitable, l'ha d'afectar. És en les seves ciutats, corulles de personalitat històrica, on Europa hi pot retrobar i mantenir

allò que li és específic sense que les transmigracions ètniques li suposin cap mena d'alienació. És en la ciutat on el conflicte inter-ètnic es pot resoldre apel·lant al sentiment comú de **ciudadania**. És també a redós de la ciutat on el mateix nacionalisme manté la seva legitimitat sense connotacions agressives o excloents (sense la referència a la ciutat de Barcelona, —per exemple— el nacionalisme català seria tan agressiu i excloent com el basc —n'estic segur).

L'alternativa d'Europa, doncs, un cop superada la seva divisió en blocs antagònics, no sembla passar pas per la recuperació de les entitats nacionals i els seus territoris històrics concrets; els fets semblen demostrar que això és font inesgotable de conflictes i violència. En aquest sentit, podrien esdevenir profètiques les paraules de Lleó XIII quan, a finals del segle passat, presentava les repúbliques municipals italianes* com a ideal polític per a tot Europa. **Mutatis mutandis**, penso que una confederació de ciutats lliures vinculades per forts lligams d'interdependència econòmica, seria l'única alternativa pacífica i universalitzadora. Com a primer pas, han d'esmicolar-se les fronteres, com propugna Joan Pau II; després ja en parlarem.

(*) Lleó XIII, Encíclica **Libertas, praestantissimum** (20/VI/1888).

El futur d'Europa

RESPIR

TENIR RAÓ!

Sé d'una senyora ja gran, mare d'un sacerdot amic meu, que deia un dia referint-se a algú que pretenia fer no sé què: "Aquest senyor té raó, però s'equivoca!" És una distinció fina, de saviesa de persona madura, que no tothom entén. Penso en les vegades que, anant en cotxe, tindries raó de fer una maniobra, però t'equivocaries si la feies. O en les vegades que, discutint, tindries raó de dir una paraula, però t'equivocaries si la deies. Penso també en sant Pau, quan escrivia als cristians de Corint que tenien molta raó de menjar carn de la que trobaven als mercats, sense inquirir si era carn oferta en sacrifici, però que s'equivocaven menjant-ne si així feien mal a uns germans de consciència escrupolosa. Filant prim, algú podria dir que, si s'equivoca, senyal que ja no té raó. Potser també és veritat! Qui sap si fóra més just de dir que hi ha cops que tinc raons per fer una cosa, però que totes les raons juntes no em donen la raó de fer-la.

MIGUEL ESTRADÉ

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/ València, 244, 2on. Tels.: 215 / 27 39 - 27 84 FAX: 215 28 05 08007 Barcelona

Sots-directors: Francesc Malgosa i Riera Joan Carrera i Planas

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Impressora: PubliGRAF, S.A.L. Pge. Valeri Serra, 30 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B.14.387/79

Disseny: Jaume Roigé i Torrens Joan Samper i Aledo

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.

Europa: 8.700 Ptes. Amèrica: 10.650 Ptes. Àsia, Àfrica: 11.400 Ptes. Filipines: 11.400 Ptes. Àsia (més orientada): 14.200 Ptes.

ARA MATEIX

Reforma de l'Ensenyament i Església: la polèmica continua

J. CARRERA PLANAS

La declaració de l'última reunió de la conferència episcopal espanyola sobre la projectada reforma del sistema educatiu (19-24 de febrer) era més aviat forta, però no va aixecar massa polseguera. En canvi, el fet que a l'arxidiòcesi de Madrid fos llegida a les esglésies una nota episcopal, igualment crítica, envers el mateix avant-projecte de llei ha desencadenat un seguit de reaccions molt vives i fins i tot irritades. Alguns han tornat a dir allò que l'Església només s'ocupa de l'ensenyament i de la família, deixant de banda problemes més greus... i que això ho fa en defensa dels seus interessos... S'ha parlat de connivència amb el suara reviscolat partit popular, i àdhuc de retorn a antigues intransigències i intromissions en la política... Caldria una mica més de mesura a l'hora d'emetre opinions tan generals i acusadores. Una cosa és discrepar de la manera de dur a terme una acció, i una altra negar la raó de fons que la mou, més important que les maneres, i, encara, entrar, gratuïtament, en un judici d'intencions.

Avui, incidir en el vell argument d'una Església insensible a la pobresa i a tota la problemàtica social del món i atrinxerada darrera la paradeta de la seva oferta de moral individual i, especialment, sexual, palesa, en la millor de les hipòtesis, desconeixement o rutina. És curiós que precisament siguin d'aquest parer molts que no valoren gens la doctrina social de l'Església. Però la realitat és que, del pensament de Joan Pau II als documents dels bisbes de Catalunya, per esmentar els dos extrems de la cadena, el gruix i

la qualitat dels textos d'il·luminació de les realitats temporals des de la fe són importants i desmenteixen aquella acusació.

Entrant en el tema de l'ensenyament, molts no acaben d'adonar-se que defensar coses com ara "la prioritat educativa de la família en el primer cicle de l'educació infantil", o vindicar el dret constitucional a l'elecció del tipus d'educació que els pares prefereixin i, per tant, la possibilitat de crear centres docents, no és abonar cap interès particular, sinó defensar el bé comú dels ciutadans. Com ho és, igualment, postular, de cara als alumnes, un concepte d'humanitat que prengui en consideració la dimensió transcendent i moral de la persona. Això que tothom veu amb absoluta claredat en el context, tan diferent del nos-

tre, dels països de l'Est, la nostra tradició històrica ho enterboleix. Però bé cal que siguem prou objectius per a prendre consciència de tot allò que ha canviat i continua canviant.

No podem deixar d'exercir el nostre dret —un dret cívic que des de la nostra responsabilitat cristiana és una obligació— de defensar la persona contra les embranzides de l'estatificació. Avui assistim a l'espectacle contradictori d'un Estat que, forçat per l'exigència d'eficàcia econòmica, adopta, en aquest camp, postures liberals favorables a la privatització, mentre es rescabala d'aquesta fracàs de la seva ideologia accentuant-la en àmbits com l'educació, on els seus resultats, igualment perniciosos, no són comptabilitzables en un balanç. En canvi a nosaltres, que no parlem des del liberalisme econòmic sinó des de la doctrina social de l'Església, ens resulten més propers els objectius de justícia i igualtat, que el socialisme proclama i abandona alhora, que no pas la introducció de la seva filosofia estatista en els àmbits on la persona i la família han de tenir prioritat.

Pel que fa al perill de confusió política que pugui derivar-se de coincidències de punts de vista de l'Església amb punts de vista d'un o altre partit, ens cal evitar-lo, tant com sigui possible, sense deixar que ens paralizem. El manteniment d'una línia coherent en tots els aspectes i d'una actitud coratjosa per l'Església farà, indubtablement, que les coincidències i les discrepàncies amb uns partits i amb altres es vagin alternant.

Aquest interrogant, terrible per la seva profunditat, va ser llançat a l'espai per una senyora que prengué part en el programa "La vida en un xip" de TV3 el dia 23 de març i que tractà sobre l'eutanàsia. L'argumentació d'aquella senyora no tenia volta de full: segons de qui sigui la vida, podrem fer amb ella el que ens plagui o no. Ella deia: si jo crec que la meva vida és meva, jo la puc acabar quan vulgui. Si un altre creu que la vida és de Déu, evidentment no podrà fer amb ella el que vulgui.

I bé, què hi diem els creients? Jo vull dir per endavant que accepto sense cap reticència el Magisteri de l'Església en aquesta qüestió com en qualsevol altra. Però aquesta acceptació —que no es basa en un tancar els ulls i negar la meva racionalitat, sinó que

es basa en la fe que em diu que l'Església és Jesucrist vivent en els homes per l'Esperit Sant, i que, per tant, el seu Magisteri és el del Verb fet home—, aquesta acceptació, repeteixo, m'obliga a cercar les raons per les quals l'Església ensenya el que ensenya. En aquest cas, que l'eutanàsia activa —qualsevol acció que directament vagi contra la vida— és pecat.

La vida és la manifestació de l'ésser que gaudeix d'una certa autonomia (els éssers sense vida depenen en tot de l'exterior). La vida humana no solament és la manifestació de l'ésser que gaudeix d'una certa autonomia, sinó de l'ésser que es pot autodeterminar perquè és lliure. I és lliure per-

De qui és la vida?

PAU LÓPEZ CASTELLOTE

què és l'únic ésser de la creació que, a través de la seva intel·ligència, pot conèixer el que les coses i les persones són, i com a fruit d'aquest coneixement, per la seva voluntat pot obrir-se a les coses per usar-les i a les persones per estimar-les. I tot fent això, pot acabar-se de fer, complint la voluntat de Déu que, en crear-nos, ens va dir: "Creixeu i multipliqueu-vos i senyoregeu la terra".

A ningú no se li acut plantejar-se l'eutanàsia d'un ésser viu no humà. I és natural. Perquè els éssers no personals només són el que són mentre que els humans, a més de ser el que som, som també el que ens fem. Vull dir que, en certa manera no solament som obra de Déu, sinó també obra nostra. I des d'aquest punt de vista, es pot comprendre que, sobretot en una societat que ens està imposant el materialisme a través de la cultura, cada vegada vagi avançant més la idea de l'eutanàsia i fins i tot la del suïcidi (en les societats més avançades ja es justifica l'homicidi per raons humanitàries i no diguem també l'avortament). A la pregunta de qui és la vida? naturalment que podem respondre: nostra. Sí; la vida és nostra, perquè en bona part l'hem feta nosaltres. Nosaltres hem anat prenent decisions, hem anat fent valoracions, ens hem assimilat a allò que hem estimat (de vegades al vici, de vegades a la virtut, de vegades a la humanitat, de vegades a la bestialitat). Però sempre ens hem anat fent a partir de allò que som. Nosaltres ens podem fer lliurement allò que naturalment som,

i també podem desfer amb la nostra llibertat allò que Déu en la nostra naturalesa ens ha donat.

De manera que, si ens formulem honradament la pregunta: de qui és la meua vida? de qui és el meu ésser? només ens en podem sentir responsables, no amos. Ningú no ha començat a existir per decisió pròpia, si bé tothom ha hagut d'assumir responsablement la seva vida. Per als creients és claríssim que hem de respondre de la nostra vida davant de Déu d'una forma radical, i davant dels homes en tant que els homes són imatge de Déu. Per als creients, doncs, la resposta a la pregunta del títol és claríssima: la vida és de Déu, i de nosaltres la responsabilitat de cultivar-la fem-nos do en l'amor que fa créixer tot esforçant-nos a posar la terra al servei de tots els homes.

Per als no creients, evidentment la nostra resposta no és convincent. Si no creuen en Déu, com poden respondre que la vida és un Déu? Però, poden respondre que la vida és seva? que l'ésser humà que es manifesta lliurement a través de la seva vida, en certa manera confonent-se amb ella, és obra seva i que, per consegüent, pot fer amb ella el que vulgui?

Honradament, no puc creure que ningú se senti amb seguretat font i amo i propietari del seu ésser, que en el cas dels humans es manifesta en la vida humana. I si no sent aquesta seguretat, ¿pot obrar en consciència eliminant la seva vida o la d'un altre?

És cert que a la vida hi ha moltes coses que ens resulten incomprensibles, i encara més si partim d'una concepció materialista. Qui pensa que la vida és per passar-s'ho bé troba absurda la vida amb

dolor. Qui pensa que la vida és per fruir de la riquesa troba absurda la vida en la pobresa. Qui pensa que la vida és per gaudir de bona salut troba absurda la vida en la malaltia.

Sempre hi ha coses que ens queden en el misteri. Les mateixes persones som totes un misteri. Quan una persona deixa de ser un misteri per a una altra (se la considera esgotada en la seva cognoscibilitat), deia Von Balthasar que no és estimada. Perquè l'amor comporta veure la riquesa personal de l'altre com a inesgotable.

Ara bé, hi ha misteris que, sense deixar de ser tals per a la ment humana, la fe els il·lumina i amb la llum que hi posa dona sentit a la mateixa vida humana, desconcertada com a conseqüència del pecat original.

I un d'aquests misteris és el de la mort. Sense la fe, no n'entenc —si no és per la nostra pròpia incoherència— com no ens desesperem davant d'ella. Quan la vida, però, és feixuga —per al qui la viu o per als qui en reben les conseqüències— també per incoherència veig que arribem a desitjar eliminar-la, a voler produir la mort.

Si aquella senyora de "la vida en un xip" em pogués llegir, jo li diria sens dubte: la vida és de Déu, que ens l'ha donada per amor; i per aquest amor ha volgut que també en part sigui nostra, de manera que tots siguem no solament obra de Déu, sinó també obra nostra.

Per això no tenim dret a matar-nos ni a matar. Cosa que, evidentment no té res a veure amb el perllongament artificial d'una vida que, precisament perquè no és nostra, quan se'n va d'aquest món se'n va. Però no per anar al no-res, sinó per continuar per sempre segons la manera com nosaltres en aquest món ens l'hem feta.

ACUDIT

Dimecres, 28

Saragossa: el GRAPO assassina

El doctor **José Ramón Muñoz Fernández** fou assassinat ahir a trets al seu domicili particular, per dos membres de l'organització terrorista. El doctor havia atès dos membres del **GRAPO** ingressats en vaga de fam a l'**Hospital Miquel Servet, de Saragossa**. De fet, ell i l'altre company metge **J.L. Casado**, els salvaren la vida en presentar objecció de consciència a la resolució judicial que prohibia alimentar els reclusos contra la seva voluntat. Els metges deien que no alimentar una persona que s'està morint fins que hagi perdut la capacitat de decidir, atemptava contra la deontologia mèdica. El 14 de febrer, l'**Audiència Nacional de Saragossa** autoritzà l'alimentació forçada. El 13 de març, els dos terroristes foren donats d'alta.

Dijous, 29

Cop de volant del PCE

Després de l'ensulsiada del comunisme als països de l'Est i del trontollament dels partits comunistes en països democràtics, els nous aires de renovació de l'esquerra han arribat també al nostre país. **Julio Anguita**, secretari general del **PCE**, ha dit que està disposat a dialogar amb el **PSOE**, quan aquest vulgui, on vulgui i com vulgui; que cal buscar una plataforma comuna de cara al futur, ni que sigui sota el nom de "socialista". Per altra banda, el **PCE** ha publicat un document en el qual s'autocritiquen les limitacions de democràcia interna en el partit.

Lituània: situació més tranquil·la

El diàleg polític guany terreny. En el **Consell Presidencial, Gorbtxov** digué que les qüestions nacionalistes demanen un examen urgent i la reglamentació adequada. El **Consell de Federació**, integrat pels responsables de les 15 **Repúbliques** soviètiques, es reunirà aquesta setmana per primera vegada per estudiar la situació a **Lituània**. També la **Comissió de Coordinació** (autoritats lituanes i caps de l'exèrcit soviètic) continua les seves converses.

Divendres, 30

Londres: tràfic de detonadors nuclears

Dimecres a l'aeroport de **Londres**, assolí el seu objectiu una investigació de les autoritats duaneres britàniques i nord-americanes que durava ja divuit mesos: fou descobert un tràfic de detonadors nuclears amb destinació a **Bagdad**. Els detonadors eren de fabricació nord-americana. **Bush** i **Thatcher** s'han manifestat molt preocupats per l'afar que han qualificat de molt greu. **Saddam Hussein**, president de l'Iraq, un dels països signants del **Tractat de No Proliferació d'Armes Nuclears**, diu que es tracta d'un complot contra el seu país.

Israel: toc de queda a Gaza i Cisjordània

Ha estat declarat en previsió d'aldarulls, amb motiu de la celebració, avui, del **Dia de la Terra**, que coincideix amb la festivitat musulmana del mes **Ramadan**. Moviments de resistència palestina han fet una crida a la població perquè intensifiqui avui la seva lluita amb l'exèrcit. **Israel** ha declarat que enviarà als territoris ocupats tots els efectius necessaris per mantenir l'ordre.

Dissabte, 31

Madrid: la LOGSE al Parlament

El **Consell de Ministres** d'ahir aprovà i acordà remetre al **Parlament** el **Projecte de Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu (LOGSE)** que contempla la reforma de l'ensenyament a Espanya. El ministre d'Educació, **Javier Solana**, reconegué que "subsisteixen diferències substancials amb l'Església Catòlica i els sectors confessionals en general, que el Govern tractarà de polir durant la tramitació parlamentària".

Estònia: camí cap a la independència

Per 65 vots a favor, 4 en contra i 5 abstencions, "l'estatut de l'Estat estonià", que preveu un procés gradual cap a

la independència, i defineix la **República** "com país anexionat per l'URSS".

Diumenge, 1

Lituània: la situació s'agreuja

L'estira i arronsa entre el president de l'URSS **Mikhail Gorbtxov** i el **Parlament lituà** és cada vegada més tens. No hi ha voluntat política d'establir el diàleg. **Gorbtxov** posa com a condició que el **Parlament lituà** invalidi la seva declaració d'independència, i que la qüestió sigui tractada en el marc de la **Constitució de l'URSS**. **Lituània** no es deixa intimidar. El president **Landsbergis** va declarar ahir que tots els esforços per intimidar el poble de **Lituània** estan condemnats al fracàs. Amb l'excusa de protegir els béns soviètics, tropes paracaigudistes varen expulsar de la seu del **Partit Comunista** els dirigents independentistes i van ocupar altres edificis propietat del **PCUS**, les impremtes dels principals diaris lituans i l'**Institut d'Història del Partit Comunista**.

El "poll tax", entra fent molt soroll

El nou impost municipal per habitant (**poll tax**) entra avui en vigor a **Anglaterra** i **Gal·les**, mentre ja ha complert el primer aniversari a **Escòcia**. En diverses ciutats hi hagué manifestacions de milers de persones, agressions a les forces de seguretat i saqueig de botigues. 80 persones resultaren ferides a part de 80 agents, és de 300 persones foren detingudes. Sembla que hi ha hagut grups instigadors d'extrema esquerra. Certament, però, hi ha també el descontentament afectat per una situació econòmica desfavorable.

Dilluns, 2

I aniversari de la Primavera de Pequín

El dia 15 es complirà el primer aniversari de l'aixecament xinès contra la dictadura marxista-maoista que fou avortat per la dura repressió de les forces militars, sobretot a la plaça de **Tiananmen** els dies 3 i 4 de juny, i que provocaren més de 1.500 morts. Aquests dies que el poble xinès celebra el **Quinming**, o festa dels morts, diverses organitzacions estudiantils havien convocat la població a reunir-se a la plaça **Tiananmen**. Les forces de seguretat, però, han encerclat la plaça, i les autoritats han fet una crida a guardar-se d'aquells que voldrien provocar incidents i pertorbar l'ordre social.

Ucraïna, dona suport a Lituània

Responen a la convocatòria del moviment nacionalista **Rukh**, milers de persones es varen manifestar ahir en les principals ciutats de la **República soviètica d'Ucraïna** per donar suport a les aspiracions independentistes de **Lituània**. El moviment **Rukh** ha amenaçat amb una vaga general si els soviètics utilitzen la força a **Lituània**, on les tropes soviètiques continuaven ahir augmentant els seus efectius i prenent posicions estratègiques. El **Front Popular de Letònia**, dissabte passat, va fer una crida als governs occidentals perquè pressionessin **Gorbtxov** a negociar amb **Lituània**: "Esperem que el suport dels governs democràtics a **Gorbtxov** no signifiqui una traïció als Estats bàltics."

Dimarts, 3

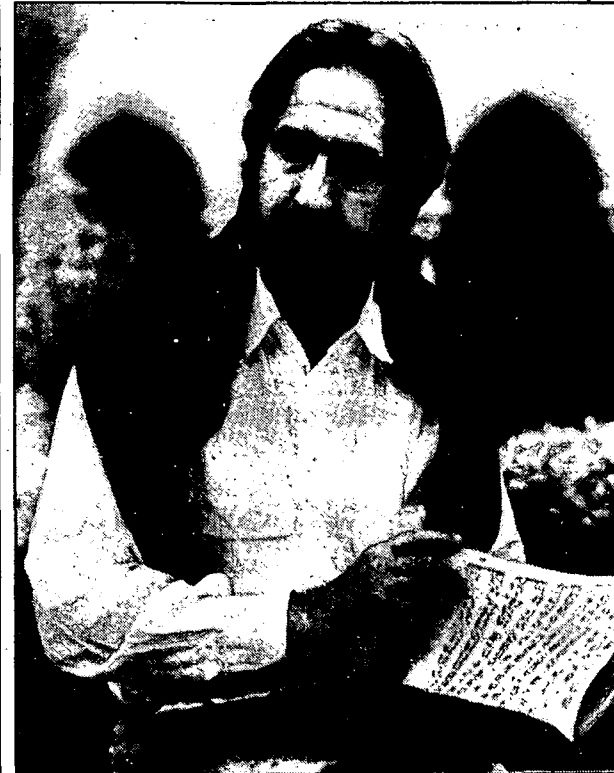
Setena cimera centre-americana

Començà ahir al balneari de **Montelimar (Nicaragua)**. Hi participen cinc presidents centre-americans: **Oscar Arias**, de **Costa Rica**; **Alfredo Cristiani**, de **El Salvador**; **Rafael Calleja**, d'**Honduras**; **Vinicio Cerezo**, de **Guatemala**, i **Daniel Ortega**, de **Nicaragua**. Un dels temes a tractar serà insistir en la necessitat de la total desmobilització de la "contra" en les dates previstes, i l'equilibri de les forces militars en els països centre-americans. També es parlarà de la lluita contra el narcotràfic i de la possibilitat d'establir mecanismes que promoguin la democratització i la pau a **Centre-Amèrica**.

Entrevista De Klerk-Mandela

Nelson Mandela va anunciar ahir a **Durban** que dijous s'entrevistarà amb el president **Frederik De Klerk**. Des del passat 2 de febrer, data de la legalització del **ANC**, s'han engegat disturbis i aldarulls en diferents províncies del país entre ètnies rivals. **De Klerk** està disposat a posar fi a l'anarquia.

Objectiu obert

El disc de música antiga de **Jordi Savall**, ha estat guardonat a **París** amb "l'**Orfeo d'Or**" 1989 a la millor gravació de música religiosa.

El cardenal **John O'Connor** dirigeix el **Rosari** davant mateix del **Happy Land Social Club**, a **Nova York**, per les víctimes que hi hagué en l'incendi del seu local.

L'arquebisbe **Desmond Tutu** durant un servei religiós a la capella anglicana de **Sebokeng** en memòria d'un estudiant mort per la policia.

El Papa en l'al·locució de l'Angelus, 14 de març

El sacerdot, autèntic testimoni de l'amor

Aquestes últimes setmanes, Joan Pau II s'ha referit diverses vegades al tema del sacerdoti en la vida de l'Església, posant l'accent en la necessitat de seminaristes per presidir les comunitats cristianes. "El sacerdot està cridat a servir; servir Déu i al proïsme", va dir el Papa en l'al·locució del dimecres a l'hora de l'Angelus.

Publiquem les meditacions del Sant Pare.

1. Dins de la perspectiva del Sínode, que tractarà de la formació sacerdotal, volem continuar reflexionant sobre qui és el sacerdot i sobre l'ideal que està cridat a proposar a l'Església i a la societat. Hem tingut ja ocasió de qualificar-lo com l'home de la fe i de l'esperança. Avui hi veiem l'home de la caritat. Pensant-ho bé, aquest és un títol superior als precedents perquè segons la paraula de sant Pau, la caritat és més gran que la fe i l'esperança.

Quan un jove se sent cridat al sacerdoti ministerial, en realitat està mogut per un impuls de caritat, o sigui, pel desig d'estimar Crist sense reserves i d'estimar els seus germans amb la dedicació de tot el seu ésser. I justament, perquè està cridat a servir a la manera i en nom de Crist, cal estimar.

2. Amb l'ordenació es con-

"Ja que Déu és amor, el sacerdot mai no podrà separar el servei de Déu de l'amor als germans" (Joan Pau II).

fereix al jove una gràcia especial de caritat, perquè la vida del sacerdot té sentit només com a actuació d'aquesta virtut. Els cristians esperen del sacerdot que sigui home de Déu i home de caritat. Ja que Déu és amor, el sacerdot mai

no podrà separar el servei de Déu de l'amor als germans; el sacerdot, en comprometre's en servei del Regne de Déu, es compromet en el camí de la caritat.

Pel que fa a les altres coses, està encarregat d'ensenyar

una doctrina en la qual el doble manament de l'amor resumeix tota la llei: amor a Déu i amor al proïsme. El sacerdot no pot inculcar i difondre aquesta doctrina si ell no és un autèntic testimoni de l'amor.

Com a pastor del ramat de Crist, no pot oblidar que el seu Mestre ha arribat a donar la pròpia vida per amor. A la llum d'aquest exemple, el sacerdot sap que no és ja un patró de si mateix, sinó que cal donar-ho tot a tothom, acceptant qualsevol sacrifici vinculat amb l'amor. Això suposa un cor generós i obert a la comprensió i a la simpatia cap a tothom.

3. Per tant, es comprèn perquè la preparació al sacerdoti impliqui una seriosa formació en la caritat. Els joves que s'encaminen cap al sacerdoti, primer que res han d'estar íntimament convençuts de la importància fonamental de la caritat. El seminari en el qual es formen haurà de ser un autèntic ambient de caritat fraterna en el qual puguin exercitar l'esmentada virtut en l'experiència quotidiana dels contactes amb els altres. Aquest "aprenentatge de la caritat" comporta múltiples aspectes, com la formació en la recerca de l'harmonia malgrat les diferències de caràcter, en la benevolença i en l'estima a apreuar les qualitats dels altres, en el perdó immediat de les ofenses, en la dedicació sol·lícita.

Fundació "Joan Pau II" per al Sahel

La "Fundació Joan Pau II per al Sahel", que depèn del Consell Pontifici "Cor Unum", és una iniciativa del Papa per ajudar els pobles que es troben en aquesta franja infernal que comprèn tota l'Àfrica central.

Aquesta Fundació, creada el 22 de febrer del 1984, actualment canalitza una sèrie de projectes a favor dels pobles de la regió africana per valor de 2.060 milions de pessetes. El capital per a aquests projectes es troba dipositat part en bancs alemanys i part en el IOR vaticà. La Fundació té la seva seu a Burkina Fasso.

En principi, dues són les categories de projectes que són preses en consideració per la Fundació. La primera comprèn els referents a la formació de personal competent, que possin les seves pròpies capacitats al servei de les diverses comunitats en les quals està articulada la societat en els diversos països. La segona al·ludeix als projectes de la primera categoria, ja que són considerats a llarg termini. Aquests en efecte, es preocupen de la formació de tècnics, animadors de comunitats, educadors.

Aquests projectes són finançats amb els interessos produïts pel capital de la Fundació. Fins a aquest moment han estat finançats més de 200 projectes per un valor d'uns 500 milions de pessetes.

COMPTABLE

S'ofereix a comerciants i petites indústries. Experiència 35 anys per comptabilitat de gestió, control tresoreria, seguiment pressupostari. Horari flexible a les seves necessitats. Tel. 213 55 13.

CASA GAY

Servei de lloguer per a festes i banquets.
Cadieres, taules, cristalleria, vaixel·la, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

FILTRANT LA NOTÍCIA

Panamà: No als militars

A Panamà els debats referents a la desmilitarització definitiva són actualment el pa de cada dia. Un repte particularment espinós pel president Endara és la creació d'un Cos de Força Pública, que substitueixi els militars per mantenir l'ordre en el país. L'alt índex de delinqüència, de furt i de crims de tota mena és un fet, i fa que les discrepàncies per la seva solució s'hagin aguditzat més en aquestes últimes setmanes.

Segons l'agència SELAT, personalitats de diversos sectors de la societat panamenya ja s'han pronunciat en aquest sentit. Així, el president del "Consell Nacional de l'Empresa Privada", Albert Boyd, manté l'opinió que el Cap de les Forces Armades —si és que ha de ser-hi— cal que estigui sotmès al poder del President, però que és millor "no instaurar mai més el cos militar, perquè crea el poder en ell". Per la seva banda, José Raúl Mulino, membre de la "Croada Civilista Nacional", defensa que si es restauren les Forces Armades cal que "estiguin presidides d'una manera rotativa en el seu màxim responsable". També el "Comité Panameny pels Drets Humans" ha manifestat un refus declarat a una possible i nova militarització del país, per considerar que "els antics militars busca-

ven els interessos en benefici propi, i que, en comptes de defensar la pàtria, reprimen el poble, mantenint-se sempre en el poder".

L'Església no s'ha pronunciat ni a favor ni en contra de la institució militar. Almenys fins ara. El que sí han ressaltat els bisbes és una política ètica de "reconciliació nacional" com a base de la "reconstrucció del país". Així ho manifestà, segons l'agència KIPA, monsenyor Marcos McGrath en una recent homilia, afegint que la reconstrucció "exigeix esforç, treball, serietat i sacrifici propi en benefici dels altres".

L'actuació de l'Església catòlica no s'ha acabat en homilies i exortacions pietoses, sinó en fets concrets. Entre altres, l'episcopat panameny ha constituït una Comissió per fer front a les "emergències nacionals-1990". La finalitat és cooperar a la solució dels problemes socials més greus, entre els quals el gran nombre de damnificats, resultat de l'últim canvi de govern, i que ha originat tantes víctimes innocents.

FRANCESC GAMISSANS

L'ESGLÉSIA I EL MÓN

Estadística religiosa mundial

La població mundial, l'any 1989, ha estat de 5.100.000 milions de persones. Dels quals, 1.665.000.000 són cristians (877.723.000 catòlics); 870.000.000 musulmans; 686.000.000 hindús; 321.000.000 confucians; 313.000.000 budistes; 18.500.000 hebreus. 16.400.000 siks i 831.000.000 sense religió definida. Conseqüentment, dels 5.100 milions d'habitants del món d'avui, 3.435 milions són encara no-cristians. Els 877.723.000 catòlics equivalen per tant al 17,64 per cent de la població total. Durant 1989, els habitants del món van créixer en 91.415.000 persones (54.773.000 a Àsia; 22.231.000 a Àfrica; 10.694.000 a Amèrica; 3.330.000 a Europa i 411.000 a Oceania. Els catòlics, en el mateix temps, augmentaren en 13.444.000, dels quals: 7.063.000 corresponen a Amèrica; 3.330.000 a Àfrica; 2.829.000 a Àsia; 118.000 a Oceania i només 4.000 a Europa. Per tant, l'augment global dels catòlics significa, en canvi, la DISMINUCIÓ del percentatge de catòlics davant el nombre d'habitants del món. Ha passat, en efecte, del 17,64 per cent al 17,59 (un 0,05 per cent menys). El percentatge de catòlics va créixer 0,07 per cent a Àfrica, 0,05 per cent a Àsia i 0,04 a Amèrica i Oceania; però va disminuir el 0,18 per cent a Europa (ICIA).

La primera parròquia catòlica fundada a Sibèria

La primera parròquia catòlica a Sibèria ha estat fundada a Novosibirsk. El pare franciscà, Vytautas Saulis, de trenta-dos anys és el rector. El seu treball consisteix en les tasques habituals com són celebrar la Santa Missa i la direcció del cor parroquial, visitar escoles i ensenyar religió i moral. La congregació de Novosibirsk no serà l'única parròquia de Sibèria. Els catòlics de la ciutat siberiana de Tomsk han demanat a les autoritats el permís per obrir una antiga església per al seu culte. (KIPA).

Dos-cents milions de pobres a Llatinoamèrica durant l'any 1990

Un milió i mig de persones moren cada any a Amèrica Llatina i el Carib a causa de la pobresa, es va revelar en inaugurar-se a Guatemala una Conferència regional de responsables de planificació del treball. El director regional per a Amèrica Llatina i el Carib del Programa de Nacions Unides per al Desenvolupament (PNUD), Augusto Ramírez Ocampo, va dir que "en la dècada del 80, el nombre total de pobres es va incrementar en

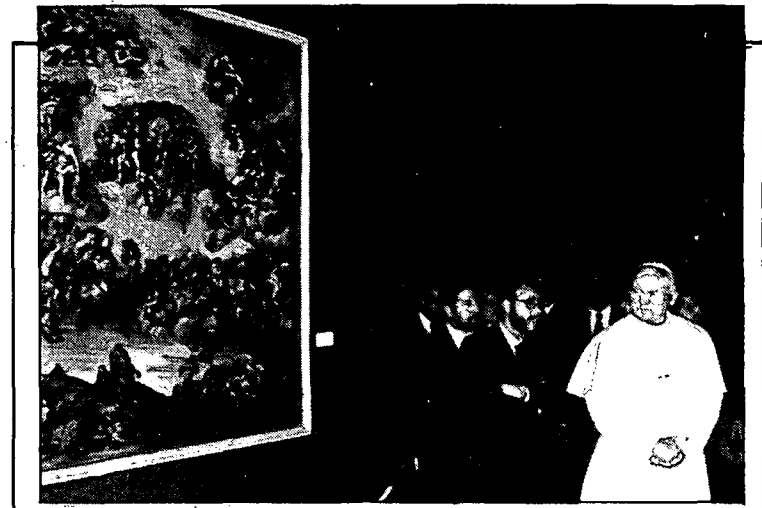
30 milions". "Es creu que el 1990 tindrem a la regió més de dos-cents milions de persones en situació de pobresa, prop del 40 per cent de la població", va assenyalar en presència de representants de 23 països i organitzacions internacionals.

L'ex-canceller colombià va precisar que s'ha conformat una cultura de la pobresa que es converteix en una veritable cultura de la violència. Els seus dramàtics índexs aprofundeixen les diferències i dificulten les perspectives de pau mundial.

Cecilia López, directora del Programa Regional de Treball per a Amèrica Llatina i el Carib (PREALC), va destacar "que la mitjana d'ingrés per càpita dels llatinoamericans i caribenys l'any 1990 està un deu per cent per sota del nivell de l'any 1987" (ICIA).

L'Església brasilera contra la SIDA

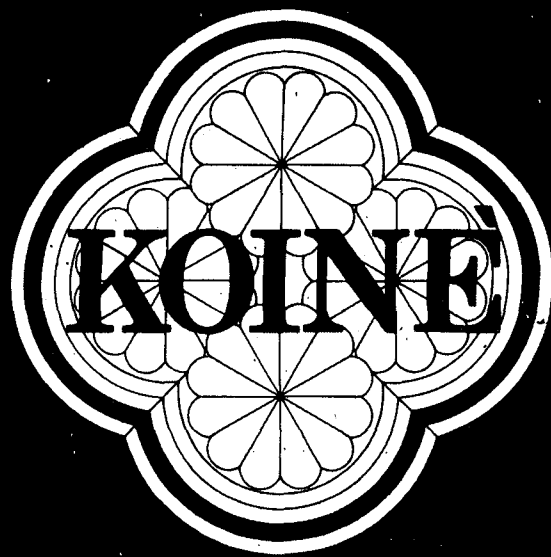
Brasil, amb més de 9.000 sidàtics, és el segon país del món amb més malalts de la SIDA, segons ha revelat un informe del Ministeri de la Salut brasiler. Les dades indiquen que hi ha 67'7 casos de SIDA per cada milió d'habitants. Les causes principals que incideixen en l'augment d'aquesta malaltia, són les relacions sexuals extramatrimonials, les transfusions de sang i l'ús de drogues intravenoses. Davant la situació, només

El papa Joan Pau II contemplant una còpia del Judici Final de Miquel Àngel en "Bottega dei Campi" durant la inauguració de l'exposició titulada "Miquel Àngel i la Capella Sixtina". L'exposició va des de la restauració del sostre de la Capella i inclou una selecció de pintures del cèlebre artista, un vídeo sobre tècniques de restauració i pintures de Rafael Caravaggio i d'altres.

han reaccionat fins ara l'Església i algunes organitzacions no governamentals. Destaca el projecte de l'arxidiòcesi de Sao Paulo que ha construït diversos albergs en els quals allotja els malalts de SIDA, sobretot els que són d'origen humil. Un altre fet significatiu és el llançament del programa "Prostitució i Drets Civils" que promou l'Institut d'Estudis de la Religió (ISER), organisme ecumènic amb seu a Rio de Janeiro. Aquest projecte persegueix la prevenció de la

malaltia i organitza trobades sobre prostitució i SIDA, al mateix temps que divulga criteris per evitar la discriminació i l'acorrallament que sofreixen les prostitutes. El "Grup de Suport i Prevenció de la SIDA" (GAPA), iniciativa civil, organitza trobades i xerrades sobre el tema per als sindicats, escoles, empreses i consumidors. El GAPA també assisteix els malalts a través del subministrament de medicaments, aliments i vestits (ICIA).

viure el sagrat

RESSENYA NACIONAL D'ORNAMENTS I OBJECTES LITÚRGICS VICENZA 21/24 DE JUNY 90

Un esdeveniment únic de trobada i de canvis entre productors, projectistes, artistes del sector i professionals religiosos

L'exhibició s'articula en tres seccions expositives

KOINE PRODUCTES

Ressenya institucional de productes

- Arquitectura religiosa
- Ornaments religiosos
- Objectes litúrgics
- Paraments i vestits talars

KOINE SERVEIS

Centre de documentació i informació

- Arxiu de dades de producció
- Editorial especialitzada
- Agències turisme de romiatges
- Patrocinis

KOINE CERCA

Iniciatives especials

- Mostres monogràfiques
- Investigacions històriques
- Jornades d'estudi, reunions
- Cursos i noves propostes

ENTE FIERA DI VICENZA

Via dell'Oreficeria - 36100 Vicenza (Italia) - Tel. 0444-969111.

EN OCASIÓ DE KOINE A VICENZA DES DEL 21 FINS EL 24 DE JUNY

Desitjo rebre informacions per a:

Exhibició i programes reunions

Temporades i Turisme

Nom _____

Ciutat _____

C.P. _____

Província _____

Adreça _____

Exhibició autoritzada per GIUNTA REGIONALE DEL VENETO

HORARIS DE SETMANA SANTA

Monestir de Santa Maria de Valldonzella (c/. Cister, 41).- Dijous Sant: 6'30, Celebració de l'Eucaristia. **Divendres Sant:** 4 de la tarda, Acció Litúrgica. **Dissabte Sant:** 10'30 de la nit, Solemne Vetlla Pasqual. **Diumenge de Pasqua:** 10'30, Celebració de l'Eucaristia.

Monestir de Sant Maties (Monges Jerònimes), c/. Bellesguard, s/n (final).- **Diumenge de Rams.** Matí: a les 10'30, Benedicció de palmes, processó i celebració de l'Eucaristia. **Dijous Sant.** Tarda: a les 7, Missa del Sant Sopar del Senyor. **Divendres Sant.** Matí: a les 8, Laudes; a les 11, Ofici de Lectura. Tarda: a les 5, Solemne Acció Litúrgica de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant.** Matí: a les 8, Laudes. A les 11, Ofici de Lectura. Tarda:

a les 7'15, Vespres. A les 10'30, Solemne Vetlla Pasqual. **Diumenge de Pasqua.** Matí: a les 8'30, Laudes. A les 10'15, Tèrcia i Eucaristia. Tarda: a les 7, Vespres.

Monestir de Santa Maria Magdalena (Monges Agustines).- **Diumenge de Rams:** a les 9'30, Missa. A les 11'15, Benedicció de Rams en el pati de l'entrada del Convent. Tarda: a les 8, Missa. **Dijous Sant:** Tarda, a les 8, Missa de la Cena del Senyor. **Processó i Reserva del Santíssim.** **Divendres Sant:** Tarda, a les 5, Acció Litúrgica de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** Nit, a les 9'30, Solemne Vetlla Pas-

qual. **Diumenge de Pasqua:** Matí, a les 9'30 i a les 11'30, Misses. Tarda, a les 8, Missa. **Dilluns de Pasqua:** Misses a les 8 i a la 1 del migdia.

Monestir de l'Encarnació (Monges Carmelites, c/. Panamà, 12).- **Diumenge de Rams:** a les 12, Benedicció dels Rams i Eucaristia. **Dijous Sant:** a les 18'30, Missa de la Cena del Senyor. **Divendres Sant:** a les 10'30, Ofici de Lectura. A les 17, Acció Litúrgica de la Passió del Senyor. **Dissabte Sant:** a les 10'30, Ofici de Lectura. A les 18'45, Vespres. A les 22'30, Celebració de la VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** a les 12, Missa de Resurrecció.

Monestir de Montserrat.- **Diumenge de Rams:** A les 7'30, Laudes. A les 10'30, Processó dels Rams i Missa Conventual. A les 13, Salve de l'Escolania. A les 18'45, Vespres. **Dilluns, Dimarts i Dimecres Sants:** a les 7'15, Laudes. A les 11, Missa Conventual. A les 13, Salve de l'Escolania. A les 18'45, Vespres. **Dijous Sant:** A les 8, Laudes. A les 11, Celebració comunitària del sagrament de la reconciliació. A les 13, Salve de l'Escolania. A les 18'30, Missa de la Cena del Senyor. A les 21'45,

motets polifònics. A les 24, s'acaba l'adoració del Santíssim i es tanca la Basílica. **Divendres Sant:** A les 8, pregària del matí. A les 11, Via Crucis a l'interior de la basílica. A les 12'45, Pregària ecumènica i motets polifònics. A les 5, Celebració de la Passió del Senyor. A les 21'45, Cant de la seqüència "Stabat Mater", de Palestrina. A les 22, Conferència a la basílica, "Al peu de la Creu", pel P. Oriol Diví, monjo de Montserrat. **Dissabte Sant:** a les 8, Pregària del matí. A les 12'45, Pregària ecumènica i motets polifònics. A les 18, Vespres. **Diumenge de Pasqua:** A les 22 (del dia 14, dissabte), VETLLA PASQUAL. **Dia 15,** a les 8'30, Laudes. A les 11, Missa del dia. A les 13, Salve de l'Escolania. A les 18'45, Vespres.

Monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/. Anglè, 55 - Sarrià).- **Diumenge de Passió o Rams.** Matí: a les 10, Processó dels rams i Celebració de l'Eucaristia. Vespre: a les 7'30, Vespres. **TRÍDUUM PASQUAL.** **Capvespre del Dijous Sant:** a les 7, Celebració de la Cena del Senyor. L'església estarà oberta fins a les 12 de la nit per a l'adoració de l'Eucaristia. **Divendres Sant de la Mort del Senyor.** Matí: a les 9, Ofici de Pregària del matí. Tarda: a les 5, Celebració de la Mort del Senyor. **Dis-**

sabte Sant de la Sepultura del Senyor. Matí: a les 9, Ofici de Pregària del matí. Tarda: a les 6'45, Vespres. **Diumenge de Pasqua de Resurrecció.** Nit dissabte, a les 10'30, Celebració de la Vetlla Pasqual. Matí diumenge, a les 10'30, Laudes i Eucaristia del dia de Pasqua. Vespre, a les 7'30, Vespres. **Dilluns de Pasqua.** Matí, a les 8, Laudes. A les 10, Eucaristia. Vespre, a les 7'30, Vespres.

SETMANA SANTA A POBLET.- **Diumenge de Rams.** Matí: A les 9'40, Benedicció dels Rams i Processó en honor de Crist Rei. A les 10, Celebració de l'Eucaristia. A la 1, Celebració de l'Eucaristia (català). Tarda: a les 6, Celebració de l'Eucaristia (castellà); a les 7, Vespres i Exposició del Santíssim. A les 8'40, Completes i Cant de la Selva. **Dilluns, Dimarts i Dimecres Sants.** Matí: a les 7'45, Celebració de l'Eucaristia. A la 1, Pregària del Migdia. Tarda: a les 6, Celebració de l'Eucaristia. A les 7, Vespres. A les 8'45, Completes i Cant de la Selva. **Dijous Sant.** Matí: A les 5'15, Matines. A les 7'30, Laudes. A la 1, Pregària del Migdia. Tarda: A les 4'45, Celebració de la Penitència. Assaig de cant. A les 5'30, Concelebració de l'Eucaristia, Comunió pasqual i Processó al Monument. A les 8'45, Completes. **Divendres Sant.** Matí: A les 5'15, Matines. A les 7'30, Laudes. A la 1, Pregària del Migdia. Tarda: A les 4'15, Assaig de cant. A les 4'30, Acció Litúrgica. A les 8'45, Completes. **Dissabte Sant.** Matí: A les 5'15, Matines. A les 7'30, Laudes. A la 1, Pregària del Migdia. Tarda: A les 7, Vespres. Nit: A les 10'30, Vetlla Pasqual. **Sant Dia de Pasqua.** Matí: A les 7'45, Laudes. A les 10, Concelebració de l'Eucaristia. A la 1, Celebració de l'Eucaristia (català). Tarda: A les 6, Celebració de l'Eucaristia (castellà). A les 7, Vespres i Exposició del Santíssim. A les 8'40, Completes i Cant de la Selva.

RENOVACIÓ EN L'ESPERIT.- El Grup de pregària "ÀGAPE", invita els qui els interessi aprofundir sobre el tema: "Caminar en l'Esperit", a les catequisis que es donaran durant set dijous consecutius, a l'església de les RR. de Lestonac, c/. Aragó, 284, a partir del dia 19 d'abril, de les 19'30 a les 21 h. Per més informació: Tel. 257 66 61 i 215 16 52.

Centre Cultural de Marata (Les Franqueses del Vallès). SFERA ARMONIOSA. Música vocal i instrumental del s. XVII. **Diumenge, 22 d'abril,** a les 10 del matí, a la Parròquia de Santa Coloma.

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines. - Impres a dues tintes. Enquadernació Guaflex, amb dues cintes. P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A.
Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

AMB LA TEVA AJUDA, CATALUNYA CRISTIANA

ARRIBARÀ MÉS ENLLÀ

CATALUNYA CRISTIANA va néixer fa més de 10 anys. Són més de 500 setmanes informant puntualment els homes i dones del nostre País sobretot el que fa referència a la religió i la cultura catòliques.

Gràcies als subscriptors, CATALUNYA CRISTIANA ha crescut i, molt probablement, ha ajudat a créixer els qui el coneixen. Però queda encara molt camp per córrer. Cal anar molt més enllà.

Cal que CATALUNYA CRISTIANA esdevingui el vehicle de comunicació entre tots els creients dels nostres pobles i les nostres ciutats. Cal anar més enllà dels encerts professionals que s'hagin pogut assolir en aquests 10 anys. Tu hi pots ajudar amb el teu estímul. Fins i tot amb el teu suport econòmic més enllà de l'import de la subscripció.

Al mateix temps, cal que CATALUNYA CRISTIANA arribi cada dia a més famílies.

Ajuda'ns també a aconseguir-ho d'una manera molt senzilla. Probablement, coneixes més d'una persona a qui podria interessar aquest setmanari. Si ens fas arribar els seus noms i adreces, els hi enviarem

gratuitament CATALUNYA CRISTIANA durant un mes. És la millor manera de que la coneguin realment i, més tard, decideixin si els interessa subscriure-s'hi.

Per tal que CATALUNYA CRISTIANA arribi molt més enllà, només ens cal la teva ajuda.

Voldria que aquestes persones rebessin CATALUNYA CRISTIANA gratis durant un mes.

Nom/Cognoms: _____	Nom/Cognoms: _____
Adreça, Carrer: _____	Adreça, Carrer: _____
Núm.: _____ Població: _____	Núm.: _____ Població: _____
Codi postal: _____ Província: _____	Codi postal: _____ Província: _____
Nom/Cognoms: _____	Nom/Cognoms: _____
Adreça, Carrer: _____	Adreça, Carrer: _____
Núm.: _____ Població: _____	Núm.: _____ Població: _____
Codi postal: _____ Província: _____	Codi postal: _____ Província: _____

Per tal que CATALUNYA CRISTIANA arribi més enllà, retalla, omple i fes arribar aquest cupó a:
FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA, València, 244 - 2on. 08007 BARCELONA.

Celebrada la setena trobada diocesana a Montblanc amb nombrosa assistència i un interès creixent

1.000 joves obrint camins amb l'Evangelí

MONTBLANC.— Amb un èxit impressionant s'ha celebrat a la vila ducal del Montblanc la VII Trobada de Joves de l'arquebisbat de Tarragona. Cal destacar l'organització de la Trobada i la resposta que els adolescents i els joves li han donat, tant per la seva presència com per les seves intervencions al fòrum i a l'assemblea.

L'organització ha estat portada, per un cantó, per la Delegació Diocesana de Joves, presidida per Mn. Joan Anton Cedó, (amb els col·laboradors immediats: Mn. Xavier Morell, Mn. Pere Dalmau, Mn. Jordi Figueres i Maria Magaroles), i per la Delegació Diocesana de Catequesi presidida per Mn. Pepe Bofarull. Per l'altre cantó, l'organització ha anat a càrrec dels responsables de joves de Montblanc (Mn. Armand Puig, Immaculada Martínez, Montserrat Martínez i Immaculada Cendrós) i per responsables d'altres indrets de l'arquebisbat.

La Trobada es plantejà al novembre passat i des d'aleshores ha seguit un curs que ha culminat

amb la jornada del diumenge dia 11 a la vila ducal. Ja des d'un principi, la VII Trobada es plantejà com a dues trobades en una mateixa jornada i un mateix lloc: d'una banda, els adolescents (nois i noies de 14-16 anys, edat que coincideix amb la preparació de la confirmació en bona part de les parròquies), i, per l'altra, els joves (de 17 anys en endavant).

Un diari per a adolescents fet per adolescents

La Trobada d'adolescents, amb el lema "Obrim camins", pretenia fer comprendre als assistents les moltes possibilitats de camins que se'ls obren dins l'Església i en la societat a partir del seu compromís cristià. Per això, es pensà en una dinàmica que tenia com a centre d'interès la redacció d'un diari amb tots els apartats possibles. A l'adolescent, doncs, se li presentà des de quin ha de ser l'estil de viure d'una família cristia-

na, o el treball missioner en el Tercer Món, fins a una reflexió sobre com pot distribuir i gastar els seus diners. Hi havia fins a trenta espais, on l'adolescent podia treballar diferents realitats, escampats entre el Col·legi públic, el Santuari de la Serra, el "Foradot" de la Muralla de Montblanc, i el Centre de Formació Professional. Aquesta dinàmica fou seguida per 600 nois i noies i guiada per 50 persones, entre les 10 i 13.30 h. del matí.

Els joves començaren el dia abans (dissabte dia 10). Seguint amb l'experiència de l'any passat a la Trobada del Vendrell, es preparà un treball previ que fou debatut pels grups a les parròquies i moviments. Després s'escollí un representant per a posar-ho en comú en el fòrum del 10 de març. Aquesta dinàmica és molt enriquidora pels diferents tipus de gent que hi assisteixen i per les diverses realitats que s'hi veuen. Els grups hagueren de respondre, a partir d'uns textos de l'Evangelí, diverses qüestions sobre els temes

següents: l'atenció als pobres, la relació amb els altres joves, el servei als infants i adolescents i, finalment la construcció de l'Església des de l'Eucaristia. Cal dir que les preguntes eren molt elaborades, i diversos grups manifestaren que els calia aprofundir més en aquests temes, o fins i tot que encara els faltava camí per fer, per exemple, en el tema de l'atenció als pobres. Els representants havien arribat dissabte a les sis de la tarda, i es concentraren a la capella de l'Antic Hospital de Sta. Magdalena. Després de la benvinguda per Mn. Àngel Bergadà, plebà de Montblanc, es féu un audiovisual sobre la Conca, i el treball per petits grups en el Centre Parroquial entre els 50 representants vinguts de tota la Diòcesi. Mn. Armand Puig, vicari de Montblanc, en féu la síntesi final. Després, vingué el sopar. Els representants i altres assistents foren acollits per les cases de Montblanc, fins a més de 80 persones: se'ls donà sopar i dormir. Abans, però, a les 11 es féu una pregària plena de simbolismes a l'Església de Sant Miquel: les icones, amb una de nova per a aquesta ocasió; una cadena de propòsits o intencions, en la qual cadascú havia escrit la seva, recollides en una anella; i un ambient de silenci i de lloança. S'acabà amb un refresc fora a la plaça.

ve creixent, perquè pugui a l'avió de la fraternitat, que fou representat amb un "sketch".

La Trobada continuà a l'església de Santa Maria amb la celebració festiva de l'Eucaristia presidida pel Sr. Arquebisbe, amb l'assistència de 30 preveres i mil persones enmig del so majestuós de l'orgue i del so ritmat de les guitarres i percussió. L'arquebisbe Ramon, impressionat per la marxa de la Trobada i per l'assistència dels joves, així com per les seves aportacions a l'assemblea, comentà l'Evangelí del 2on diumenge de Quaresma, el text de la Transfiguració, per dir que la Trobada era un signe positiu a l'Església, tal com el Crist Transfigurat és imatge del Crist Ressuscitat. L'Arquebisbe remarca la clàssica intuïció de Pau VI, i recollida per ell a la primera carta Pastoral **Evangelí i home d'avui**, que "el jove és evangelitzador dels altres joves" i anima els joves presents que visquesin amb aquest criteri.

La Trobada acabà a la Plaça Major amb un berenar a "L'hora dels Adéus". El delegat diocesà de joves, Mn. Joan Anton Cedó, rubricà la trobada expressant un agraïment sincer i encoratjador, enmig de músiques i molta animació.

Molts noms darrera la Trobada

Darrera de la Trobada hi ha molts noms. En primer lloc, els catequistes i animadors de joves que d'una manera anònima i coratjosa acompanyen i reuneixen adolescents i joves per a transmetre'ls la seva fe en Jesucrist i per a fer-los homes de criteri amb una opció envers els altres, especialment els pobres i menys afavorits. També hi ha darrera els preveres de tant de parròquies que han fet una catequesi sense comptar massa amb els fruits immediats. Finalment, hi ha els mateixos joves, que, tal com digué monsenyor Torrella, evangelitzen altres joves, i també les famílies, que d'una manera senzilla, però constant, han vetllat per la fe dels seus fills.

En resum, podem dir que des de diverses motivacions i en camí vers una fe madura i convincent, 400 joves i 600 adolescents amb un centenar de catequistes i animadors de joves, es feren presents a Montblanc, convocats com a Església, per aprofundir, descobrir i celebrar allò que cadascú fa i vol fer al seu poble, a la seva parròquia o en el seu moviment.

MN. JORDI FIGUERAS

FETS I CRITERIS

Creu i resurrecció

Amb el diumenge de Rams iniciem "la gran setmana", la setmana santa, la celebració del misteri de la passió, mort i resurrecció de Jesucrist.

Com ens diu sant Pau, la mort en creu del Salvador està relacionada estretament amb la seva resurrecció: Ell fou lliurat a la mort en pena dels nostres pecats i ressuscitat per fer-nos justos (Rm 4,25).

És important començar la setmana santa amb el pensament de la unitat indivisible de la creu i de la resurrecció, que són dos aspectes de l'únic misteri pasqual. Durant els dies sants ha de prevaler en els nostres cors la convicció que el camí de la creu porta a la victòria de la resurrecció.

La col·lecta del Diumenge de Rams ens fa demanar: "feu-nos aprendre la lliçó dels sofriments del nostre Salvador per a poder participar en la seva resurrecció".

Per tenir part en tots els fruits de la salvació ens cal imitar els sentiments que tingué Jesús en la seva passió, mort i resurrecció, sentiments de sincera humilitat, d'obediència filial, d'amor generós i d'esperança en el triomf.

La pedagogia de les celebracions litúrgiques dels dies sants remarca més un aspecte o l'altre; però no deixa mai de reflectir la unitat d'un únic misteri pasqual. Així el mateix divendres sant, que està marcat per les evocacions del dolor i dels sofriments, deixa entreveure la llum i la joia de la resurrecció.

A aquest respecte és ben eloqüent l'antífona "Adorem, Senyor, la vostra Creu, lloem i glorifiquem la vostra santa resurrecció; per aquest arbre ha vingut el goig a tot el món".

Si celebrem la setmana santa amb aquesta visió unitària i globalitzant del misteri pasqual, viurem amb més facilitat els diumenges de durant l'any a la llum de la Pasqua.

Els dies sants, viscuts d'aquesta manera, també ens ensenyaran a descobrir en la vida corrent dels dies normals quelcom "misteris" de la creu i de la resurrecció. Espiritualment parlant, no hi ha cap dia tan ple de sol en què no aparegui alguna boira, ni tampoc no hi ha cap dia tan ennuvolat en què no surti algun raig de llum.

Quan vinguin dies de sofriment, sentirem dolor. Arribarem a experimentar que amb el dolor no hi valen raons; però si relacionem el dolor amb la creu de Jesucrist i amb l'amor del Pare, també hi veurem la llum de la resurrecció.

Aprendre a morir un xic cada dia, és fer que mori l'home vell i que reneixi l'home nou. Ens hi ajudarà la pregària, especialment si invoquem amb alegria el Crist que ha mort, ha ressuscitat i viu sempre intercedint per nosaltres.

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Quatre temes punyents

L'endemà, diumenge, arribaren els altres joves i se concentraren en el col·legi de les germanes Vedrunés, on es féu l'assemblea a partir de quatre testimonis sobre els quatre temes-motiu de la trobada: els pobres (Josep M. Soler), els joves (Núria Moran), els infants i adolescents (Mercè Salla) i l'Eucaristia (Montse Cassado). El moderador fou Salvador Anton. Els prop de 400 joves que hi participaren pogueren enriquir-se mútuament de les diferents aportacions i experiències. El treball durà tot el matí.

Després de dinar, adolescents i joves es concentraren a l'església de Sant Francesc per al retaule, dirigit per Conxa Torres, que representava la situació i els desitjos dels joves a partir dels quatre lemes de les últimes tres Trobades: "A l'Església demano la paraula" de Reus l'any 1988; "A l'Església, som-hi!", del Vendrell l'any 1989; i "Obrim Camins" i "Caminem amb l'Evangelí", d'enguany a Montblanc. La música, els cants, la dansa, el diàleg i el manifest foren diversos recursos per a dur un missatge de coratge vàlid per al jo-

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

BARCELONA

Petit no significa inútil

No és la primera vegada que comento la importància de les coses petites. La grandiositat de la petitesa, si em permeten dir-ho així. En efecte, s'equivocaria qui no posés cura en fer les feines senzilles, perquè pensés que, en ser poca cosa, tant se val.

Totes les coses, per petites que siguin, si no estan ben fetes, repercuteixen en perjudici d'altres coses considerades importants, ja que tot allò que és important, gairebé sempre és el resultat de diverses coses petites. A més, qui no posa atenció en les coses petites, s'acostuma a la manca d'atenció i és molt fàcil que quan ha de fer quelcom considerat gros i valuós l'esguerri per la seva deformació: ja s'ha acostumat a treballar a la babalà i es torna irresponsable en la feina.

Per contra, qui para esment, per principi, en totes les feines per insignificants que li semblin, arriba a posar atenció sempre sense ni adonar-se'n, i si un dia ha de fer una cosa important és ben probable que li surti bé sense posar precaucions especials.

La lectura de la novel·la de Josep Maria Ballarín, titulada **Mossèn Tronxo**, m'ha fet evocar aquesta idea de la importància de les coses petites. En efecte, la novel·la es pot considerar com una mica de biografia d'una capella rural, personatge que, per a molts, és una insignificança, però tot llegint aquesta novel·la de capítols divertits (com el de l'enterrament de la vella, encara que pugui semblar una irreverència, o d'un humor macabre) i d'altres de patètics, admirables, sorprenents si un

pensava que ves què en pot sortir d'aquell capella de via estreta d'un poblet de mala mort. Els diàlegs amb l'escolanet de cartó són inefables i els que manté amb la imatge de la **Mestressa** són commovedors.

Tenim l'obligació de procurar fer-ho tot al més perfectament possible, per una exigència de la dignitat personal i per atenció al proïsme que haurà d'utilitzar qualsevol de les coses que ens ha tocat de fer. A més, cada persona i diverses vegades cada dia, utilitzem petites coses que d'altres persones han fet i si no les trobem ben fetes pla bé que critiquem els irresponsables que no treballen bé. Procurem, doncs que ningú no ens hagi de blasmar, amb tota la raó, a causa de no haver fet ben fetes coses que no presentaven pas cap dificultat. En efecte, no té excusa fer mal fetes les coses senzilles; simplement, es pot considerar una falta greu perquè només hi cap l'explicació que no s'hi ha posat atenció i no pas incapacitat de superar una dificultat inexistente.

Estem en plena Quaresma i s'acosta la Setmana Santa. Potser no cal, en general, tornar a aquelles penitències espectaculars, però no podem pas abandonar la penitència i el sacrifici, i potser millor que no siguin espectaculars sinó íntims, autèntics. Potser podríem aprofitar aquesta avinentesa per pensar més sovint que no ens hem de divertir tant i que hem de ser més responsables, i que totes les coses, per petites que siguin, les hem de fer ben fetes. No tinc cap dubte que, si ho fem així, tothom hi sortirà guanyant.

ANTONI MUNNÉ i TOMÀS

Dominica Laetare a Terrassa

Amb una nombrosa assistència de cantaires es va celebrar, el diumenge dia 25 de març, la festa de la Dominica Laetare a les esglésies romàniques de Sant Pere, de Terrassa.

Seguint una antiga tradició, es van beneir les roses solemnement, i en processó es van dur cap a l'altar de Santa Maria, on es va celebrar la Santa Missa. El cant gregorià va lluir una vegada més, amb els propis d'aquest quart diumenge de quaresma. El salm responsorial, l'aclamació abans de l'evangeli i un cant de comunió van ser executats a quatre veus per la nova coral interparroquial de Terrassa, i contestats per tots els assistents.

El vicari episcopal Mn. Lluís Bonet va oficiar i en l'homilia va glossar el sentit de la festa que celebràvem, fent-nos-

en reviu l'esperança del gran do de la Redempció de Jesucrist, que commemorarem de nou en la Pasqua que ja s'apropa. També enguany va concelebrar l'escolapi P. Enric Dordal, fervent gregorianista i assidu concurrent a la diada litúrgica.

Com un vertader acte penitencial, tot i sospirant la joia de l'alliberament, la festa va acabar amb l'antic i expressiu cant del "Media vita":

"A mitja vida ens sobta la mort: on buscarem l'ajut, sinó en el Senyor? Aquell que està justament enutjat pels nostres pecats: Sant Déu, Sant Fort, Sant i misericordiós Salvador, no ens lliureu a una mort amarga".

J.F.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

ES NECESSITEN auxiliars de Geriatria ambdós sexes, amb experiència. Apartat correus 2714 - 08080 Barcelona.

ESTUDIANT de filologia catalana i francesa dona classes català-francès i altres matèries nivell EGB. Tel. 417 54 90, dilluns, dimecres i divendres tarda.

S'OFEREIX xofer amb experiència i referències. Tel. 418 16 62.

PROFESSOR nadiu i titulat fa classes d'anglès. Tel. 423 44 31.

COMPRO pis vell a l'Eixample. Tel. 323 49 76 de 14 a 16 hores.

NOI sensible, sincer, aspecte agradable, estatura alta, desitja conèixer noia similars característiques. Fins matrimonials. Apartat 9.164. 08080 Barcelona.

S'OFEREIX SR. CULTE, Administrador-gestor, do de gents, mitja jornada o sencera, per a despatx o preferiblement tenda. Experiència, seriositat i referències. Tel. 212 54 75 de 2 a 5 tardes i de 9 a 12 nits.

S'OFEREIX pis moblat per lloguer 3 hab. Carrer Bertran, 47 1er. 1a. Tel. 201 46 93 de 9 a 11 matí i de 10 a 11 nit.

ES NECESSITA una persona responsable per fer-se càrrec de l'alberg Pere Tarrés els dissabtes i diumenges de 16 a 24 h. Interessats truqueu de 16 a 12 h. a la Sta. Remei. Tel. 410 23 09. Contracte laboral.

CLASSES de francès. Iniciació a la llengua i desenvolupament a partir de nocions bàsiques. Informació matins i tardes al tel. 439 79 33.

S'OFEREIX SRA. 43 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Escriuiu a C.C. València, 244. 08007 Barcelona. Referència 200.

BUSCO pis de 3 habitacions a Barcelona o l'Hospitalet per a una família humil en situació difícil. Max. 25.000 ptes. mes. Tel. 201 02 17.

VENDES

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapís i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopèdia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3er. 2a.
Tels. 317 41 44 - 302 59 83
Pref. Concert entrevista

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalsescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

«EL MESTRE ÉS AQUÍ I ET DEMANA!»

(Jo. 11,28)

«MARIA ASSEGUDA ALS PEUS DEL SENYOR, N'ESCOLTAVA LA PARAULA»

(Lc. 10,39)

EXERCICIS ESPIRITUALS

Segons mètode de S. Ignasi, en règim d'internat i silenci

Organitza: LUMEN DEI

CENTRE D'ESPIRITUALITAT SANTA MARIA VERGE MARE DE DÉU

Carrer Xuclà, 19
13 - 15 d'abril

Informació: Tel. 301 31 94
Tel. 317 88 07

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

TORTOSA

50 anys: dos esdeveniments vocacionals a la diòcesi

“Vaig elegir el camí de la veritat”

TORTOSA.— La setmana del 5 al 11 de març de 1990 podria haver estat com una setmana qualsevol. Però no ha estat així. Dos esdeveniments, als quals poso l'adjectiu de vocacionals han succeït a la nostra diòcesi. Els dos tenen moltes coses en comú. En subratllo una: cinquanta anys.

Cinquanta anys de sacerdoci és el que celebrava un prevere de la nostra diòcesi en el mateix dia, 9 de març; a la mateixa hora: 10'30; i al mateix lloc: a la capella del Noviciat de les Teresianes de Jesús. Aquest sacerdot que celebrava les noces d'or sacerdotals és mossèn Enrique Curto Baiges, fill de Tortosa. Els seus cinquanta anys de servei de la seva vida ho han estat en diverses parròquies i realitats de la nostra diòcesi: Mas de Barberans, Xerta, Aldover, Pauils, Móra d'Ebre, Col·legi teresià, Institut de Batxillerat de Tortosa, Beneficiat de la Catedral, Confessor del Seminari, i altres serveis.

En la celebració, feta en la intimitat, però plena de vivència una paraula era la més adient i així es feia present en els llavis de mossèn Enrique: Gràcies, Senyor. Acció de gràcies pels dons rebuts i sobretot per l'amor que Déu ha vessat en el seu cor i en les vides de tots aquells que en el seu llarg ministeri ha servit i està servint.

En el recordatori d'aquestes noces sacerdotals apareix aquesta frase: “Vaig elegir el camí de la veritat”. Tota una crida pels joves que busquen la realització de la seva vida. L'entrega al Senyor en el servei als germans en el sacerdoci és un camí de realització. Un camí que mossèn Enrique no es cansa de repetir: “Mil vegades tornaria a escollir aquest camí que el Senyor em va regalar”.

Cinquanta anys de presència de la nova imatge del Crist del Mar a Benicarló és l'altre esdeveniment que en aquesta setmana hem viscut. Celebració plena de sentit per aquesta població de la nostra diòcesi.

Dins d'aquest aniversari, el diumenge 11 de març, dos joves del nostre seminari, Juan Andrés i Carlos Paris, fills de Benicarló rebien per la imposició de les mans del senyor Bisbe, l'orde del diaconat com una etapa en el seu camí al presbiterat.

Podríem dir que és com si el poble de Benicarló, agraït per la presència salvadora del Senyor crucificat, volgués oferir-li a Déu, com a prova d'amor, aquestes dues vides joves perquè com a consagrats, enmig del món, siguin sempre imatges vives del Bon Pastor que dona la vida per les seves ovelles.

En el marc de la celebració, viscuda, jove, participada, plena de l'emoció de l'Esperit, a la capella del Crist del Mar, tots els presents forem testimonis dels compromisos que els dos nous diaques feien davant del Bisbe i de la Comunitat. Compromisos de castedat, d'obediència i de pregària pel poble. Aquests compromisos, el nostre món potser no els entén del tot: però ells el feien per testimoniar des de la seva llibertat, l'amor al Senyor i per fer més present entre els homes el Regne de Déu.

Aquests dos esdeveniments vocacionals ens omplen d'alegria ja que ens parlen de fidelitat. Fidelitat del Senyor en els cinquanta anys de sacerdoci i de presència de la nova imatge del Crist del Mar. I fidelitat realitzada i renovada de mossèn Enrique; i inici d'un camí amb un compromís de fidelitat de mossèn Juan i mossèn Carlos. Aquestes fidelitats són per al bé de tot el poble, de tota la nostra diòcesi.

L'incendi d'un habitatge provoca una flamarada de solidaritat

SANT CARLES DE LA RÀPI-TA.— El 19 de febrer proppassat, una família de Sant Carles de la Ràpita, Pilar Papiol i Valdepérez, vídua amb dos fills, a causa d'un incendi fortuït, al carrer Travessia de l'Àngel 3, 2º, va perdre la seva llar, així com tot el seu utilatge (mobles, roba, etc.).

Afortunadament, i donat que era hora de treball i tots els ocupants de la llar es trobaven fora de casa, no hi hagueren desgràcies personals, encara que els danys materials foren quantiosos.

Davant d'aquest fet tan inesperat com dolorós, la població de Sant Carles es volcà per ajudar la família sinistrada, oferint-los col·laboració per solucionar el problema. I la iniciativa popular suggerí que CARITAS PARROQUIAL obrís una subscripció pública per canalitzar els donatius.

La resposta dels veïns fou ràpida i generosa. A base principalment de petites aportacions, en el termini de 15 dies es recaptaren 1.068.903 pessetes.

El passat 12 de març, la Junta de Caritas, cridà la vídua afectada i Mn. Sales, Rector de la Parroquia, li lliurà un xec amb la quantitat recollida.

La interessada, visiblement emocionada, manifestà el profund agraïment de la família a tots els que tan generosament havien contribuït a poder superar el contratemps sofert.

J. GARCIA PRATS

IMPROMPTU

La Vetlla Pasqual

Seria bo que, per fi, els cristians assumíssim tot el sentit de les celebracions litúrgiques de la Setmana Santa, i no les reduíssim al Dijous Sant i al Divendres Sant i, inexplicablement, deixant que només una minoria celebri el cimall de l'any litúrgic que és la Vetlla Pasqual.

Ni el silenci del Dissabte Sant, ni l'esclat de la Vetlla Pasqual han estat assumits degudament. ¿És que els cristians no som capaços d'unir-nos a l'alegria de l'Església per la Resurrecció del Senyor? ¿És que només ens impressiona el dolor de la mort?

Quan celebrem el Nadal, els nostres temples s'omplen de gom a gom per celebrar el Naixement del Senyor. I no és afalagador veure com per celebrar la Resurrecció del Senyor, la plenitud de la vida, els temples s'omplen escassament a mitges, com si la commemoració no interessés...

Caldria que els cristians tinguéssim més present aquelles paraules de sant Pau als cristians de Corint: “I si Crist no ha ressuscitat, no té cap fonament la nostra predicació, no té cap fonament la vostra fe” (IC 15:14).

ORIOI CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Mirant el Calvari

És difícil parlar llargament sobre el dolor i el sofriment. I malgrat tot són tan freqüents en la vida humana! Milers i milers d'homes i dones pateixen d'una manera o altra. Blondel deia que el dolor era “el que és més nou, inexplicable, desconegut, infinit, que travessa la vida com una espasa reveladora”.

El sofriment va estar present a la vida de Jesús: des del seu naixement a la cova de Betlem fins la muntanya del Calvari. La pobresa, l'exili, el treball dur de cada dia, el menyspreu i la incomprensió del seu poble, i els insults i la persecució l'acompanyaren constantment. I la seva, quina mort més afrosada! Va ser la que els historiadors romans qualificaven de “suplici d'esclaus”. La crucifixió era cruelíssima, i què és pot dir d'aquella passió, saturada de patiments de tota mena, que va portar dolors inimaginables, concentrats tots ells amb prou feines en unes vint hores! Els evangelistes descriuen el drama del Calvari amb estil de cronistes.

Aquella tragèdia confirma aquesta veritat: mai no s'ha realitzat res de gran en el món, que no porti el segell del dolor. I res de tan gran no ha tingut lloc en la història de la humanitat, que pugui compararse amb la mort del Fill de Déu fet home. No va ser solament la mort d'un home just, condemnat, malgrat tot, humiliat i sacrificat. Déu mateix; el Déu que ens estima, es va manifestar al Calvari, venent la mort i fent triomfar la vida. És ben cert: la mort de Crist fou única, perquè el Fill de Déu és únic.

En la creu del Calvari el dolor i la mort s'abraçaren amb l'amor i la vida. El sofriment ve a ser una mena de descomposició indispensable per fer néixer quelcom grandios com és la manifestació de l'amor més ple i més generós. Aquell que en aquest món no ha sofert mai, no sap pas què vol

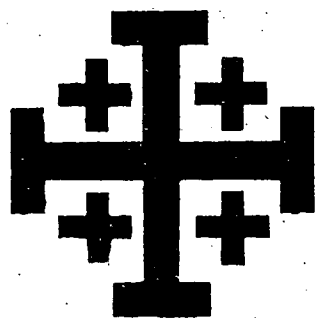
dir estimar. Ho coneixen prou bé les mares, que tenen experiència de la simbiosi misteriosa dolor-amor. Déu va estimar tant la humanitat que li entregà el seu Fill unigènit. I aquest va donar a conèixer l'amplitud i la profunditat i la sublimitat d'aquell amor diví, donant la vida per la salvació dels homes. Per això és veritat el que ha estat escrit: que en la creu es va manifestar “el rostre de Déu”; perquè del cor traspassat de Jesús Crucificat, brollà la font de la misericòrdia divina.

D'altra banda, a la creu del Calvari va tenir lloc l'encontre de dos moviments, de dues lògiques: la de l'amor de Déu i la del pecat de l'home. La lògica de l'amor del Pare va ser causa que el Fill, renunciant a la glòria a la qual tenia dret, es fes home i acceptés el suplici de la crucifixió. La lògica del pecat dels homes és el menyspreu de Déu. Un menyspreu que és sempre personal i a vegades col·lectiu; perquè són pobles i cultures, els qui es burllen d'aquell condemnat a mort, que pujà al Calvari arrossegant fatigosament la creu de la ignominia.

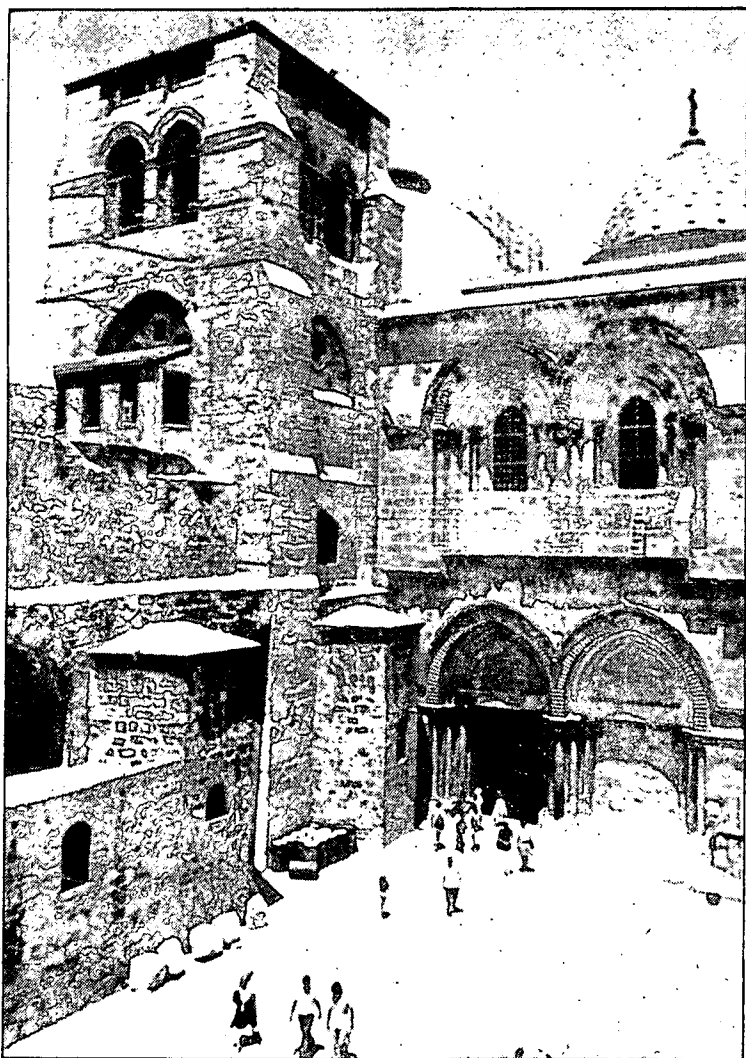
Al Calvari la mort semblava que vencia l'amor. I no fou pas així, perquè l'amor és més fort que la mort. La llum va triomfar sobre les tenebres. Des d'aleshores la vida dels seguidors de Jesús, com fills de Déu que són, per adopció, es multiplica i és comunicada a través dels segles. La creu ha esdevingut el signe definitiu de l'amor de Déu, que vol que tots els homes se salvin. Així és com la creu, en la història de la humanitat, es converteix en el senyal de l'amor més sublim i abnegat, enmig d'un món marcat per la mort i l'egoisme.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Administrador Apostòlic
de Barcelona

Jerusalem: Aquest any totes

Diferents r

Basílica del Sant Sepulcre de Jerusalem.

Aquest any celebren la Setmana Santa en les mateixes dates totes les confessions cristianes de Jerusalem que tenen alguna participació en la basílica del Sant Sepulcre.

És una coincidència de calendaris litúrgics: el gregorià, utilitzat per l'Església catòlica i d'ús universal, i el julià, solament vigent entre els ritus orientals.

Les celebracions de Setmana Santa en les diferents comunitats cristianes —catòlica, greco-ortodoxa, armènia, copta, caldaica i protestant-luterana— només divergeixen en la forma externa d'expressió, però la varietat, en comptes de constituir un mur de separació, representa una riquesa extraordinària del tresor de la cristiandat: cada poble ha expressat de la seva manera i segons la seva mentalitat la representació de la passió, mort i resurrecció del Senyor.

Els catòlics, en comptes de fixar l'atenció en el suposat confusionisme que alguns creuen veure en aquesta coincidència de dates, potser els fóra més convincent d'aprofitar aquesta oportunitat per constatar la unitat espiritual de tots els cristians —el reconeixement de Crist com al Salvador— i admirar les riqueses expressives que tenen les cerimònies sagrades dels ritus orientals. Diferents ritus en una mateixa fe en Déu i el seu enviat al món, Jesucrist.

1 L'Església catòlica

La litúrgia catòlica de Setma-

na Santa al Sant Sepulcre de Jerusalem no coincideix amb la reforma actual introduïda per l'Església l'any 1955.

En ser diverses les comunitats que celebren a la basílica, l'Església catòlica ha hagut de mantenir els horaris litúrgics vigents abans de la reforma, que regien segons un acord previ establert entre les diverses comunitats copropietàries de la basílica: catòlics llatins, grecs, ortodoxos, armenis ortodoxos, coptes ortodoxos i protestants luterans. Com es veu, aquella reforma, vàlida per a tot el món catòlic, no ha pogut introduir-se encara a Jerusalem.

Els catòlics d'occident ignoren que cada any la Custòdia Franciscana de Terra Santa —que representa l'Església catòlica en el país de Jesús— ha de sol·licitar un permís especial de la Santa Seu per mantenir la litúrgia antiga. Un programa publicat cada any pel municipi de Jerusalem determina minuciosament els horaris i funcions de cada ritu, a fi que no hi hagi obstacles ni entrebancs en el desenvolupament de les cerimònies.

La litúrgia catòlica a Jerusalem no té res de particular en general, tret, com hem dit, dels horaris que són diferents dels de la resta del món, i llevat d'alguns aspectes copiats dels ritus orientals, com és ara la processó fúnebre de Divendres Sant.

2 Confessió greco-ortodoxa

La commemoració de la Setmana Santa en la litúrgia greco-ortodoxa no es diferencia substancialment de la litúrgia occidental. Fins i tot certes cerimònies dels ortodoxos al Sant Sepulcre coincideixen amb les funcions que els franciscans fan allí, com l'esmentada processó fúnebre de la tarda de Divendres Sant.

Els grecs ortodoxos comencen la Setmana Santa la tarda del Dissabte que precedeix el Diumenge de Rams.

El matí del Dijous, a la petita església de sant Jaume, a l'esquerra de l'entrada al Sant Sepulcre, els grecs hi celebren la institució de l'Eucaristia. Després es porta el Santíssim a un lloc apte on serà conservat fins Dijous Sant de l'any vinent. Per aquest motiu un dels dos pans que han de consagrar-se es torra abans una mica per tal que no es corrompi.

A la tarda, després de la lectura de la Passió del Senyor, s'entronitza la santa creu en el lloc on Crist fou alçat al Gòlgota. Diven-

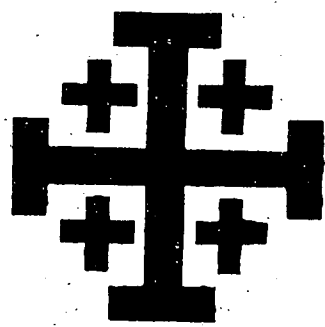
Un armeni durant la litúrgia de la Setmana Santa a Jerusalem.

Monjo grec-ortodox cridant als oficis religiosos.

confessions cristianes celebren la Setmana Santa en les mateixes dates

Ritus en una mateixa fe

El Dissabte sants corresponen a la litúrgia catòlico-llatina. Entre les celebracions litúrgiques, els grecs ortodoxos intercanvien funcions paralitúrgiques amb un matís dramàtic i de vegada folklòric, que augmenta la participació dels fidels.

Comunitat armènia

Aquesta Església celebra el Naixement de Rams amb ritus suggestius. Li diuen "zaghzart", vol dir florit, bo i volent exaltar alegria, sense cap al·lusió a la Passió de Crist.

Per molt temps s'ha introduït a la seva litúrgia l'obertura de la porta del temple, amb una escena que representa: Crist és dins l'església i els fidels fora; Crist és al convidat i els cristians hi volen entrar. Supliquen i insisteixen perquè obri la porta, però no responen com a resposta que la porta s'obre per als justos. Els fidels desanimen i responen: "No, pocs ponedits. L'altre dia s'obre la porta i Crist els fa entrar a la consoladora afirmació que vingut al món no per jutjar-lo, sinó per salvar-lo."

En aquest "ordre" no troba cap fórmula d'absolució, sinó solament invocacions

per tal que es concedeixi al penitent la remissió dels seus pecats.

Les cerimònies del Dijous i Divendres sants són semblants a la litúrgia catòlica occidental.

El colorit de la Vetlla pasqual revesteix peculiaritat en la cerimònia del "foc sant", que té lloc després de la lectura evangèlica de l'aparició de Crist.

El ritu de la Pasqua es fa a primeres hores de la tarda de Dijous, i a l'exterior de l'església de sant Jaume. Després de cantat l'evangeli relatiu a la resurrecció, el Patriarca, que presideix, beneeix amb la creu el pati en els quatre punts cardinals, com per expressar que Crist ha ressuscitat per a tot el món.

4 Els coptes

Per als coptes, les festes pasquals tenen una gran importància. Pot notar-se això en el gran nombre de pelegrins egipcis que es presenten a Jerusalem, ja des dels primers dies de Quaresma. Es calcula que hi acudeixen més de 3.000 i se'ls coneix fàcilment per la seva semblança amb els antics tipus que encara avui podem admirar en les imatges que ens deixaren gravades en els monuments faraònics, i per la típica vestimen-

ta llarga, ampla túnica i turbant, difosa principalment a l'Alt Egipte.

Els coptes inicien el cicle pasqual amb un dejuni de 55 dies, en esperit de veritable penitència.

Durant la Quaresma celebren algunes funcions al Sant Sepulcre. Una té lloc Divendres sant. Una icona col·locada al costat de l'edicle del temple representa Crist mort; va embolcat en un llençol blanc i cobert de flors i aromes conservats de temps. És curiós que en la seva pregària, repeteixen 500 "Kyrie eleison" (Senyor, tingueu pietat), repartits de cent en cent, esguardant els quatre punts cardinals. Els altres 100 es reciten en honor de Maria, mirant vers l'Orient.

En la cerimònia del "foc sant" que té lloc el Dissabte de Glòria, el sacerdot copte encén 33 espelmes, símbol dels anys de Crist, que després oferirà als fidels.

Diumenge de Pasqua i tot el període pasqual, en totes les misses que se celebren a la basílica del Sant Sepulcre els coptes organitzen una processó amb la icona de Crist ressuscitat.

5 Comunitat caldaica

Quan a començaments del se-

gle III de la nostra era es va reconstruir l'Imperi persa sota la dinastia dels Sasànides, ja comptava amb alguns nuclis cristians vinguts de les regions d'Edeia, la llengua materna i litúrgica dels quals era la siríaca, o sigui l'aramea oriental. La litúrgia caldaica és, doncs, molt antiga, i es manifesta amb una infinitat d'oracions litúrgiques, avui encara intactes. L'Eucaristia caldaica inculca, més que no la llatina, com és tota la Trinitat que intervé en el Sacrifici de Jesús i expressa amb més èmfasi l'acció santificadora de l'Esperit Sant. És per fixar-s'hi també, que en el llibre apòcrif "Testament de Nostre Senyor" del segle V, hi ha fórmules que encara es conserven en l'actual litúrgia caldaica de Setmana Santa.

En el seu contacte amb els perses, que adoraven el foc, la litúrgia caldaica ha contraposat a la flama material el "carbó espiritual" de l'Eucaristia, brasa que purifica, santifica i divinifica. Presenten l'altar cristià com un "pyreo" on crema un foc veritablement diví.

6 L'Església luterana

La fundació de l'Església luterana a Jerusalem data de l'any

1888, durant el regnat de l'emperador Guillem II d'Alemanya, amb la finalitat d'ajudar els cristians luterans alemanys residents a Palestina. El seu centre espiritual és l'Església de Sant Salvador. Des de llavors s'han fundat parròquies àrabs protestants a Beit-Iala, Betlem, Beit-Sahur i Jerusalem.

A Jerusalem les luteranes celebren cada tarda de Setmana Santa funcions litúrgiques especials. Es llegeix i s'explica la Bíblia, donant preferència al relat de la Passió. Sols se celebra solemnement el Dijous i Divendres sants. La tarda de Dijous, després de la litúrgia en tres llengües, es recorre la Via Dolorosa cap a l'hort de les Oliveres de Getsemani, on se celebra una funció amb càntics i pregàries.

Els pelegrins afluïxen nombrosos, tot unint-se a les celebracions.

Una nota característica de l'Església luterana són les reunions regulars dels seus membres —i en la Setmana Santa amb més intensitat—, en les quals s'explica la Bíblia, fora de la litúrgia. També s'incrementen durant els dies sacres, concerts de música clàssica.

FRANCESC GAMISSANS

Carta de la "Congregació per a l'Església Oriental" a tots els bisbes del món

La Santa Seu demana ajut per a Terra Santa

Cada any la Santa Seu instaura als bisbes del món que vegin la necessitat d'ajudar els cristians de Terra Santa, especialment amb la col·lecta de Divendres Sant.

Publiquem la carta que aquest papa ha enviat a la "Congregació per a l'Església oriental" a l'escopat mundial.

Excel·lència reverendíssima,

Les Esglésies i Comunitats cristianes d'Orient i d'Occident celebraran aquest any la Solemnitat de Pasqua el mateix dia, 15 d'abril. Aquesta felicitat coincideix amb la vostra felicitat per a mi un motiu per expressar a Vostra Excel·lència Reverendíssima la meua cordial felicitació per la bona i santa Pasqua.

"Qui vulgui anar a la Santa Ciutat de Jerusalem, que no perdi vista el lloc on surt el sol i així, a la guiatge de Déu, arribarà a la Santa Ciutat de Jerusalem". Aquesta és la indicació que fa un pelegrí anònim del segle XII. Més que una descripció topogràfica, pot dir-se que es tracta de la indicació d'un itinerari espiritual: des d'allí, des del lloc del Misteri pasqual, el Sol irradia sobre cadascun dels creients, els quals, posant-se

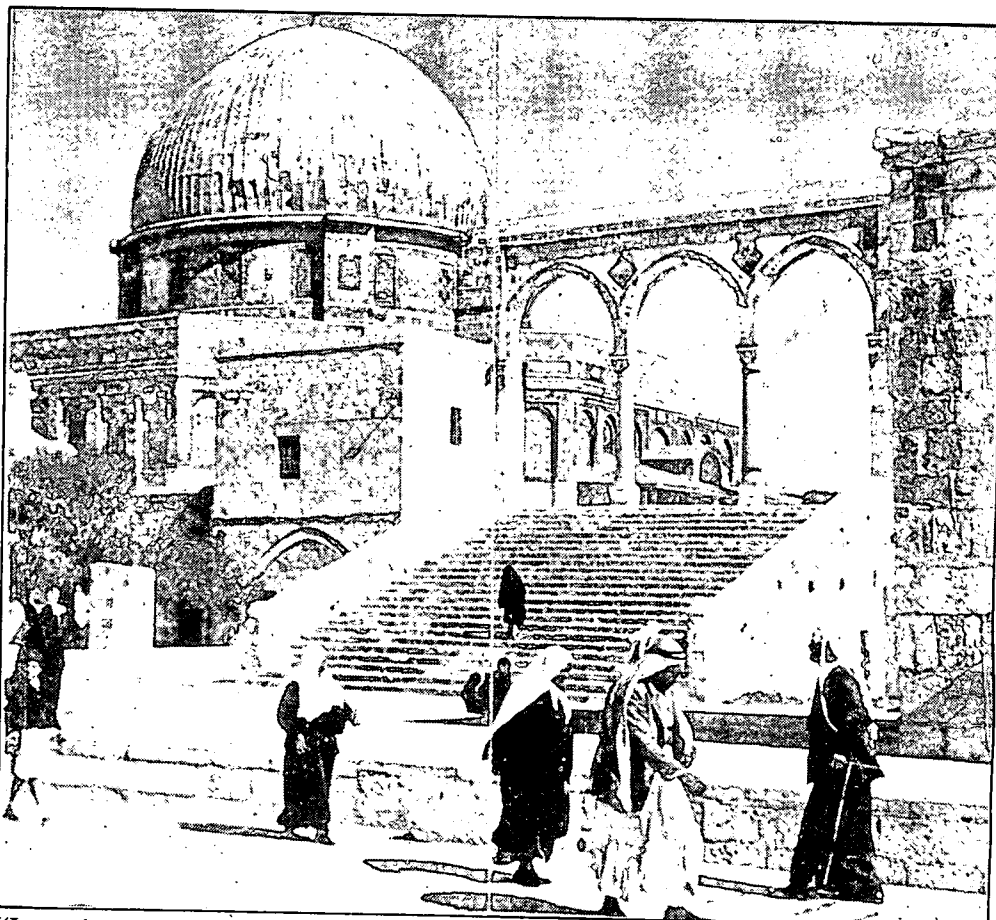
en camí, espontàniament se'n tornen cap aquella ciutat on els pobles es trobaran en la pau.

La terra de Jesús, com se sap, no és avui dissortadament un lloc de pau i de mútua concòrdia a causa dels ja coneguts i sagnants contrastos. I els nostres germans i germanes en la fe que viuen actualment vora els Sants Llocs esperen dels seus germans i germanes d'arreu del món signes concrets de solidaritat i de caritat.

Per aquesta raó, sento el deure de dirigir-vos una renovada i insistent invitació en favor de la Terra Santa, i desitjo a la Vostra Excel·lència, i a l'Església que presideix, que "la Terra de Jesús i les regions que constitueixen el cor de la història de la salvació estiguin sempre en el centre de la vostra activitat caritativa, per tal que des d'allí es pugui irradiar l'esperança de la civilització de l'amor" (S.S. Joan Pau II, 15 de juny de 1989).

Aprofito aquesta circumstància per expressar-vos tota la meua estima i consideració, de la Seua Excel·lència Reverendíssima dev.mo in Domino.

D. SIMON CARD. LOURDUSAMY
Prefecte

"Les regions que constitueixen el cor de la història de la salvació siguin sempre el centre de la vostra activitat caritativa, perquè des d'allí es pugui irradiar l'esperança de la civilització de l'amor" (Joan Pau II, juny del 1989).

CALENDARI

Diumenge, 8 d'abril. Diumenge de Rams de la Passió del Senyor. Sts. Amanci i Dionís, bisbes i Sta. Màxima, màrtir.
El sol surt a les 5,23 i es pon a les 18.24 -Hora solar-
Dilluns, 9 d'abril. Sta. Maria Cleofàs, casada i St. Acaci, bisbe.
Dimarts, 10 d'abril. Sts. Ezequiel, profeta; Terenci i Pompeu, màrtirs.
Dimecres, 11 d'abril. Sts. Estanislau, bisbe màrtir i Isaac, monjo.
Dijous, 12 d'abril. Sant. Sts. Juli I; papa; Damià i Zenon, bisbes i Sta. Vísia, verge màrtir.
Divendres, 13 d'abril. Sant. Sts. Hermenegild, rei màrtir; Martí I, papa màrtir; Caspi, màrtir i Ursus, bisbe.
Dissabte, 14 d'abril. Sant. Sts. Tiburci, Valerià i Màxim, màrtirs; Telm, dominic i Lambert, bisbe.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

8 d'abril. Diumenge de Rams. Processó: Mt 21,1-11. **Lectures Missa:** Primera Is 50,4-7; Salm 21; segona Fl 2,6-11; tercera Mt 26,14-27,66.
9 d'abril. Dilluns sant. Lectures: Primera Is 42,1-4.6-7; Salm 26; segona Jo 12,1-11.
10 d'abril. Dimarts sant. Lectures: Primera Is 49,1-6; Salm 70; segona Jo 13,21-33.36-38.
11 d'abril. Dimecres sant. Lectures: Primera Is 50,4-9a; Salm 68; segona Mt 26,14-25.
12 d'abril. Dijous Sant. Lectures: Primera Ex 12,1-8.11-14; Salm 115; segona 1C 11,23-26; tercera Jo 13,1-15.
13 d'abril. Divendres Sant. Lectures: Primera Is 52,13-53,12; Salm 30; segona He 4,14-16; 5,7-9; tercera Jo 18,1-19,42.
14 d'abril. Dissabte Sant.
Litúrgia de les Hores
II Setmana
Diumenge de la Passió del Senyor o de Rams. Tot propi de Setmana Santa.
Dilluns Sant. Tot propi.
Dimarts Sant. Tot propi.
Dimecres Sant. Tot propi.
Dijous Sant. Tot propi.
Divendres Sant. Tot propi.
Dissabte Sant. De la Sepultura del Senyor. Tot propi.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Jesús era un laic

Confesso que, llegint un article de Teologia d'un professor de la Universitat de Comillas, he sentit un començ de gelosia quan diu que Jesús era un laic idèntic del tot amb la voluntat del seu Pare. La posició de Jesús, clarament conflictiva amb els sacerdots ritualistes fou la causa immediata que, aquests, el portessin a la Creu. Fou després de molta reflexió, sobretot en la Carta als Hebreus, que la mort de Jesús fou redescoberta com a sacrificial i Ell, com a únic Sacerdot per sempre. No ens sàpiga greu que molta gent d'avui pensi que Jesús era un laic i critiquin els sacerdots quan no seguim l'itinerari que féu Crist per anar al Pare. El sacerdot per sempre, fou un laic.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

L'olimpiada de la fe al Monestir de les Mínimes

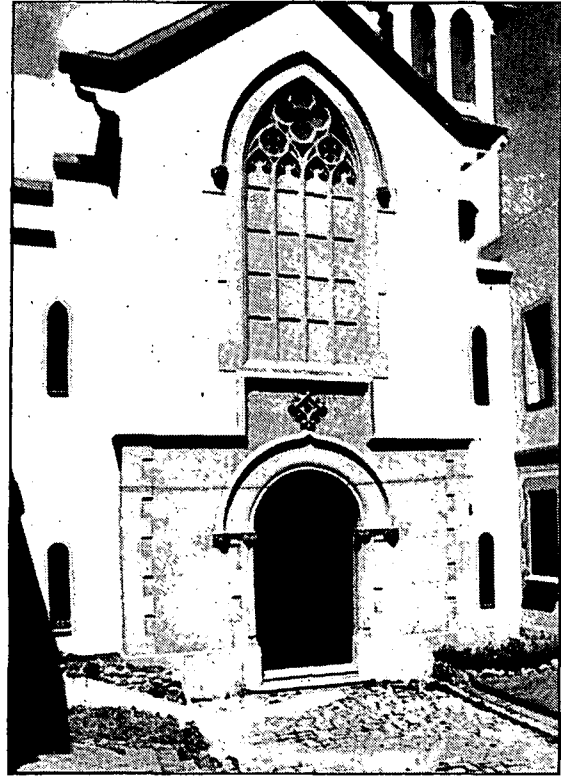
El Camí de Sant Genís a Horta, a Barcelona, està tallat. Un xic més amunt del Monestir de Jesús Maria, de les Monges Mínimes, davant la granja de Martí-Codolar, s'està construint l'extensa Àrea Olímpica de la Vall d'Hebron que tindrà un parc de 62 hectàrees amb facilitats per a disputar-s'hi les competicions olímpiques de diversos esports.

Aquelles obres comporten d'enderrocament de les torres n.º 18 i 20, aquesta última ocupada per les Religioses Caputxines; l'expropiació d'un troç de la propietat de Martí-Codolar, dels Salesians, i una petita part del jardí de les Mínimes.

Tots aquests topants de la part alta d'Horta, prop del passeig de la Vall d'Hebron, que ens parlen del desaparegut Monestir dels Jerònims i de la antiga església parroquial de Sant Genís dels Agudells, els he resseguit aquests dies tot seguint la lectura de l'interessantíssim llibre **Las nueve rosas de sangre** (Monestir de les Mínimes, Camí de Sant Genís a Horta, 16, 08035-Barcelona. Teléf. 429 27 57) del P. Antoni Sospedra, CPR, que, per encàrrec del Cardenal Jubany, recull documentació dels màrtirs de la fe a l'arquebisbat de Barcelona.

El P. Sospedra ha fet un llibre relativament curt però ben documentat i il·lustrat amb dibuixos i fotografies sobre la història del Monestir de Jesús Maria, que es va traslladar ara fa 80 anys a aquell indret d'Horta per la reforma dels carrers del Peu de la Creu, Àngels i Carme, a la Ciutat Vella, on des del 1623 estaven establertes les filles de Sant Francesc de Paula a Barcelona. El nucli del llibre és la narració de la mort martirial de nou monges, que el 23 de juliol del 1936 van ser maltractades i assassinades a la Bòbila de San Boada, situada a la cruïlla de la carretera de Cerdanyola i la d'Horta a Sant Andreu.

Gràcies al testimoni de dues monges de la comunitat que vivien al convent aquells dies, i de la conversa amb el Sr. David Furné, masover de la torre del n.º 20, que va amagar les monges els primers dies de la revolució i les va acompanyar fins una estona abans de la seva tortura i afusellament, ha estat pos-

Façana del monestir de Jesús Maria.

sible reconstruir molts dels detalls de l'odissea d'aquelles bones religioses que varen aconseguir la palma del martiri —la medalla d'or a l'olimpiada de la fe— al lloc on, si Déu vol, es jugaran els Jocs Olímpics de l'any 1992.

Es certament estimulat per viure amb més generositat la vida i lluita monòtona de cada dia, constatar l'heroisme d'aquelles germanes en la fe, la vida i mort de les quals és un veritable repte per a la pràctica, tantes vegades esmorteïda, del nostre catolicisme.

IGNASI SEGARRA, *pure*.

Quin Bisbe s'ha d'anomenar a Barcelona a la Pregària Eucarística?

Després de l'acceptació de la renúncia del Card. Jubany a la Seu de Barcelona i de la publicació del nomenament del nou Bisbe, molts es pregunten quin nom cal dir ara a Barcelona a la Pregària eucarística **Catalunya Cristiana** s'ha dirigit al President del Centre de Pastoral litúrgica, Mn. Pere Farnés, qui ens ha contestat amb les següents aclaracions que molts lectors agrairan fem públiques:

1) Acceptada la renúncia del Card. Jubany i fins que el nou bisbe Ricard Mª Carles prengui possessió canònica del nostre Arquebisbat, la diòcesi de Barcelona és "Seu vacant".

2) La "veritas rerum" (veritat objectiva) actual de Barcelona no permet, doncs, de dir "el nostre Bisbe, ni amb referència al Card. Jubany (que ja no és el Bisbe de Barcelona, perquè el Papa ha acceptat la seva renúncia) ni amb relació al Bisbe Ricard M^a perquè no serà Bisbe de Barcelona fins que hagi pres possessió de la seva Seu.

3) Hi ha un decret de la Congregació romana del Culte Diví (9 octubre 1972), que declara que, en la Pregària eucarística,

a més del Bisbe diocesà, s'ha d'anomenar també en el seu cas l'Administrador Apostòlic (és el càrrec que ara té el Card. Jubany, per bé que el nou Còdex ara en diu "Administrador diocesà") que sigui Bisbe (hi ha Administradors diocesans que són preveres) i faci totes les tasques del Bisbe, especialment les d'ordre espiritual.

4) Conseqüentment, i fins a la presa canònica de possessió del nou Bisbe, a la Pregària eucarística, s'ha d'anomenar **únicament** el Bisbe Narcís, evitant però l'adjectiu "nostre" que ara esdevindria contrari a la veritat.

Aprofito l'avinentsa d'aquesta pregunta de Catalunya Cristiana per a recordar que, en la Pregària litúrgica, el Bisbe s'anomena únicament amb el títol sacramental de Bisbe, mai amb cap altre qualificatiu; mai s'ha de dir, per exemple, amb el nostre **Cardenal**, o amb el nostre **Arquebisbe**. La missió o càrrec d'Arquebisbe o Cardenal tenen finalitats eclesials importants, però no es deriven del **sagrament** de l'orde episcopal, que l'únic que es recorda en la celebració **sacramental** de l'Eucaristia.

Per altra banda seria bo que, durant el temps de Seu va-

cant, es fes amb freqüència a les Misses, alguna pregària pel Bisbe electe i per la seva futura missió. Aquestes pregàries es poden inspirar oportunament en les oracions de la Missa per l'elecció d'un Bisbe.

Exemple de fórmula a emprar en la Pregària eucarística durant el temps de Seu vacant:
"...el papa Joan Pau II, el Bisbe Narcís (administrador diocesà de la nostra Església) i tots els pastors..."

Exemple de pregàries pel Bisbe electe:
Perquè el Bisbe electe de Barcelona plagui sempre a Déu per la seva santedat i a nosaltres ens sigui profitós pel seu afany pastoral, preguem el Senyor.

Perquè tinguin el goig de veure el servent de Déu Ricard Maria, Bisbe electe de la nostra Església, presidir la comunitat diocesana com pastor segons el cor de Déu, preguem el Senyor.

Perquè el Senyor ens doni l'alegria de tenir en el Bisbe Ricard Maria un pastor que ens edifiqui en la virtut i ens il·lumini l'enteniment amb la veritat evangèlica, preguem el Senyor.

23 d'abril: festa de Sant Jordi i diada del Llibre. Visiteu la nostra parada

a Barcelona (Avda. Portal de l'Àngel n.º 5)

En col·laboració amb **LA FORMIGA D'OR S.A.**

Llibres de Catalunya Cristiana, selecció infantil i juvenil, novetats editorials, signatures de diversos autors.

US HI ESPEREM!

Itinerari espiritual

• RAMS I PASSIÓ

Avui és diumenge de Rams. També diumenge de la Passió. Els dos noms tenen raó de ser. El primer, perquè la processó amb els rams, o l'aclamació a Crist brandant els rams, amb l'entrada solemne a l'església, és una característica pròpia d'aquest diumenge. El segon, perquè la litúrgia de la Paraula d'avui, i tots els altres textos de les pregàries, parlen de la Passió del Senyor.

Quan es participa a aquests dos moments de la celebració tal com preveu el missal, primer els rams i tot seguit la missa, s'experimenta tota la força significativa de la litúrgia d'avui. La processó entra a l'església amb cants d'Hosanna: "El sisè dia abans de Pasqua... Hosanna al fill de David!". Però tot seguit es deixa enrera la llum de la plaça i dels carrers, i el brogit dels cants i les aclamacions, i es fa silenci. El sacerdot prega recordant el gran testimoni de la humilitat del Senyor, i demanant la gràcia de saber entrar en comunió amb el misteri pasqual. I, tot seguit, comença a proclamar-se, en les pàgines de l'antic i del nou testament —Isaïes i sant Pau— el misteri de la humiliació i de l'exaltació de Crist. Però potser és encara més impressionant escoltar el salm gradual. Les paraules de Jesús a la creu són cantades i repetides devotament per l'assemblea: "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?". En aquest context de pregària de comunió amb la de Crist a la creu, podem escoltar la Passió, aquest any segons l'evangelista sant Mateu. No l'escoltem pas com aquell que s'interessa per una història que no coneix, sinó precisament com aquell que torna a escoltar la història de la qual depèn tot el sentit de la seva vida.

Però no acaba pas aquí la celebració. El que hem escoltat en la Passió, ho celebrem tot seguit de la manera que el

nova, asseguts a la taula que Ell presideix, en la qual es multipliquen els signes d'amor.

• MISSA CRISMAL

Segurament que avui, o demà, a la Catedral, hi haurà una gran reunió dels preveres i dels diaques de la diòcesi amb el Bisbe que n'és el cap, i centre de la unitat. És la missa crismal, dita així perquè en ells es fa la consagració del Sant Crisma, l'oli barrejat amb perfum, que és el símbol sacramental en la santificació. Juntament amb el Crisma, també es beneeixen l'Oli dels malalts i l'Oli dels catecúmens.

Encara que aquesta missa reuneixi sobretot els preveres i els diaques, no és pas exclusiva. El bisbe, els preveres i els diaques, són ministres de Crist per a l'Església, i no hi ha cap missa que pugui excloure la participació dels cristians. És més, participar-hi és una experiència eclesial profunda: sempre que el bisbe concelebra amb els preveres, enmig de l'assemblea dels fidels, es fa visible d'una manera excel·lent el misteri de l'Església. Cadascú fent tot i només allò que li pertany, i tots fent allò que a tots pertany, com a cos sacerdotal en Crist: unir-nos a la seva ofrena al Pare, i rebre la comunió eucarística que ens fa participar d'Ell mateix.

D'altra banda, en aquesta missa, amb la benedicció dels sants Olis i del Crisma, també preparem la celebració dels sacraments de tot l'any, fins la propera Pasqua. I és que, sempre que se celebra un sacrament en l'Església, és una celebració de la Pasqua del Senyor, puix la vida que els sacraments ens donen és la vida que Crist ens ha donat amb abundància per la Creu i la seva Resurrecció.

oblidar el misteri de Judes, com a possibilitat tràgica del deixeble. "Oh Fill de Déu, concediu-me combregar avui a la vostra Cena mística, puix jo no comunicaré pas el vostre Secret als enemics, ni us donaré el bes de Judes..." canta la litúrgia bizantina durant la comunió.

• ACABA LA QUARESMA

El Dijous sant és l'últim dia de la Quaresma. Potser tindrem un moment de pausa i de reflexió, abans d'entrar en la preparació immediata de la missa del Sopar del Senyor, amb la qual s'inaugura el Triduum Pasqual. Potser estarem atafegats preparant una sortida fora del nostre lloc habitual d'estada. En el tràfec, no oblidem de posar a la maleta el missal dels fidels, o la setmana santa. Tenint-ho a mà és important, especialment aquests dies, per preparar més intensament la celebració.

• AL PÒRTIC DEL TRIDUUM PASQUAL: EL SOPAR DEL SENYOR

I heus aquí que es forma aquest silenci tan característic de les últimes hores del Dijous sant. A les esglésies, els sacerdots estan a disposició dels fidels que volen reconciliar-se amb Déu, i disposar-se així a combregar fructuosament. Els carrers de la ciutat van quedant amb aquest aire de solitud que tenen els dissabtes a primera hora de la tarda. Els fidels que volen participar a la missa s'acosten a l'església. I comença la missa solemne que commemora el Sopar del Senyor. Si diumenge passat tot parlava de la Passió, aquest dijous tot parla del Cenacle, i del que Jesús va fer aquell vespre, quan va mostrar als seus de quina manera els estimava.

mateix Senyor de la Passió ens ho ha deixat: "Feu això en memòria meva". I repetint amb acció de gràcies els gestos i les paraules del sopar, com a ritu memorial propi d'Ell, heus aquí la presència real i operant, vivificant per la força de l'Esperit Sant, del misteri de la mort, de la resurrecció, de la glòria, del Crist. I continuem l'aclamació que hem començat a fer amb els rams: "Beneït el qui ve... Hosanna!". I mengem d'aquest Pa, i bevem d'aquest Calze, que són el Cos entregat i la Sang vessada, vivents i donadors de vida.

Així entrem a la Setmana Santa. Quan Jesús entrava a Jerusalem anunciava l'entrada gloriosa a la dreta del Pare, la inauguració de la Jerusalem del cel. La mort a la creu fou el camí real a través del qual es realitzà aquesta entrada. Ara nosaltres, en comunió amb la Passió de Jesús, i participant per l'Eucaristia d'aquest cel on regna el Senyor, som confortats per arribar "al terme felicitat vers on caminem" (Postcomunió).

• LA UNCIÓ DE BETÀNIA

És Dilluns sant, i la missa d'avui ens posa en contacte amb un moment significatiu dels últims dies de Crist: la unció de Betània. És un gest anticipatiu, en un context d'anticipació. Maria fa ara, sis dies abans de Pasqua, allò que no podrà fer amb el cadàver de Jesús en el sepulcre, a causa de la resurrecció. I això succeeix mentre Llätzer, l'amic retornat a la vida, està a taula. Aquí s'anticipa el misteri de l'Eucaristia pasqual, especialment dels nous cristians. Ells —com nosaltres— són els amics de Jesús, cridats per Ell a la vida

• JOAN, JUDES, PERE

El Dimarts sant ens porta, a l'evangeli, les tres figures més significatives dels deixebles enfront de la Passió de Jesús: Joan, Judes, Pere. Tots tres seran protagonistes, a la seva manera, de la història de la Passió. Tots tres són per a cadascun de nosaltres una font de meditació i d'examen. És ben oportuna aquesta referència, no sols per preparar ja des d'ara el Dijous sant, sinó més especialment per posar-nos en situació espiritual de participació plena en els misteris del Triduum. Segurament que la figura de Pere ens serà a tots molt propera. Precedits pel seu testimoniatge, ens acostarem un d'aquests dies, si no ho hem fet ja fa poc, a celebrar el misteri de la reconciliació, el sacrament de la penitència.

• EL LLIURAMENT DE JESÚS

Encara el Dimecres sant la figura de Judes, està al centre d'atenció. És el misteri de la traïció, del lliurament de Jesús, revelat en el context del sopar d'amistat i celebració pasqual. L'anunci profètic de Jesús és una introducció al seu gest profètic de la institució de l'Eucaristia. És cert que Judes el lliurarà als qui volen la seva mort; però la seva mort no és pas un "prendre-li la vida", és Ell que la dona lliurement (vegeu Joan 10,18). Per això, abans de començar l'itinerari de la Passió, es lliurarà sacramentalment: anticiparà profèticament la seva mort i anunciarà la seva resurrecció, instituint l'Eucaristia. Per això, també, la litúrgia eucarística no pot

Per això en aquesta missa es multipliquen els signes de l'amor fratem que imita el de Jesús: el lavatori dels peus, significatiu del servei d'amor que és el ministeri i tota la vida cristiana; la col·lecta, expressiva de la urgència de compartir els béns; la concelebració dels preveres, expressiva de la seva germanor sacramental en la participació d'un mateix ministeri sacerdotal, donat per Crist; i, sobretot, la missa mateixa. L'Eucaristia ha nascut en el Sopar, i Jesús ha volgut que tingüés aquesta forma de banquet. Però l'Eucaristia no és pas un banquet com els altres, sinó el memorial del Senyor: el Crist pasqual, en el seu trànsit de la mort a la vida, és el centre de l'Eucaristia, i tot el seu sentit. Per això parlem de "sacrifici" eucarístic, perquè la Pasqua de Crist és l'ofrena de Crist al Pare per la vida del món. Així demostrà com ens estima!

Aquesta missa del Dijous sant no és encara la celebració central de la Pasqua; n'és la introducció. Amb ella s'inicia, en certa manera, un temps de sincronia amb la Passió històrica de Jesús. Per això, quan els fidels es reuneixen, o s'acosten particularment, després de la missa, a adorar l'Eucaristia en la reserva solemne que fa possible la comunió del divendres sant, llegeixen amb profit les paraules de Jesús als deixebles en el seu discurs de comiat (vegeu Joan 13-17). Després, a mitja nit, acabarà l'adoració eucarística solemne, i entrarem en el primer dels dies del Triduum pasqual: el Divendres sant. La lluna plena de Pasqua il·lumina aquesta nit i ens recorda Getsemani.

(Pasa a la pàgina siguiente)

L'Església recorda i viu la Passió de Jesús, el Senyor

"Preneu i mengeu-ne..."

La lectura-proclamació de l'evangeli de la Passió, en la missa d'avui, alhora que marca l'acabament del temps quaresmal —tongada de preparació—, és com la gran portalada que ens fa entrar a la celebració del gran memorial —memòria viva i vificadora— del que el Senyor Jesús, havent-ho acceptat i realitzant-ho lliurement, va fer per nosaltres els homes i per la nostra salvació, a l'hora de passar d'aquest món al Pare. En dos llargs i densos capítols, sant Mateu ens ofereix una admirable catequesi eclesial del misteri pasqual. Si sempre és convenient llegir en clau eclesial la paraula de Déu, molt més ho és avui a l'hora de proclamar la Passió del Senyor. En la narració mateana hi batega molt viva la fe de la seva comunitat —la fe de tota l'Església—, recolzada en la revelació derivada d'aquells fets luctuosos, que guarda en la seva memòria i que viu en la celebració litúrgica. No és perquè sí ni per la imposició del fat, que aquest text discorre entre dos sacrificis: el que Jesús ofereix en la santa Cena, anticipació sacramental de la seva mort i resurrecció, i el que a la creu, vessant la seva sang, oferí per tots els homes en remissió dels pecats (26:28). La Passió segons sant Mateu ve a ser com una llarga missa, que el Cap de l'Església amb tots els seus membres celebra i en el curs de la qual, el pecat del món —el pecat de cadascú i de tots— és destruït en l'altar immaculat del cos de Crist ofert en sacrifici per ell que n'és alhora l'altar, el sacerdot i la víctima.

Sant Mateu és l'únic evangelista que a les paraules de Jesús instituint l'eucaristia hi afegeix els verbs **mengeu i beveu** (26:26-27). L'eucaristia és per a ser menjada i beguda. És un banquet —el banquet de l'Aliança— que nodreix els comensals, els fa confraternitzar i els introdueix en la comunió amb l'amfitrió que no és altre que Déu. En el relat de la passió apareixe-

ran les repugnants menges amb què els homes de tots els temps i llocs han intentat nodrir-se: traïció, afany de diners, suborn, mentida, calúmia, covardia, tortura, violència, injustícia, assassinat, abús de poder... Jesús ens convida a menjar el seu cos —significació de la seva persona— i a beure la seva sang —representació de la seva vida entera— oferts per llevar el pecat del món. Perquè únicament l'obediència amorosa a Déu, fer la seva voluntat i acomplir la seva obra (Cf. Jo 4:34), és l'autèntic aliment que nodreix els homes i fa possible la solidària alimentació de tota la humanitat. I això és Passió —patiment— de caritat i de comunió.

"Fou crucificat..."

Després de veure com Jesús es lliura als seus deixebles —a l'Església— en el pa i el vi de la Nova Aliança, l'evangelista ens el presentarà "lliurat" —traït— per Judes. Havia arribat ja "l'hora" de Jesús (26:45-50). Abans hem vist com Jesús, a Guet-Semani prega abans d'endinsar-se voluntàriament al sacrifici. I serà en aquesta experiència única de pregària que Jesús començarà a experimentar l'amargor de la solitud. Dels deixebles adormits, passant pel deixeble traïdor, arribarà a l'abandó total dels deixebles que el deixen sol en mans dels seus enemics. Amb l'arrest de Jesús comença possiblement el nucli més antic de l'evangeli. A partir d'aquest fet, la coincidència entre el quart evangeli i els sinòptics és més remarcable.

Privat de llibertat, Jesús és malmenat pel camí de la humiliació i del martiri. El duran d'un lloc a un altre —la psicologia del poble ha encunyat la dita "anar d'Herodes a Pilat"— i cada vegada l'ombra de la creu es farà més pròxima. En primer lloc Jesús serà condemnat a mort pels seus, que després d'haver buscat infructuosament alguna falsa declaració contra ell (25:59-61), serà requerit pel gran sacerdot perquè, en nom de Déu, digui si ell és el Messies, el Fill de Déu. I el qui és la Paraula, en donarà testimoniatge: **Sí, teniu raó** (26:64). El Verb de Déu esdevé "màrtir", testimoni veraç, en oposició als falsos testimonis incitats pels enemics, i testimoni valent, contraposat a la covardia mentida de Pere —que el seguia "de lluny"— (26:58 i 69-75), i a la sorda desesperació de Judes (27:3-5). Després serà condemnat per l'autoritat romana, acorralada per la subversió del poble que, cec, es deixa manipular pels grans sacerdots i els notables. Una vegada més la Paraula-màrtir es dreça enfront del xerrim covard i criminal de tots (27:11-25). L'innocent, rebutjat en benefici del criminal, és lliurat a la tortura i a l'escarni i menat a l'execució. La creu dels proscrius es converteix ara en soli gloriós del Rei dels màrtirs. Des d'aquest soli Déu regna. La Paraula, després d'adreçar-se al Pare amb amargura i alhora heroica pregària d'esperança, es converteix en crit poderós aplegador de tots els crits impotent dels incontables innocents capolats sota la injustícia dels poderosos, i, callant, en abandó de to-

tal obediència, es submergeix en el pèlag de la mort. Es clou per sempre l'antiga aliança i comencen els temps nous, presagiadors de l'escatologia. **Fou crucificat, mort i sepultat, davallà als inferns.**

El nou poble de Déu

De l'arbre de la creu, regat amb la sang de Crist, en sorgirà el nou poble de Déu, l'Església. Sobre la llòbrega nit de la incredulitat i la impietat dels jueus que condemnaren Jesús i el menaren a la mort, brilla l'estel de la confessió del centurió —que sant Mateu estén també als soldats allí presents—: **És veritat, aquest home era Fill de Déu** (27:54). Aquest grupet d'homes estranys —pagans, membres d'un exèrcit d'ocupació, a sou del poder opressor, executors materials del crim d'uns altres— són investits de la representació de la humanitat pecadora redimida per la sang de Crist. La confessió de fe arrenca de la contemplació del Crucificat, que emplena de "temor" tots els homes capaços d'anar fins al fons d'aquell misteri de la mort del Just per a la salvació dels injustos. Un acte d'amor tan heroic com aquest no neix únicament de la simple força humana. En la Creu és tota la prègonesa de l'amor diví el que s'hi revela. I des de la creu l'amor de Déu ens interpel·la a tots, no simplement mostrant els efectes destructors del pecat, sinó fent brollar la font de la gràcia que inunda tot el món i atreu tota la humanitat, pel camí de la conversió, a la comunió amb Déu i amb els germans. Sant Mateu ens ha donat una magnífica lliçó d'autèntica eclesiologia: el poble jueu, que ha vindicat la sang de Crist com una maledicció, es tanca voluntàriament a la nova Aliança; en canvi el poble pagà, atret pel Crucificat es deixa rentar per la seva sang i esdevé el nou poble de Déu, al cor del qual hi haurà sempre la creu de Crist, signe de contradicció, però font inexhaurible de vida eterna.

ITINERARI ESPIRITUAL

(Ve de la pàgina anterior)

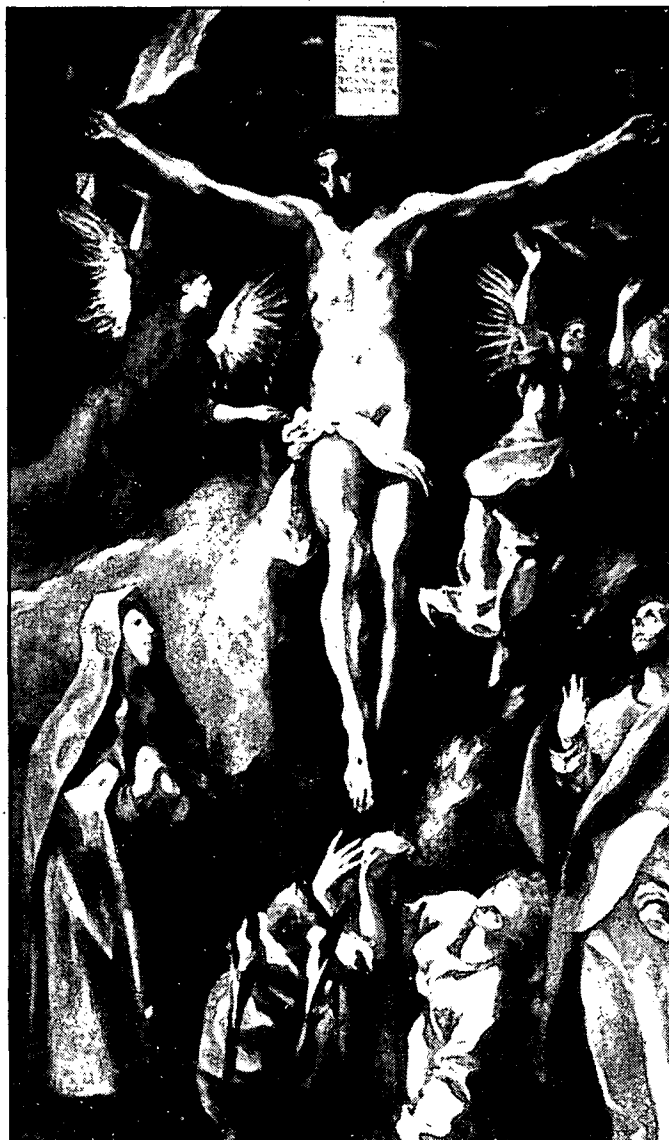
• SOTA LA CREU DEL SENYOR, COMENÇA LA PASQUA

L'Església viu el Divendres sant sota la Creu del Senyor. Aquesta comunió la significa i l'alimenta de dues maneres principals: amb la meditació de la mort victoriosa de Crist que inaugura la Pasqua, i amb el dejuni. Les dues formes pertanyen a les pràctiques més antigues de l'Església, i nosaltres continuem observant-les amb la mateixa fidelitat.

La contemplació de la mort victoriosa de Crist es fa a través de la litúrgia de les hores, de l'exercici del Via Crucis, però sobretot en la celebració litúrgica de la mort del Senyor, amb la lectura de la Passió segons sant Joan, l'adoració de la creu, i la solemne pregària universal. Tots els cristians conservem en el nostre esperit la grandesa d'aquesta litúrgia del Divendres sant: l'entrada silenciosa dels ministres, la lectura del profeta Isaïes, descrivint els sofriments del Servent del Senyor, profecia de la passió de Jesús i de la seva glòria... I, en el centre, aquesta narració de sant Joan, testimoni d'excepció dels últims moments de la vida terrena de Jesús. Una narració que, sense excloure el sofriment i l'angoixa, s'atura sobretot en el sentit profund de tot el que Jesús va fer, fins que "tot fou acomplert". La mirada de sant Joan és la mirada de l'Església. I nosaltres la reprenem cada any, perquè sigui, a través dels nostres dies, la pauta per la nostra fe pasqual.

El dejuni és l'altra forma tradicional de comunió amb la mort de Crist. El dejuni pasqual significa precisament aquesta mort. Per això és un dejuni que cal observar amb sinceritat, com una forma de testimoniar que més enllà de la vida que ens donen els aliments, hi ha una altra vida que ens ve precisament de la mort del Senyor.

No seria pas massa adient que el Divendres sant fos un dia "com els altres" per als cristians, amb l'única diferència que, cap al tard, o a l'hora més oportuna, hom participés a la litúrgia del dia. Hauríem de fer del Divendres sant un dia amarat de pregària, de bones obres, de lectura espiritual, de treball generós si cal.

• LA TENSIO VERS EL TERCER DIA

Amb aquest esperit entrarem al segon dia del Triduum: el Dissabte sant. Dia igualment de pregària i contemplació, sense participació eucarística. Així s'accentua més encara que estem en els dies de la mort i la sepultura de Crist. El silenci d'aquest dia és ple de tensió vers el tercer dia. El misteri del descens de Jesús al regne dels morts, dit en altres termes, el misteri de la realitat plena de la mort de Jesús, és alhora el punt més profund de la comunió amb la humanitat, i el punt de partida de la seva glorificació. El Dissabte sant no és pas un parèntesi, sinó un crescendo d'intensitat en el moviment de la Pasqua cristiana, que arribarà a plenitud amb la celebració de la Nit que inaugura el diumenge.

LECTURES DE LES CELEBRACIONS

DIUMENGE DE RAMS

Lectura del llibre del profeta Isaïes (50:4-7)
Salm 21:8-9, 17-18a, 19-20, 23-24 (R.: 2a)
Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (2:6-11)
Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Mateu (26:14-27:66)

DIJOURS SANT

Lectura del llibre de l'Èxode (12:1-8, 11-14)
Salm 115:12-13, 15-16, 17-18 (R.: 1C 10:16)
Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (11:23-26)
Lectura de l'evangeli segons sant Joan (13:1-15)

DIVENDRES SANT

Lectura del llibre del profeta Isaïes (52:13-53:12)
Salm 30:2 i 6, 12-13, 15-16, 17 i 25 (R.: Lc 23:46)
Lectura de la carta als cristians hebreus (4:14-16; 5:7-9)
Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Joan (18:1-19:42)

"Caritas Diocesana de Barcelona i Justícia i Pau han editat una col·lecció de cartells sobre la pobresa i la marginació a Catalunya"

El Quart Món a Catalunya

A l'Estat Espanyol es calcula que uns quatre milions de persones es troben en situació de gran pobresa. Aquesta dada i moltes d'altres, referents a la marginació, les trobem a la col·lecció de cartells "El Quart Món a Catalunya" que han elaborat conjuntament Caritas Diocesana de Barcelona i Justícia i Pau, per apropar a la societat la realitat de la marginació a casa nostra.

La col·lecció és pensada per ser exposada a parròquies, centres cívics i tota entitat interessada en la qüestió; però també és una eina útil per tractar el problema de la marginació a catequesis, o en les assignatures de ciències socials, ètica o religió de las escoles de secundària.

L'exposició consta de catorze làmines i està dividida en tres àmbits; per una banda

l'àmbit territorial amb una sèrie de gràfics comparatius de la pobresa a l'Estat Espanyol, Catalunya i a Europa. Un altre àmbit apropa les causes, fent una especial atenció a l'atur. I finalment alguns col·lectius com immigrants estrangers, infants, presons.

Tota aquesta col·lecció va acompanyada de quatre làmines pintades per Montserrat Gudiol, Carme Solé, Pilarín Bayès i Cesc.

Situació actual

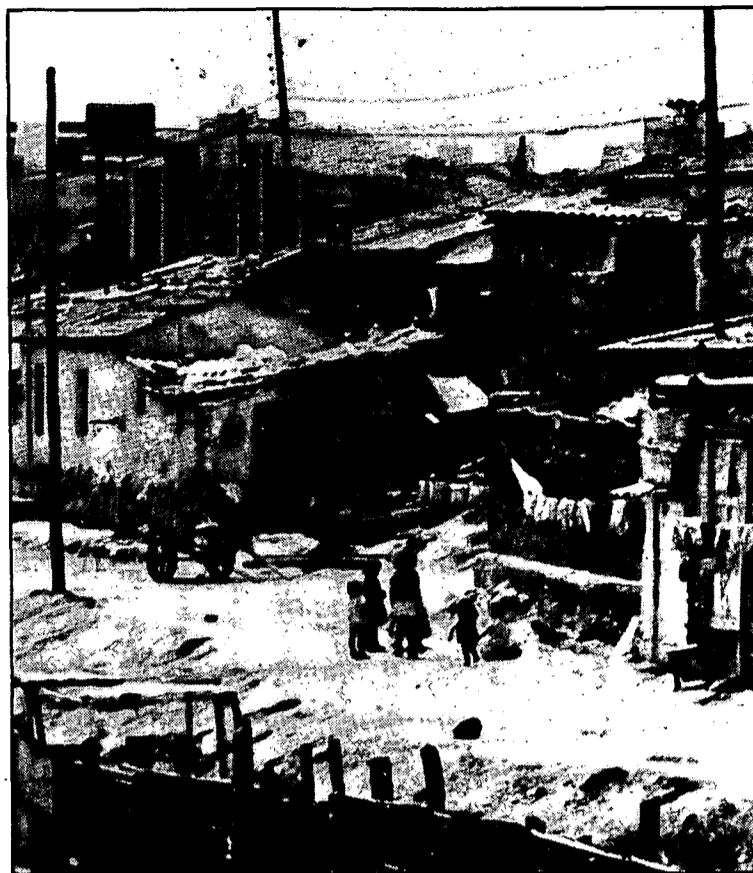
Malgrat estar en un moment de desenvolupament econòmic, el nombre de pobres creix a l'Europa Comunitària i es produeix cada vegada més una societat dual, amb un sector amb benestar diferenciat

d'un altre que viu en la pobresa i la marginació.

L'exposició "El Quart Món a Catalunya" fa una anàlisi dels desequilibris que es donen en els diferents àmbits territorials; les desigualtats de les rendes i serveis en la distribució comarcal; i posa un especial èmfasi en les zones industrialitzades on l'atur és més fort.

Pel que fa a la situació dels infants, es calcula que uns 8.000 nens pateixen problemes de maltractaments a Catalunya; problemes que moltes vegades van lligats a situacions familiars d'ingressos baixos i habitatge inadequat.

D'altra banda, al voltant de 122.000 immigrants estrangers del Tercer Món viuen actualment a Catalunya. Molts d'ells amb problemes de documentació, per la llei d'estrangeria i d'altres que els aboquen a la marginalitat.

L'exposició analitza els desequilibris que hi ha en els diferents àmbits territorials.

Quant a la situació de les presons, totes les de Catalunya excepte una, superen la capacitat màxima tolerable; i on es constata que la majoria dels interns provenen dels estrats més pobres de la societat.

Aquesta exposició sobre el Quart Món a Catalunya és similar a la que es va fer fa un parell d'anys arran de la Campanya Catalunya Solidària, que apropava la realitat del Tercer Món.

C.C.

Fer Església i sentir-se Església

Aquest cap de setmana, se celebra a la diòcesi de Barcelona, la Cinquena Diada Mundial de la Joventut. Començarà amb la participació dels joves en uns tallers. Un d'ells diu: "Construir la pastoral de joventut a les zones i arxiprestat. Posada en comú d'experiències de coordinació, secretariats o taules de joves dels territoris de la diòcesi". Un títol molt llarg per a un objectiu molt senzill: fer Església i sentir-se Església.

Les Coordinadores o Taules són grups de joves que han pres el compromís responsable, d'animar i encoratjar els joves dels grups a la seva zona. En les reunions, coordinen una tasca de comunió eclesial, sense la qual hi hauria dispersió o individualisme. Cadascuna de les zones pastorals o arxiprestats aplega un seguit de parròquies, escoles o centres, en els quals, a més, coexisteixen grups diferents: de revisió de vida, de pregària, d'esplai, de teatre, de catequesi o de muntanya.

En una trobada recent dels joves d'un arxiprestat, l'arxiprest els deia: "dels joves admiro la sinceritat i la capacitat de diàleg i d'escoltar. Per això, us demano una certa comprensió". I certament els joves l'han de donar. Però a canvi de quelcom. Que els joves tenen molt per demanar i molt poc per conformar-se.

Aquest taller servirà, doncs, perquè els joves animadors de la vida eclesial d'altres joves es coneguin. Animar és un verb que sona buit, de vegades, en l'Església jove de casa nostra. Els joves l'han, l'hem, d'omplir. Hi ha un llibre que diu: "Quan l'animador es desanima, qui l'ha d'animar?". La resposta cal escriure-la entre tots, perquè tots construïm Església, tots ens hem de sentir Església i tots som Església.

JOAN D'ARQUER i TERRASSA

El compromís del jovent de l'Hospitalitat

Com en anys anteriors, el jovent de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes portarà a Montserrat un grup de 35 minusvàlids per participar en les celebracions dels dies de Setmana Santa amb la comunitat benedictina.

Afortunadament un sector del nostre jovent orienta les seves activitats envers els serveis als altres amb una generositat admirable.

Cal oferir unes instal·lacions d'acord amb la legislació vigent

Finalitza el termini per adequar les cases de colònies

Una de les raons de ser del Servei Colònies de Vacances —entitat de la Fundació Pere Tarrés— és la d'orientar i coordinar les cases de colònies de parròquies i altres comunitats eclesials. Aquesta finalitat ens obliga a recordar que, enguany, concretament en el mes d'octubre, es compleix el termini de cinc anys que es donava per adequar les cases de colònies a la normativa promulgada per la Direcció General de Joventut. Creiem que l'Església, que ha estat pionera fent una tasca pastoral i educativa en aquestes instal·lacions, ha de ser capaç d'evolucionar i oferir avui unes cases d'un nivell mínim i d'acord a la legislació vigent.

No ha de ser la por, sinó el bon seny, l'autoconvenciment i fins i tot la responsabilitat el que els ha de portar a millorar les instal·lacions o a renunciar a l'ús d'aquelles que no arriben a uns mínims, l'experiència en l'aplicació pendent d'aquesta normativa per part de la Generalitat justificarà aquesta afirmació. Malgrat que la casa no la "lloquem" a altres grups, malgrat que només s'utilitzi un mes a l'any, ... cal tenir present que havent-hi instal·lacions de sobres com hi ha, i mitjans i ajudes per arreglar-les, avui no és justificat que els infants corrin cap mena de perill en cases de colònies incabades, amb bigues en mal estat, amb envans que belluguen o en unes condicions sanitàries a voltes força deficientes. Ha de ser el criteri de la seguretat i la qualitat, sospesant objectivament el perill d'accidents o altres tipus d'ensurts, per sobre dels sentiments i records, el que ens ha de guiar en la decisió que sobre el futur de la casa de colònies prenguem.

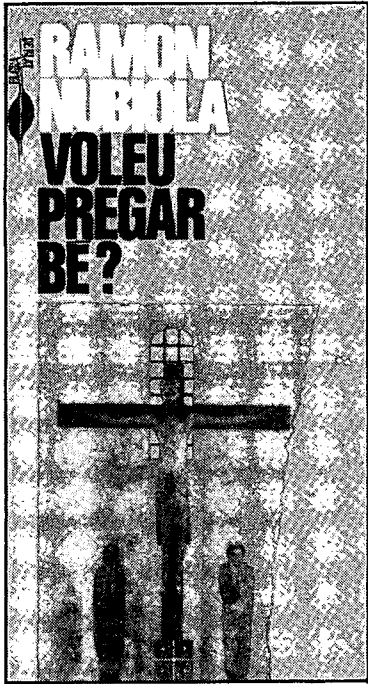
Des del Servei de Colònies sabem que ens teniu a la vostra disposició. Procurarem, com ho hem fet fins ara amb molts grups i parròquies, escoltar-vos, visitar la casa, orientar-vos a tècnics competents i elaborar un pla de treball. En resum, procurarem valorar conjuntament tots els elements que ens han de portar a una decisió, que segons la normativa i la nostra responsabilitat, no podem ajornar més. Qui sap si integrant la casa a la xarxa del S.C.V. es podria arribar a l'autofinançament o seria preferible fer cada any les colònies en una casa diferent d'entre les que ens ofereix aquesta entitat i així anar variant. El telèfon del Servei Colònies de Vacances és el (93) 430 16 06, som al carrer Numància, 149-151, 08029-Barcelona i la nostra voluntat és atendre-us i, si voleu, treballar conjuntament.

JOSEP ORIOL PUJOL i HUMET
(Gerent del Servei Colònies de Vacances-
Institut Pere Tarrés)

LLIBRES

CUINA

Per aprendre a pregar⁽¹⁾

Una revista francesa, descrivint la visita del papa Joan Pau II a Glasgow, Escòcia, el 1982, esmentava que entre les moltes pancartes de benvinguda al Sant Pare, n'hi havia una portada per un jove esvelt i que deia: "Sóc feliç estant aquí". L'oració de simplicitat pot ser precisament això: no dir res, només sentir-se feliç d'estar en la presència del Senyor. Pot ser anomenada amb tota propietat **oració de silenci**: el silenci tranquil entre dos amics és senyal d'intimitat.

Aquesta senzilla anècdota, moderna, del nostre temps, i el comentari succint que l'acompanya és una mostra del caràcter de **Voleu pregar bé?**, un breu tractat d'oració que el pare Ramon Nubiola, jesuïta barceloní, que treballa fa ja molts anys a l'Índia, ha publicat en la Col·lecció "El gra de blat" de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

P. Nubiola ha escrit aquest llibre com a fruit de la seva maduresa d'una vida consagrada a sembrar l'Evangeli en terres de missió, recollint els temes de les seves conferències d'Exercicis Espirituals sobre la manera "de fer oració o contemplació amb alegria i sense esforç". Es tracta de consideracions clares i útils, que estan en la línia de l'espiritualitat de sant Ignasi, tan pràctica, tan de peus a terra i que tant bé ha fet a les ànimes durant segles.

Aquesta edició catalana de **Voleu pregar bé?**, traduïda de l'anglès per Antonio Ferrando, com a mostra de l'interès que ha suscitat aquest petit llibre, ha estat ja publicat en diverses llengües índies: hindi, malaialaiam, tàmil i guja-

rat; tot una cruïlla de cultures i civilitzacions que s'integren en la saviesa de l'Evangeli. Cal agrair a Publicacions del Monestir de Montserrat el bon servei que han fet als cristians de Catalunya amb la publicació d'aquest petit llibre, en una col·lecció de butxaca que va començar precisament fa deu anys amb un llibre de "Pregàries d'avui i de sempre". No dubto a recomanar-lo a tothom, però especialment als membres de grups d'oració que, no sense una inspiració de l'Esperit Sant estan florint a la nostra terra.

Sé que els lectors de CATALUNYA CRISTIANA que llegeixin el llibre m'ho agrairan i a mi em tocarà una participació del bé que l'autor del llibre està fent als seus vuitanta anys. Per a ell ha estat una alegria particular veure que aquest llibre seu s'hagi publicat a Montserrat, on als 16 anys féu Exercicis i va sentir la crida del Senyor a una vida religiosa. Ens ho explicava l'estiu del 1988, quan va venir a Catalunya per acomiadar-se de la seva família i tornar a l'Índia, on vol que les seves despulles descansin un dia i esperin allí la resurrecció de la carn.

IGNASI SEGARRA, *pure*.

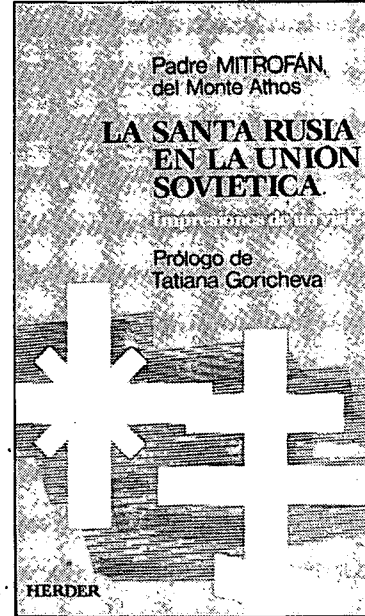
(1) Ramon Nubiola, S.J. **Voleu pregar bé?**, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1990, pàgs. 128.

Un retrat de l'Església russa

L'any 1976 un grup de vuit monjos del Mont Athos va accedir a acceptar una invitació del patriarcat de Moscou per visitar els centres més importants de l'ortodòxia russa. En un estil molt suggestiu en la seva espontaneïtat i senzillesa, l'autor, un membre d'aquest grup, explica les seves impressions de viatge. El relat acusa un interès especial en destacar el contrast que hi ha entre el materialisme oficial i la religiositat tradicional del poble. Però amb la mateixa espontaneïtat l'autor descobreix i pren partit en les divergències que separen alguns grups cristians de l'ortodòxia oficial.

La recent celebració del mil·lenni a Rússia, la del quart Centenari del patriarcat de Moscou i les esperances de renovació suscidades per una més gran obertura en la política actual confereixen al llibre un interès especial.

L'autor, pare Mitrofan, serbi de naixement (1923), va participar en la guerra civil de Iugoslàvia (1941-1945) dins el context de la segona guerra mundial. Després d'uns anys viscuts a Itàlia i Alemanya com a refugiat polític, va

prendre l'hàbit de monjo del monestir serbi d'Hilandar, al Mont Athos.

LA SANTA RUSIA EN LA UNIÓN SOVIÉTICA
Impresiones de un viaje - Pare Mitrofan del Monte Athos
Prólogo de Tatiana Góritxeva
Versió castellana de Nicolás Radulovich M.
1990 - Editorial Herder - Barcelona

Ous pochés Carmela

- 4 ous
- 4 llesques pa de motlle
- 1p. petit d'espínacs congelats
- 1 cullerada farina
- 1 cullerada mantega
- 2 tomàquets enciam
- 1/4 litre de llet

Feu uns ous pochés amb l'aparell de coure'ls o en un cassó amb aigua bullint, sal i una mica de vinagre. Escalfeu dins de l'aigua un cullerot; traieu-lo, tireu-li una mica d'oli i un ou cru, introduïu-lo dins l'aigua cobert amb una escudadora, deixeu-lo coure un parell de minuts, amb l'espàtula despreneu-lo del cullerot i deixeu-lo coure un minut més, després poseu l'ou sobre un drap net.

Feu un puré d'espínacs, bullint-los primer amb aigua i sal, quan comencin a bullir, escorreu-los i trinxeu-los. En un cassó poseu una cullerada de mantega i una de farina, sobre foc suau, tireu la llet calenta i els espínacs trinxats **rectifiqueu** de sal i pebre, poseu-los en un plat, perquè es refredin una mica. Talleu les llesques de pa en rodó (facultatiu), cobriu-les amb una beixamel d'espínacs, al damunt l'ou poché i al damunt la maionesa molt espessa, posada amb mànega i broqueta arrissada. Adorneu-los amb enciam trinxat fi i rodanxes de tomàquet.

MARIA GLÒRIA MUNTAÑOLA

RACÓ DEL LLENGUATGE

Córrer

ALBERT PERA

Ja vèiem el que ens passava en parlar del verb fondre i els seus compostos: que era fàcil usar-los castellanitzats, amb el final trastocat, i així deïem i escrivíem infundir i confundir en lloc de infondre i confondre.

Doncs igual podem dir del verb córrer i els seus compostos. El que ens passa ara és que els compostos de "correr" en castellà, són de dues menes: els que conserven la forma "correr" com "recurrir" i "socorrer", i els altres —la majoria— que provenen di-

rectament del llatí, com: "concurrir", "discurrir", "escurrir", "incurrir", "ocurrir", "recurrir" i "transcurrir".

Són aquest darrer grups els que ens indueixen a confusió i els que ens fan pensar que en català potser també hi ha totes dues possibilitats, i això no és cert.

Aquest mercat és dels que s'hi concurreix més. A veure si discurríem un bon procediment. Si in-

curreix en contradicció; ha begut oli. Poden ocórrer tantes coses! Recurrírem a les autoritats per demanar justícia. No transcurrirà gaire temps sens ploure.

Tots aquests exemples, si hem de parlar amb correcció, són així: Aquest mercat és dels que s'hi concorre més. A veure si discurríem un bon procediment. Si incorre en contradicció, ha begut oli. Poden ocórrer tantes coses! Recurrírem a les autoritats per demanar justícia. No transcurrirà gaire temps sense ploure.

Aquests verbs, a més, tenen la irregularitat d'intercalar l'inflix **-eg-** en dos temps: el pretèrit perfet d'indicatiu i el pretèrit imperfet de subjuntiu: Tots corregeren a ajudar-lo. Hauria volgut que correguessis més. Aquest increment de **-eg (u)-**, també el trobem en el participi, que diu: corregut, i no: corrut, com faria si fos un verb regular. Tots hem corregut a ajudar-te.

L'altra irregularitat d'aquest verb i dels seus compostos és la de la tercera persona del singular del present d'indicatiu. Si seguís el model hauria de fer: ell corr, cosa que no fa, sinó que afegeix una **e**, irregularitat que també tenen els verbs de la tercera conjugació obrir i omplir.

Perles ortogràfiques

En un anunci oficial d'un diari llegeixo els següents titulars: "Asociación de Propietarios de la Urbanización 'Aiguas Bonas' de Caldas de Malavella". Ja podien haver escrit sense manies "Aguas Buenas" o optar per la versió catalana correcta: Aigües Bónes, de Caldes de Malavella.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Quan hom és lluny de «casa nostra» totes les notícies que rebem per CATALUNYA CRISTIANA són un saber que no estem sols ni oblidats."

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

ASSUMPTA PRATSOBREROCA (GNTES. DELS POBRES GÓMEZ CARREÑO. S/N - CASILLA 113 VIÑA DEL MAR XILE)	10.650.- Ptes
JÚLIA FORASTÉ (CARMELITE CARITA) BOSHOP'S RESIDENCE JOLO - SULU FILIPINES	11.400.- Ptes
RAMON MESTRE I MESTRE - INST. J.M. MORALES ITURBIDO 10 SANTA ANA CHIAUTEMPAN TLAX MEXICO	10.650.- Ptes
BUYANGO CATHOLIC MISSIONS P.O. BOX 753 MARAGOLI KENIA (EAST AFRICA)	11.400.- Ptes

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
 Direcció Tel.
 Població D.P. Província
 subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner
 (nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
 taló que adjunto gir postal
 domiciliació segons l'adjunta autorització:

Domiciliació: Banc/ Caixa
 Sucursal n.º
 N.º compte corrent
 Població Província

Prego al Banc/ Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

COSTUMS I TRADICIONS

Tornen a repicar campanes

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Repico campanes de joia. El motiu me'l proporciona, des d'Igualada el senyor Gaspar Vilarrubias, en assabentar-me que les campanes es recuperen. Havia llegit el meu article "Les campanes segons el poble" en el qual constatava com moltes campanes s'han perdut.

I vet-ací que el Senyor Vilarrubias em diu que a la Torre de Claramunt l'estiu passat se'n beneïren quatre, procedents d'Alemanya. Per a major gaudi de la notícia m'ha enviat un enregistrament del toc de dites campanes i una glossa de l'efemèride. A més a més, per tal d'acabar d'omplir la "cassette" hi afegí el "Magnificat", de Bach. Doble gaudi per l'esperit.

M'anuncia, també, que enguany, cinquantenari del retorn dels monjos al Monestir de Poblet, s'hi estrenarà un magnífic joc de sis campanes, igualment procedents d'Alemanya. I a Igualada, en ocasió del IV Centenari de la Suor de Sang del Sant Crist, si Déu vol també hi arribarà un altre joc de sis campanes, la més grossa de les quals pesa 2.500 kgs.

Agraeixo de tot cor les notícies, la "cassette" i la felicitació que m'envia per allò de la Creu de Sant Jordi, com agraeixo a un altre lector que no vol que esmenti el seu nom, la història de la Copona de Tàrragona a la qual al·ludia en aquell article, història molt llarga i que ara no ve al cas, puix que emmudí per sempre aquell nefast juliol del 1936. Com tantes!

A Barcelona, també, torna a tocar el rellotge de l'Hospital de Sant Pau però jo em referia a les campanes de les esglésies, les quals, a més a més dels tocs litúrgics, tenien la funció d'anunciar fets de la vida civil. Els tocs de mal temps, de sometent, de foc, de bon temps, de quan arribava peix o carn en pobles on era rar l'esdeveniment i d'ací que a les campanes que ho anunciava les diguessin "peixateres" o "carnisseres"...

Em contava una antiga veïna del carrer de Petritxol, de Barcelona, que abans gaudien dels tocs del Pi, de la Catedral, de Santa Anna... Temps de calma a la ciutat sense el tragí d'ara que tot ho ofega. Segons els tocs sabien si un mort era albat o adult; si batejaven un nen o una nena i altres interpretacions acústiques, com si fa o no fa succeïa en els pobles.

Justament llegeixo aquests dies el llibre "La cultura tradicional i el parlar de Lloret", de l'escriptor Esteve Fàbregas i Barri i de la seva esposa Carme Rebollo i Tibau, on es publica la fotografia de les campanes arrencades del campanar aquell Tristíssim 1936.

En el llibre explica un costum que solia ser general: la lligada de les campanes els Dies Sants i la deslligada el Dissabte de Glòria, fet al qual s'hi afegien caçadors disparant trets dels terrats estant. Ara també és diferent la litúrgia de Setmana Santa i les campanes no es deslligarien fins el diumenge de Pasqua. A Lloret de Mar o on fos. O on sigui que tornin a tocar diumenge vinent, per la Resurrecció del Crist, les ressuscitades campanes.

LA SARDANA I LA DANSA

Copa "Poble Espanyol"

JOSEP VENTURA

Entre els mesos de febrer i maig se celebra, els dissabtes a la tarda, a la plaça Major del Poble Espanyol de Montjuïc, les tandes eliminatòries i de classificació de la Primera Copa de Catalunya de Colles Sardanistes "Poble Espanyol". Hi participen un total de 70 colles que s'aniran eliminant fins arribar a la guanyadora del trofeu. Les tandes comencen a les cinc de la tarda, i compten amb la participació de la cobla Marinada, que ofereix també sardanes per ballar el públic.

Homenatge. - A Martorell s'ha celebrat una jornada d'homenatge a Màrius Escoda, membre molt actiu en les activitats sardanístiques de Martorell i la comarca, que li han meregut el reconeixement públic fet a la societat "El Progrés", amb l'actuació de la cobla Els Montgrins.

Aniversari i presentació de cobla. - El dia 1 d'abril la colla balaguerina Verge del Miracle celebrà una jornada commemorativa del seu vint-i-cinquè aniversari. Els actes començaren al matí, a l'Ajuntament, amb recepció oficial. Després hi hagué festa a la plaça amb exhibició de colles, que presentaren la primícia dels anomenats "punts lliures", i també amb la presentació de la nova colla "Barres i Escacs". Així mateix féu la seva presentació la nova cobla del Conservatori de Música de Balaguer, que va ser acompanyada de la cobla local Comtal. La festa acabà amb un dinar de germanor.

EDUQUEM JUNTS - 28

la família, l'escola, els mitjans de comunicació

ELENA ELIZALDE i AUBERT
Doctora en Pedagogia

TERESA SANMARTÍ i GARCIA
Mestra Especialista en Preescolar

Convidem a tots aquells que estan en contacte amb nens a treballar junts per tal d'ajudar-los a créixer amb alegria. Cada setmana proposem dos objectius educatius, centrats en l'edat de 5 anys, (dins de les àrees de socialització, llenguatge, adquisició d'hàbits o desenvolupament intel·lectual i motriu), i suggerim uns exercicis divertits i fàcils de fer.

Tant de bo que, treballant plegats, recuperem el civisme que trobem a faltar a la nostra societat. Endavant, els nostres nens s'ho valen. El nostre país, també.

Habituació

Objectiu: Saber obrir, amb tisores, un envàs tetrabrik.

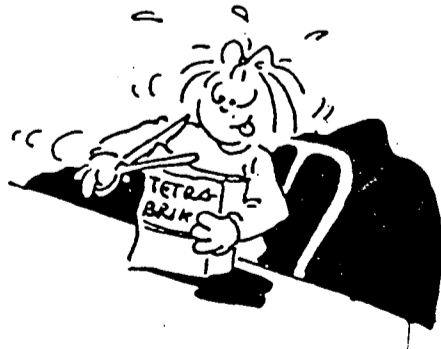
Exercicis:

—Procurem que el nen observi com obrim un envàs tetrabrik. Mentre ho fem, diem en veu alta allò que anem fent:

"Posem l'envàs damunt de la taula de la cuina". "Busco el lloc de l'envàs per on s'ha d'obrir; el fabricant ens ho diu". "Aixeco la pestanya i, agafant les tisores, tallo el cartró seguint les fletxes indicadores". "Procuro aguantar el tetrabrik sense pitjar-lo gaire". "Tinc molta cura al moment de servir el primer got".

—Donem al nen un tetrabrik buit i net, en el qual hauré dibuixat el senyal que indica per on ha de tallar, i unes tisores. Diem al nen que practiqui per tal de poder vèncer la duresa del cartró.

—Més endavant, convidem el nen a obrir un tetrabrik ple, orientant-lo si cal. És molt normal que els primers cops tiri una mica de líquid; no hi donarem cap importància perquè de mica en mica adquirirà més destresa.

Desenvolupament motriu

Objectiu: Saber fer servir paper vegetal per calcar dibuixos senzills.

Exercicis:

—Ensenyem al nen diferents dibuixos senzills per tal que triï el que més li agradi.

—Posem el paper vegetal damunt el dibuix i amb un llapis de punta ben afilada comencem el procés de calcar, procurant que el nen miri com ho fem. Un cop acabat, demanem al nen que compari la còpia amb l'original.

—Convidem el nen a calcar un altre dibuix dels que li hem ensenyat. L'ajudem, tot procurant que no se li mogui el paper vegetal i donant-li orientacions verbals.

—Si el nen està content de la seva feina, li suggerim que acolori el seu dibuix i el regali a algú de la família.

GALI 46

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

N.º 505

Històries d'Eixerits

Rams i Setmana Santa

—Mare, això d'anar a "beneir el ram", t'agrada a tu?

—Escolta, parles d'anar a beneir el ram com de menjar-se un plat de crema. Mira, l'important és allò que significa.

—I, què significa?

—Demostrar, sense vergonya, que els cristians estimen Jesucrist, i que volem acompanyar-lo en les celebracions d'aquests dies de Setmana Santa. Jesús anà a Jerusalem, i allà tingueren lloc la seva Passió, la seva Mort i la seva Resurrecció. El dia que entrà a Jerusalem, una multitud de gent el reberen amb demostracions d'estimació i d'alegria. Però, després...

—Sí, ja me'n recordo, ara. Després es deixaren engatusar pels capitosts jueus, i varen cridar que el crucifiquessin.

—Sí, va ser un fet incompreensible i trist. És clar, si Jesús se n'hagués volgut escapolar, hauria pogut fer-ho; però volgué ser un de tants, i ens estimà fins donar la vida per a la salvació de tots.

—Ara recordo que mossèn Josep explicà que el dijous, mentre sopaven, Jesús instituí i celebrà la primera Eucaristia, el divendres el condemnaren a morir en creu, i a la matinalada del diumenge, ressuscità. Els seus enemics es quedaren amb un pam de nas, oi?

—Per això, aquests dies, tots els cristians del món, celebrem l'amor amb què Jesús ens ha estimat, i la nova VIDA que té i que comparteix amb els qui creuen en ell, l'estimen i el segueixen.

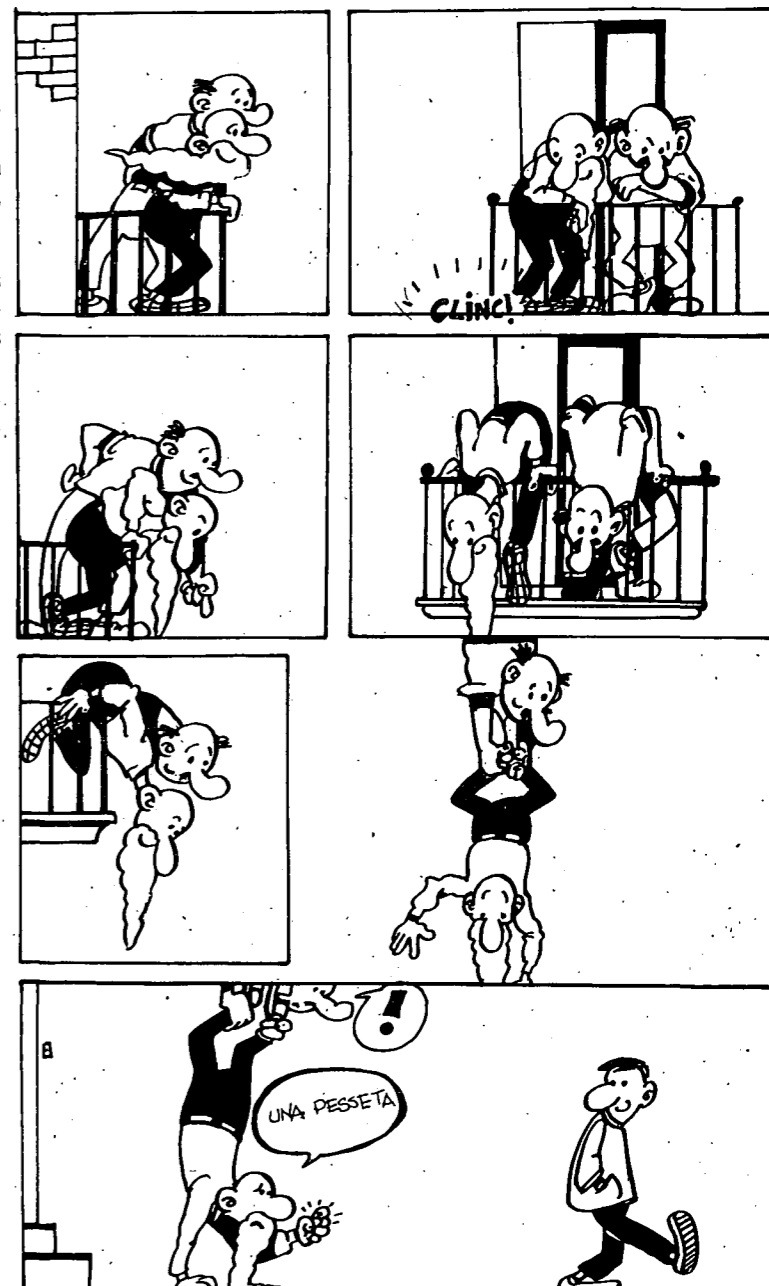
—Els nois i noies de l'escola només paraven de "vacances", que anirien aquí o allà.

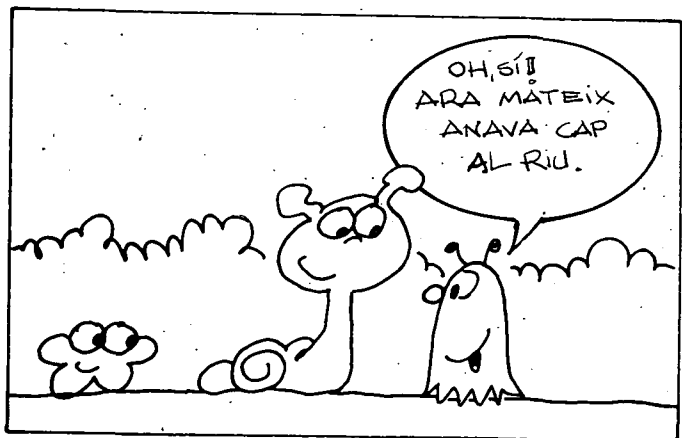
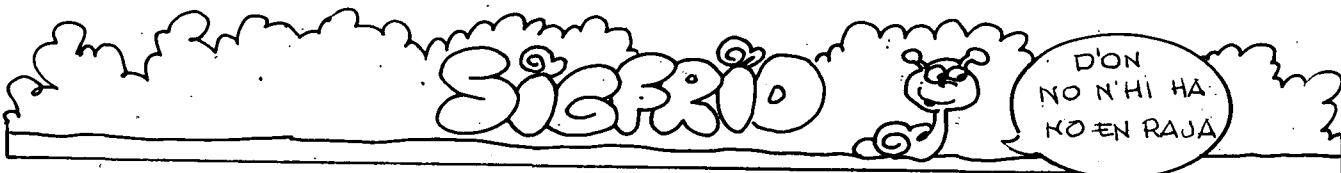
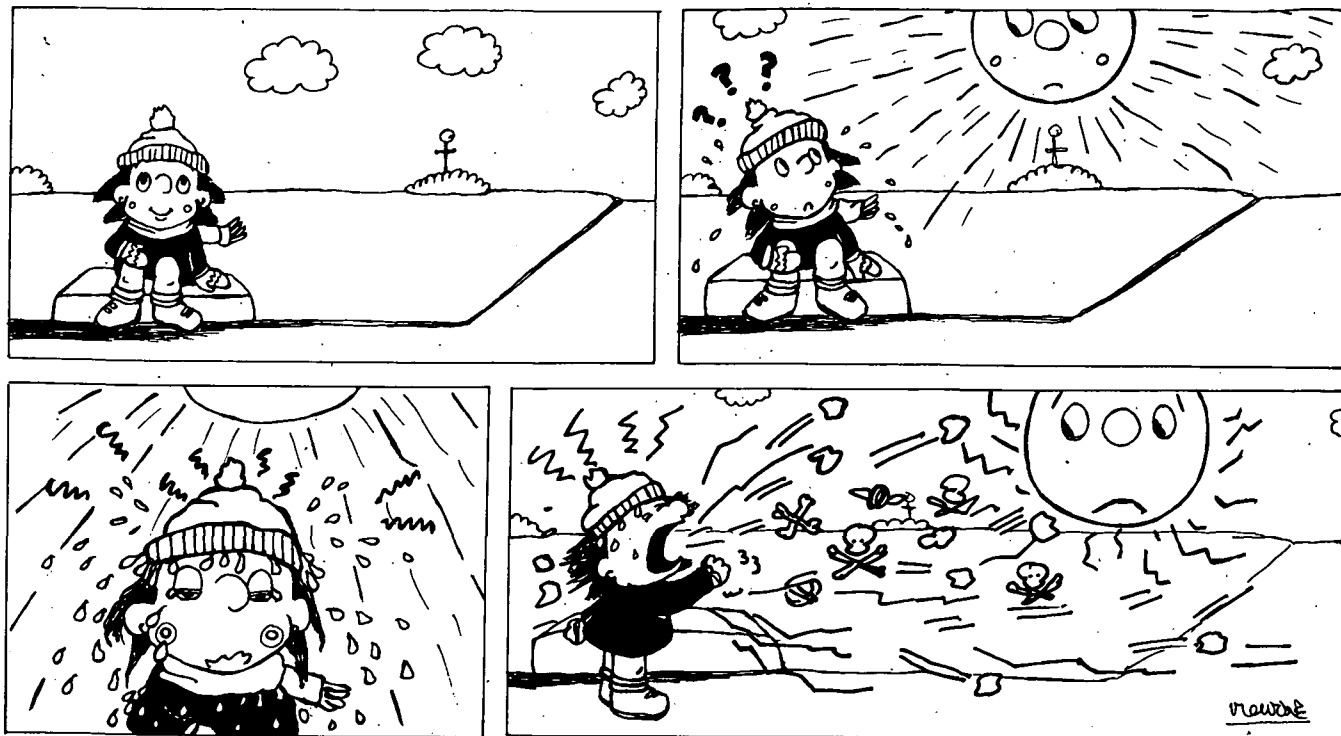
—Sí, segurament; però els cristians, aquests dies, estem allà on estem, hem de pensar en Jesús, i celebrar el seu Amor i la seva Vida.

—Mare, nosaltres ho farem així, oi?

—Sí.

L'Eixerit

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: (Avui l'evangeli que es llegeix a la Missa és la Lectura de la Passió segons sant Mateu. Nosaltres aquí comentarem l'evangeli que es llegeix en la Benedicció dels Rams.) Evangeli segons sant Mateu, capítol 21, versets de l'1 a l'11 (Mt 21:1-11).

1. Avui comença la Setmana Santa. Durant aquests dies, totes les comunitats cristianes del món celebrarem la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús. Són els fets més importants de la nostra fe. La celebració d'avui comença amb la commemoració de l'entrada de Jesús a Jerusalem on tindrien lloc aquests fets.

2. Jesús, precedit de la fama de les seves paraules i dels seus fets entra a la ciutat de Jerusalem com ho feien els reis, però ell ho fa com un rei humil i pacífic, rei dels pobres i dels senzills. Jesús vol donar a entendre que el seu Regne no és pas un regne temporal, sinó el Regne de la Pau i de l'Amor de Déu.

3. Les multituds, contagiades d'entusiasme, l'aclamen com a fill de David i Messies que ve en nom del Senyor. Així, d'alguna manera anunciaven ja la victòria i el triomf de Jesús en la seva Resurrecció. Les mateixes multituds, però, influïdes pels capitosts jueus, demanaran, dies després, la seva mort en creu. El nostre desig, aquests dies és acompanyar Jesús en el drama de la seva Passió i en la glòria de la seva Resurrecció.

El mossèn

LES GUSPIRES (VII)

El dia de la prova havia arribat. La Maragda finalment havia trobat dos joves dignes de convertir-se, en el futur, en espòs i rei. Per tal de triar entre tots dos, la jove princesa havia ideat una petita prova, i ara es trobaven al saló principal del castell del comte de Forjablava, disposats a fer-la efectiva.

—Escolteu-me bé, gentils nobles, la prova que avui us proposo és ben senzilla. Veieu aquest petit anell que porto al dit? Me'l va regalar el meu pare quan era petita, la tradició diu que protegeix la gent menuda de la soledat. Al llarg dels anys m'ha anat quedant estret i ara no me'l puc treure. Si un dels dos aconseguix treure-me'l i després em sap dir què és el millor que en podríem fer, serà l'escollit —va explicar la princesa.

L'Oriel fou el primer a provar de treure l'anell del dit de la Maragda, en un principi amb molt de compte, després i a poc a poc, amb més força. Malgrat que va posar-hi totes les seves forces, l'Oriel no va aconseguir superar la prova.

Era el torn del Gerai. Va acostar-se a un dels servents i va demanar:

—Porteu-me si us plau, una cinta de seda.

Un cop la va tenir, la va fer passar per sota l'anell. Va costar-li una mica, però va donar resultat. Amb poc esforç l'anell va relliscar per sobre la cinta de seda i va sortir sense més problemes.

—Has estat molt intel·ligent, jove duc —digué somrient la princesa— ara digues-me, què és el

millor que podríem fer de l'anell?

—Amb el vostre permís, majestat, penso que vós ja no el necessiteu pas l'anell —va començar a dir el duc de Marinaverda— crec que conec una persona menuda que el necessita molt més que vós. Jo li donaria l'anell al Ferrat, perquè mai més se sentís sol.

—És una idea meravellosa. No solament heu demostrat la vostra intel·ligència sinó la vostra bondat i el vostre sentit de la justícia. Heu solucionat el meu petit problema millor del que m'esperava. Sóc feliç d'anunciar que vós, duc de Marinaverda, sou l'escollit per ser el meu espòs i futur cap d'aquest reialme. La decisió de la Maragda havia estat presa per fi, i ben fermament. Dos dies més tard, ella i el Gerai van emprendre viatge de tornada cap al castell del rei. El camí fou llarg, però la rebuda que els van dispensar va valer la pena, va ser la festa més gran que ningú del reialme recordava. Havien passat gairebé dos anys des del dia que la Maragda va marxar. Ara tenia ja edat per casar-se, i tothom va pensar que no hi havia motiu per esperar més temps. Les celebracions nupcials van durar setmanes, van visitar la jove parella tots els nobles del reialme, tots els ciutadans van participar de la festa i tots plegats van ser feliços i menjaren pastissos.

FI

ANNA

DIUMENGE - 8

- 09.30 Sardanes.
- 10.00 Dibuijos animats.
- 10.15 Signes del temps.
- 11.00 Cadència.
- 13.00 Gol a gol.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.25 El temps.
- 15.30 Jim West.
- 16.35 Pel·lícula tarda: "Brigada homicida".
- 18.10 Gol a gol. Bàsquet.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.
- 21.15 Trenta minuts.
- 21.45 Dallas (7).
- 22.35 Gol a Gol.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 10.45 Universitat oberta.
- 13.35 T.N. Comarques.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.00 El temps.
- 15.05 Bona cuina.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.
- 21.05 Bona cuina.

DILLUNS - 9

- 11.15 Segona vegada.
- 13.55 La senyoreta.
- 15.15 Veïns.
- 15.40 Com a casa.
- 16.30 La gran vall.
- 17.20 Dibuijos animats. (D)
- 18.00 Matraca, no!
- 18.45 Mikimoto club.
- 19.35 Filiprim.
- 21.20 Roseanne.
- 21.50 Pantalla: "Les sandalies del pescador".
- 00.30 Telenotícies.

DIMARTS - 10

- 11.15 Segona vegada.
- 13.55 La senyoreta.
- 15.15 Veïns.
- 15.40 Com a casa.
- 16.30 La gran vall.
- 17.20 Dibuijos animats. (D)
- 18.00 Matraca, no!
- 18.45 Mikimoto club.
- 19.40 Filiprim.
- 21.20 La parada.
- 22.55 L' hora d' Alfred Hitchcock (D).
- 23.45 Telenotícies.

DIMECRES - 11

- 11.15 Segona vegada.
- 13.55 La senyoreta.
- 15.15 Veïns.
- 15.40 Com a casa.
- 16.30 La gran vall.
- 17.20 Dibuijos animats. (D)
- 18.00 Matraca, no!
- 18.45 Mikimoto club.
- 19.40 Filiprim.
- 21.05 Sorteig Loto 6/49.
- 21.20 Informatiu cinema.
- 22.00 Cinema 3: "Becket".
- 00.35 Telenotícies.
- 00.55 Motor a fons 2V.

DIJOUS - 12

- 11.15 Segona vegada.
- 13.55 La senyoreta
- 15.15 Veïns
- 15.40 Com a casa.
- 16.30 La gran vall.
- 17.20 Dibuijos animats. (D)
- 18.00 Matraca, no!
- 18.45 Mikimoto Club.
- 19.40 Filiprim.
- 21.15 Tres pics i repicó.
- 22.25 Temps de neu 2V.
- 23.20 Esports Flash.
- 00.20 Telenotícies.

DIVENDRES - 13

- 11.15 Segona vegada.
- 13.55 La senyoreta
- 15.15 Veïns (D)
- 15.40 Com a casa.
- 16.30 La gran vall.
- 17.20 Dibuijos animats. (D)
- 18.00 Matraca, no!
- 18.45 Mikimoto club.
- 19.40 Filiprim.
- 21.20 La vida en un xip.
- 23.20 Telenotícies.
- 23.25 Òpera a Catalunya.

DISSABTE - 14

- 10.00 Sardanes.
- 10.15 Resum setmanal.
- 11.50 Photomaton. 2V.
- 12.30 Torneig de Tennis Comte Godó.
- 14.30 Telenotícies.
- 14.55 El temps.
- 15.00 Bona cuina.
- 15.05 Tarda de comèdia: "Somnis elèctrics".
- 17.30 Robid Hood.

- 18.25 Èxit.
- 19.10 Cagney i Lacey.
- 20.00 Guaita que fan ara.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.
- 21.05 Lotto 6/49.
- 21.15 Bona cuina.
- 21.20 Pel·lícula: "Lligams familiars".
- 23.00 Camins de l'exili.

CANAL - 33

DIUMENGE - 8

- 16.00 Senyals.
- 17.00 Manies.
- 17.45 El món del cinema.
- 18.15 Fila 33: "Muntanyes blaves".
- 19.40 Curt-metratge.
- 20.20 Thalassa.
- 21.00 Telenotícies.
- 21.25 El temps.
- 21.30 Versió original: "La ciudad y los perros".

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 19.30 Universitat oberta.
- 21.00 Telenotícies.
- 21.30 El temps.
- 21.35 Tot l'esport.

DILLUNS - 9

- 18.10 Pel·lícula: "No som àngels".
- 19.40 Lobster comedies.
- 20.00 Basquetmania.
- 22.00 Històries improvisades.
- 22.25 A debat.

DIMARTS - 10

- 18.00 Pel·lícula: "Shalimar".
- 19.35 Lilian Gish.
- 20.00 Star Trek.
- 22.00 Teatre: "Setmana Santa".

DIMECRES - 11

- 18.10 Pel·lícula: "Els guerrers de l'espai".
- 20.00 Cosmos.
- 22.00 Farrington.
- 22.30 60 minuts.

DIJOUS - 12

- 18.10 Pel·lícula: "Super robatori a Milà".
- 20.00 Sputnik.
- 22.00 Actual.
- 23.00 Canal 33 presenta.

DIVENDRES - 13

- 18.10 Pel·lícula: "El llac dels cignes".
- 19.20 De peus a la galleda.
- 20.00 Futbol 90.
- 22.00 La bella i la bèstia.
- 23.00 Tres, catorze, setze.
- 24.00 Fi d'emissió.

DISSABTE - 14

- 16.00 Esports show.
- 20.00 Vibria.
- 20.10 Photomaton.
- 21.00 Telenotícies.
- 21.15 El temps.
- 21.35 La caixa sàvia.
- 23.05 Cadència.
- 00.35 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 8

- 01.00 Filmoteca TV.
- 02.05 Però... això què és?.
- 04.00 El dimarts que ve.
- 05.10 Parlem de sexe.
- 05.45 Japó, esperit i forma.
- 06.30 Entre línies.
- 07.05 Rockopop.
- 08.20 El fugitiu.
- 09.10 Companys.
- 10.00 Missa i Processó dels Rams.
- 11.30 Avanç Telediari.
- 11.35 Concert.
- 12.05 Era lucana.
- 12.30 Panorama.
- 13.05 El saler.
- 14.00 La nostra Europa.
- 14.30 L'Informatiu cap de setmana.
- 15.00 Telediari cap de setmana.
- 15.30 El temps.
- 15.35 Calimero.
- 16.05 La Comèdia: "Vamos por la pareja".
- 17.35 Dibuijos animats.
- 18.00 Joc de nens.
- 18.35 Alf.
- 19.00 Waku-Waku.
- 19.30 Dotze del patibul.
- 20.30 Telediari cap de setmana.
- 21.05 A portada.
- 21.55 Diumenge cinema:
- 23.40 Avanç Telediari.
- 23.45 Prisma.
- 00.15 Catalunya misteriosa.
- 00.45 Un dia és un dia.
- 02.45 Òpera.
- 03.00 Fi d'emissió.

ESPAIS FIXOS:

DE DILLUNS A DIVENDRES

- 08.00 Bon dia.
- 14.00 Teledues/Informatiu Migdia
- 15.00 Telediari-1
- 17.50 Avanç Telediari.
- 19.20 Avaç de l'Informatiu Vespre.
- 19.25 L'apuntador.
- 19.30 Un punt de solfa.
- 20.00 L'Informatiu vespre.
- 20.30 Telediari 2.
- 21.00 El temps.

DILLUNS - 9

- 10.00 L'home i la terra.
- 13.15 Dibuijos animats.
- 14.00 Dones als 40
- 15.30 A la meua manera. Cheers.
- 17.55 Els mons de Yupi.
- 18.25 El territori del falcó.
- 18.55 L'osset Ruppert.
- 19.00 Els nostres arbres.
- 19.20 3 x 4.
- 21.10 Però... això què és?.
- 22.40 Parlem de sexe.
- 23.15 Documents TV.
- 00.10 Telediari-3 i Telesport.
- 01.00 Cine-club de matinada: "El poblado hibisco".

DIMARTS - 10

- 10.00 L'home i la terra.
- 13.15 Dibuijos animats.
- 14.00 Tira y afloja.
- 15.30 A la meua manera. Cheer's.
- 17.55 Els mons de Yupi.
- 18.25 Patoaventuras.
- 18.50 Apaga y vámonos.
- 19.20 3 x 4.
- 21.10 El dimarts que ve.
- 22.30 Sessió de nit: "Psicosis".
- 00.15 Telediari - 3 i Telesport.
- 00.55 Testimoni.
- 01.00 Filmoteca del dimarts: "Miedo a la muerte".

DIMECRES - 11

- 10.00 L'home i la terra.
- 13.15 Dibuijos animats.
- 14.00 Katie i Allie.
- 15.30 A la meua manera. Cheer's.
- 17.55 Els mons de Yupi.
- 18.25 Frida.
- 18.55 Pumuky.
- 19.20 3 x 4.
- 21.10 El temps és or.
- 22.10 Miss Marple: "Asesinato en la vicaria". (2ª)
- 23.10 El marco de la fama.
- 00.10 Telediari - 3 i Telesport.
- 00.40 Demà és Dijous Sant.
- 00.50 Última sessió: "Una inglesa romántica".

DIJOUS - 12

- 10.00 L'home i la terra.
- 13.15 Dibuijos animats.
- 14.00 Murphy Brown.
- 15.30 A la meua manera. Cheer's.
- 17.55 Els mons de Yupi.
- 18.20 Clàssics familiars.
- 18.50 Sopa de gansos.
- 19.20 3 x 4.
- 21.10 Trenta i tants.
- 22.10 Punt i apart.
- 23.40 Enredo.
- 00.05 Telediari - 3 i telesport.
- 00.35 Demà és Divendres Sant.
- 00.40 Producció espanyola: "El último verano".

DIVENDRES - 13

- 02.00 Llarg-metratge: "El espia de dos caras".
- 03.40 Ballet.
- 06.30 Entre línies.
- 07.00 El marc de la fama.
- 08.00 L'home i la terra.
- 10.00 L'home i la terra.
- 10.25 Westber.
- 10.55 Llarg-metratge: "Simba".
- 12.25 Santa Barbara.
- 13.15 Dibuijos animats.
- 14.00 Casa repleta.
- 15.30 A la meua manera. Cheer's.
- 17.55 Peter, cua de cotofluix.

- 18.20 Plàstic.
- 19.20 Un rato de inglés.
- 19.50 Amb les mans a la massa.
- 21.10 La forja de un rebelde.
- 22.55 Visca l'espectacle!
- 00.35 Telediari - 3 i telesport.
- 00.55 Demà és Dissabte Sant.

DISSABTE - 14

- 01.00 Clàssics en Blanc i Negre:
- 02.45 Jazz entre amics.
- 03.45 El precio justo.
- 05.15 Documents TV.
- 06.15 El món del cavall.
- 06.50 De pel·lícula.
- 07.45 Visca l'espectacle!
- 09.10 S'ha escrit un crim.
- 10.00 Els contanimalos.
- 10.30 Sopa de gansos.
- 11.00 Avanç Telediari.
- 11.05 Calaix desastre.
- 13.30 Parlament.
- 14.30 L'Informatiu cap de setmana.
- 15.00 Telediari cap de setmana.
- 15.30 El temps.
- 15.35 La corona màgica.
- 16.05 Primera Sessió:
- 18.15 Rockopop.
- 19.35 Remington Steele.
- 20.30 Telediari cap de setmana.
- 21.05 Informe setmanal.
- 22.15 Dissabte cinema: "Apocalipsis now".
- 00.45 Avanç Telediari.
- 00.30 Música N.A.

DIUMENGE - 8

- 07.30 Via olímpica.
- 9.00 Santa Missa.
- 09.45 Dibuijos animats.
- 10.00 Els Picapedra.
- 18.30 Kung Fu.
- 19.30 La hora de Bill Cosby.
- 20.00 El precio justo.
- 21.30 Estudio estadio.
- 00.00 Tiempo de crear.
- 00.15 Andalusia.
- 01.35 Últimas preguntas.
- 02.00 Tiempo de crear.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 10.00 Hoy a las 10.
- 13.00 Avanç de l'Informatiu.
- 13.02 Un punt de solfa.
- 19.15 Un punt de solfa.
- 19.20 L'apuntador.
- 19.25 Avanç de l'Informatiu.
- 22.00 Noticias-2.

DILLUNS - 9

- 07.45 Con tu cuerpo.
- 08.00 Chopi i la princesa.
- 08.30 Euskera.
- 09.00 Plàstic.
- 11.00 El primero entre iguales.
- 12.00 Las doce en punta.
- 13.00 Video-Mix.
- 13.15 Cristal.
- 14.00 La palmera.
- 15.00 Belleza i poder.
- 15.30 135 escons.
- 16.00 Embolica que fa fort.
- 16.30 La barberia.
- 17.30 Sesión de tarde: "La sirena de las aguas verdes".
- 19.30 Cerca de las estrellas.
- 22.30 Cine Club: "En bandeja de plata".
- 00.30 Va de cine.
- 01.00 Hardcore.
- 01.50 Imágenes del pasado.
- 02.50 Comiat.

DIMARTS - 10

- 07.45 Con tu cuerpo.
- 08.00 Planeta imaginari.
- 08.30 Inglés.
- 09.00 El salero.

COMENTARIS TV

LA TARÀNTULA

És aquest un programa que respira llibertat. Es nota que no existeix cap tensió ni cap dependència política de cap tipus. Es parla clar, es dialoga en un to serè i relaxat. Aquest programa de la cadena Antena-3 dirigit per Antonio Herrero té moltes virtuts i una d'elles és l'agilitat amb què se succeeixen les diferents parts del programa. Potser és el rotatge que aquest programa va viure en la seva època a la ràdio del mateix nom. Pot ser també que les virtuts provinquin de la capacitat del mateix Antonio Herrero. El cas és que davant d'aquestes imatges es passa una bona estona en la qual es té la sensació que un queda ben informat: des de l'entrevista amb el personatge convidat fins al diàleg que es manté amb els polítics convidats "permanents". Ernest Lluch, Santiago Carrillo i Miguel Herrero aconseguen arribar a una entesa i una relació molt profitosa. No es tracta de fer política, ni cap debat en el qual ha de sortir un guanyador o un perdedor. Es tracta d'informar a través d'una discussió amistosa, en la qual intervé el moderador i director del programa, Antonio Herrero, que, penso, agrada molt a tothom. Davant de l'encarcarament que hi ha en el programa **Punto de vista** i del vedetisme de Mercedes Milà al programa semblant **El martes que viene**, penso que **La taràntula** queda molt ben situada, pot ser amb menys mitjans però amb més grapa. Penso que les altres televisions han de prendre bona nota del que podem dir l'estil de **La taràntula**. Esperem que aquests bons senyals s'estenguin a tota la programació d'Antena-3.

IGNASI BOFARULL

T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39

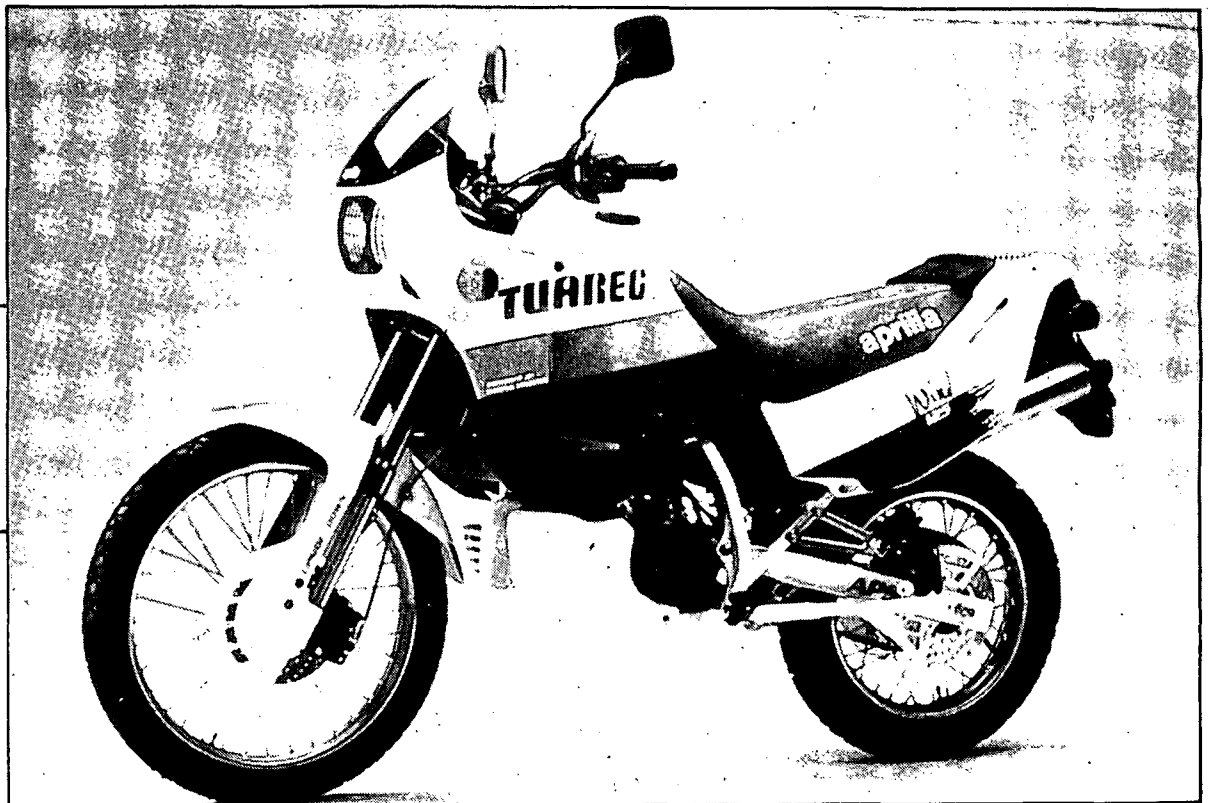
ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA TRADICIONAL SORTEIG 1990

1er. Premi
Un FORD FIESTA
C 1.1, 5 portes

DIA 5 DE JUNY

2on. Premi
Una moto TUAREG
125 WIND

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES:

- La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
- Balmesiana, Duran i Bas, 6
- Signe; Mallorca, 301.

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1990 en suport de
CATALUNYA CRISTIANA

- Talonaris a 5.000 ptes.
- Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms
Adreça
Població..... DP.
Tel. Província

Trameto l'import per xec barrat gir postal

ESCRIURE A: L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3a A Tel. 301 37 18

Déu vos guard

IV

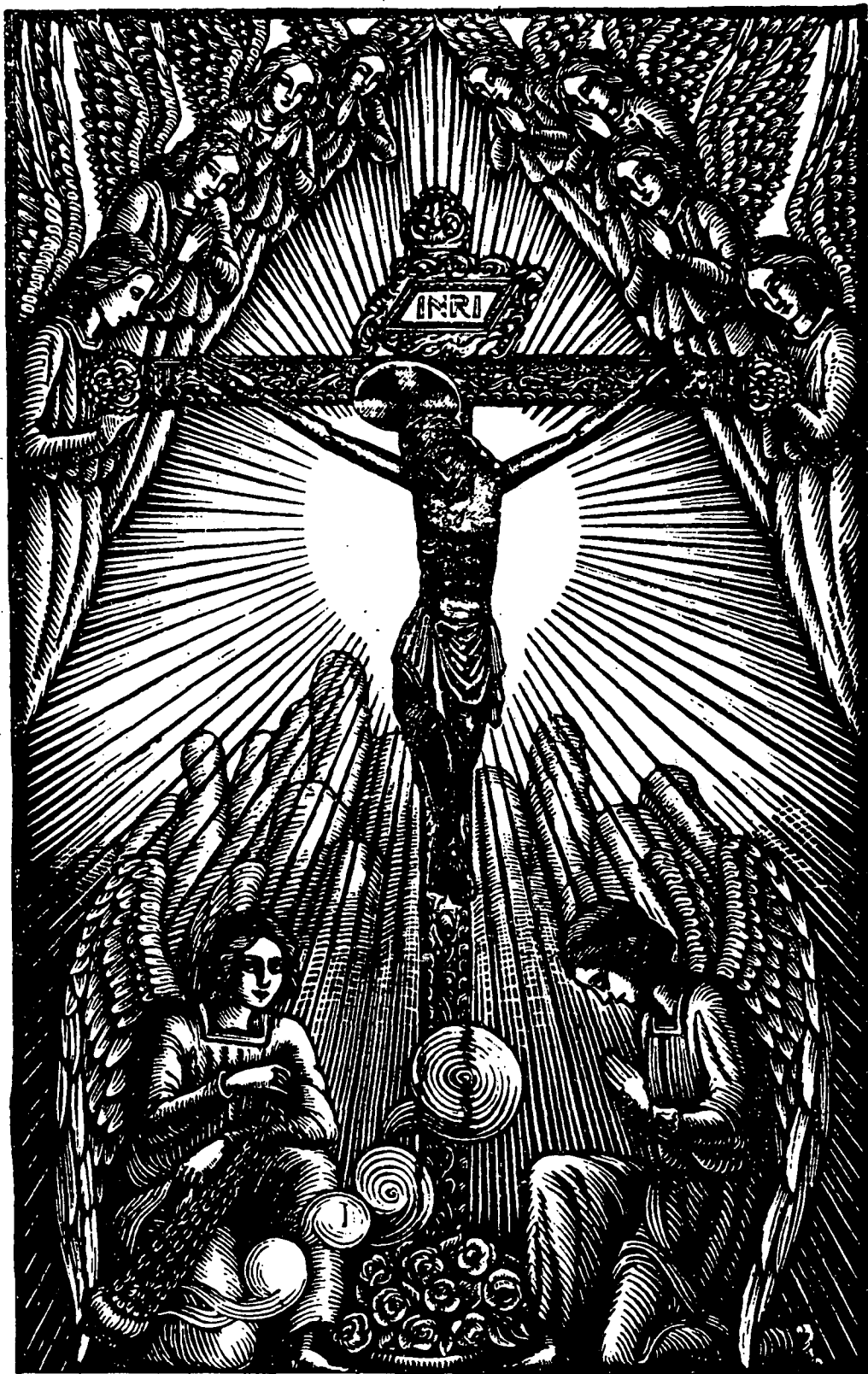
C
E
N
T
E
N
A
R
I

D
E
L

S
A
N
T

C
R
I
S
T

D'
I
G
U
A
L
A
D
A

Igualada celebra, joiosa i agraïda, el quart centenari del fet de la Suor de Sang esdevingut el dia 20 d'abril, Divendres Sant, de 1590. El nostre Espòs de Sang, bella expressió bíblica que el bisbe de Vic i patriarca de Catalunya, Dr. Torras i Bages aplica a la imatge del nostre Sant Crist, és el més preuat tresor de l'espiritualitat igualadina.

Igualada és, encara avui, una enamorada del seu Espòs de Sang. Ho adveren els nombrosos actes commemoratius que s'han dut a terme, especialment l'obra gegantina, virtualment acabada, de la restauració del nostre temple basilical.

La Comissió organitzadora del Quart Centenari ha acceptat la invitació de CATALUNYA CRISTIANA i a través d'aquest útil i necessari mitjà de comunicació, que ens porta de totes les terres catalanes la flaire olorosa de la fe i pàtria, vol comunicar a totes les comunitats cristianes del nostre país, modestament i sincerament, la nostra joiosa celebració.

Igualada és feïnera i hospitalària. És la ciutat de la pell i del gènere de punt, Cruïlla de camins, és oberta a tothom, i, doncs, ara en aquesta avinentesa, des d'aquest mirador, us diu DÉU-VOS-GUARD.

Mn. JOSEP CÒDOL i MARGARIT

PARAULES DEL PAPA ADREÇADES ALS IGUALADINS PRESENTS A LA PLAÇA DE SANT PERE DE ROMA EL DIA 22 D'OCTUBRE DE 1989

"Saludo cordialment els fidels pelegrins d'Igualada, de la diòcesi de Vic, vinguts a Roma en ocasió del IV Centenari en honor de la imatge del Crist Crucificat, tan venerada en aquesta ciutat. Que el misteri de la Redempció tan vinculat a vosaltres per la devoció a aquesta imatge, porti a cadascú a donar un constant testimoni de vida cristiana.

A tots us imparteixo la meva benedicció apostòlica."

En el temps que la vila d'Igualada es trobava sotraguejada místicament pel prodigi de la Suor de Sang del Crist conegut, des de Torras i Bages, amb el nom de l'"Espòs de Sang", vivia un jurista manresà, autor d'importantes obres de Dret penal. Ens referim a Lluís de Peguera, el qual en la portada d'una d'aquelles obres hi posà la imatge d'un gran Sant Crist i, sota, aquesta llegenda: "Aquest és qui fou constituït per Déu jutge de vius y de morts; no vullau fer iniquitat á algú en el judici, en la regla, en el pes, en la mesura."

Mentre el tractadista manresà esculpia aquests mots adreçats a una imatge del Sant Crist, el poble d'Igualada entonava un fervorós "Miserere" al "seu" Sant Crist. D'això fa ara quatre segles. Era el 1590. Una època de decadència. Feia poc —1585— que Felip II assistia a les Corts generals de Montsó. Sols les presidí, puix el discurs, en català, el llegí el protonotari Climent. Els temps certament havien canviat.

El Sant Crist en la joia del triomf pasqual

Els oradors catalans d'antany no havien tingut successors. En canvi, florien els juriconsults. El citat Peguera, un d'ells. El Parlament de Casp quedava enrere i l'eco del "Gaudeamus" de sant Vicenç Ferrer, entonat a la plaça pública el dia de la proclamació de Ferran d'Antequera, restava com a "història" en els lligalls dels arxius. Més enrere encara restava Joan I, l'Àimador de la gentilesa, i Martí l'Humà, el darrer dels nostres reis, els quals s'adreçaven a les Corts amb aquell to familiar del "bona gent!". L'escenari havia sofert una metamorfosi.

La psicosi col·lectiva, a la vila,

era de catastròfica penúria. La pesta bubònica havia fet estralls. Eren temps de Contrareforma, Trento i d'inici del barroc. S'accentuava més, en l'ànim dels igualadins del segle XVI, envaïts d'hugonots propiciats per Gascunya; el clam al Déu Justicier que no pas la confiança amb el Déu de l'Amor. D'ací el "Déu jutge" de Peguera i el "Miserere" dels vilatans igualadins. El segle XVII l'escenari tristor i compungit canvià. I la "febre mística" —són mots manlevats de l'historiador recentment traspasat, Dr. Mercader— fou capaç d'encendre l'optimisme igualadí fins a erigir el nou

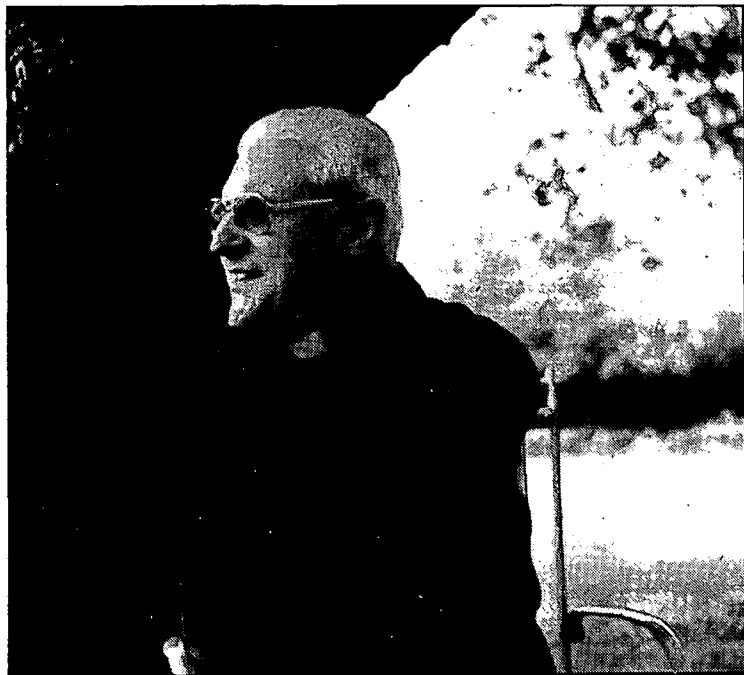
temple, avui en plena restauració. Les muralles materials de la vila restaren. Però psíquicament i físicament, els igualadins, amb impuls fervorós destruïren les pròpies muralles d'abaltiment i compunció: I el salm davídic del "Miserere" s'entonà amb optimisme. Peguera, el penalista, restà superat. I l'Església, plena de goig i gratitud, contemplà la creu il·luminada per les resplendors pasquals, i no es cansa ara de tirar floretes al Santcrist: "creu benèida", "creu gloriosa", creu admirable", "arbre formós i refulgent", "arbre de la vida", "senyera admirable de la victòria del Crist", "arbre sant" on "la mort fou vençuda quan la vida hi moria" i, gràcies al qual, "ha tornat al món el goig i la salvació", com remarca el bisbe Dr. Josep M.ª Guix en la seva recent i docta Pastoral adreçada als igualadins. Per això la festa del Sant Crist és la Pasqua igualadina. "Miserere", sí, però amb la joia del triomf pasqual.

A. DALMAU i JOVER

Carta Pastoral del bisbe Josep M. Guix

Mireu l'arbre, de la creu...

Amb data de 28 de febrer d'enguany, dimecres de Cendra, el nostre bisbe ha fet pública una Carta Pastoral per a la Quaresma, amb motiu del IV Centenari de la suor de sang del Sant Crist d'Igualada. D'aquesta Carta Pastoral publiquem, tot seguit, la introducció, en què el Dr. Guix n'explica el perquè i el contingut.

Estimats fidels cristians d'Igualada i de la diòcesi de Vic:

El Divendres Sant d'enguany s'escaurà el 400 aniversari d'un fet prodigiós esdevingut a Igualada. Era el dia 20 d'abril de l'any 1590. A la petita capella del Roser, un santcríst, sense cap veneració especial, estava exposat a l'adoració del poble devot. Mentre a l'església principal es commemorava el misteri de la mort de Jesús en creu (entre les deu i les onze del matí), la imatge del Roser aparegué coberta de gotes de sang i de suor. La notícia del fet prodigiós començà a esbombar-se; la gent, encuriosida, afluia a la capella del Roser i intentà de comprovar si aquelles gotes eren realment de sang fresca.

S'organitzà una processó per acompanyar la imatge fins a la parròquia. A més dels sacerdots amb ciris encesos i cantant el salm "Miserere", hi participaren els consellers, el batlle i el poble.

Començaren les consultes, es feren exàmens i proves sobre la imatge i la sang que en brollava, es comunicà el fet al bisbe de la diòcesi i s'inicià el procés sobre l'esdeveniment.

Com escriví el P. Rómuald M. Díaz en l'obra *El Sant Crist d'Igualada*, "aquest fet insòlit ha arribat fins a nosaltres, no pas per una tradició oral, que vaga incerta o insegura sense detalls en l'ambient religiós i crèdul d'un poble, sinó que ens és atestat per la declaració autèntica que providencialment, amb molt esment, amb detalls i amb un gran seny, va ser redactada els dies immediats al prodigi" (2.ª ed., 1989, p. 29).

Com vaig escriure en la presentació del llibre que acabo de citar, aquest fet és el "que ha marcat més profundament la ciutat d'Igualada, no solament en l'àmbit religiós i eclesial, sinó també en molts altres aspectes —història, art, vida ciutadana, literatura, etc.— que podríem agrupar sota l'etiqueta genèrica d'"àmbit cultural". Imaginem-nos per un instant que fos possible de suprimir aquell esdeveniment. La trajectòria històrica dels quatre darrers segles d'Igualada seria molt diferent del que ha estat i quedaria força empobrida, en ser privada d'una sèrie d'elements i factors que constitueixen una part important del seu ric patrimoni" (o.c., p. 11).

Però aquest prodigi no ha reduït pas la seva influència dintre els límits de la ciutat d'Igualada ni de la comarca d'Anoia. Des d'un angle religiós, és un d'aquells fets històrics que —com el Santíssim Misteri de Sant Joan de les Abadesses i el Misteri de la Llum de Manresa— ha sotraguejat la consciència dels fidels de la diòcesi de Vic i ha contribuït a donar-li una fesomia pròpia.

Fa noranta anys, el Dr. Torras i Bages, de santa memòria, va dedicar una de les seves primeres pastorals a aquest fet prodigiós. Aquest escrit, titulat "L'Espòs de sang" (30-III-1900), va convertir el sant bisbe de Vic en el teòleg indiscutible i sense parió del Sant Crist d'Igualada.

En l'escaiença del IV Centenari de la suor de sang del Sant Crist del Roser i dels 90 anys del cèlebre escrit torrassà, m'ha semblat bo d'escriure una carta pastoral que, aprofitant aquest doble aniversari i l'avinentesa del començament de la Quaresma, serveixi per a instruir i estimular els membres de la comunitat cristiana d'Igualada i de tota la nostra Església diocesana en les seves

relacions amb la creu de Jesucrist i amb el misteri de la seva passió i mort.

Jo —i, amb mi, tota l'Església diocesana de Vic— m'uneixo a la joia i a l'acció de gràcies de la comunitat eclesial d'Igualada per aquest IV Centenari de la suor de sang del seu Sant Crist.

Tant de bo que durant aquestes setmanes de Quaresma que acabem d'encetar, els igualadins i els altres diocesans sabéssim viure profitosament aquest itinerari litúrgic que té com a finalitat la preparació, per a la Pasqua. Aquesta finalitat preparatòria de la Pasqua encara ha de ser més especialment subratllada per als igualadins, car la cloenda d'aquest IV Centenari serà el dimarts de la Resurrecció del Senyor. Em sentiria molt satisfet si, a través d'aquestes pàgines centrades en la creu (la creu de Crist, la nostra creu, la creu del Cos Místic), us ajudés a arribar amb la mirada més neta i amb el cor més obert a l'esclat victoriós de la Pasqua.

Perquè la creu de Crist no és pas la darrera paraula. La darrera paraula és el Crist joïós i victoriós de l'àngel: "Ha ressuscitat!" (Mt 28,6; Mc 16,6; Lc 24,6).

El Sant Crist d'Igualada

Història o llegenda?

Parlar d'un fet religiós esdevingut fa quatre-cents anys, posa a l'aguait l'home del segle XX. Serà una narració verídica o una narració d'aparença més o menys històrica amb elements imaginatius? Història o llegenda? La crítica històrica exigeix una documentació seriosa. Fa bé. Cal defugir de la credibilitat pueril i purament sensible, sense caure, però, en la negació apriorística, simplement perquè el cas s'escapa de l'experiència sensible i tècnica.

Aquest comentari entorn del Sant Crist d'Igualada pretén oferir un resum brevíssim d'un estudi històric, fet per un monjo igualadí, el P. Romuald Díaz, prou conegut precisament pel rigor científic dels seus treballs.

Espigolem del llibre "Història del Sant Crist" de l'esmentat compatriota els principals fets que documentalment, repetim, ens narra.

Aquest fet insòlit ha arribat fins a nosaltres, no pas per una tradició oral vaga o incerta, sinó que ens és atestat —diu el P. Díaz— per la declaració autèntica que recull l'"Instrumento Público" i que reproduceix íntegrament en el seu llibre.

Hi trobem declaracions d'eclesiàstics, dels batlles i de gent del poble, fetes amb gran senzillesa i espontaneïtat. El document és redactat amb gran seny els dies immediats al fet, i ens ve amb totes les garanties d'autenticitat. "Tenim una documentació històrica —diu el P. Díaz— en la qual podem confiar. Unes declaracions com les que tenim no s'inventen".

Cal dir que l'original del procés no s'ha pogut localitzar, i la seva còpia autèntica es va perdre amb la destrucció de l'arxiu de la Minerva l'any 1936. Es con-

serven, però els textos publicats pel Dr. Colomer (Història, pàgs. 159-193) i altres declaracions que el sudit Prior va transcriure al Full Dominical els anys 1919, 1920 i 1921.

Es conserva una carta dels consellers igualadins al bisbe de Vic, expedida a Igualada el 19 de setembre del mateix any 1590. El document fou transcrit al "Liber Universitatis Vilaee Aqualate, anni MDLXXX", que es troba a l'Arxiu Municipal (A.M. núm. 100). En aquest document els consellers manifesten al bisbe la seva confiança d'una visita del prelat a la vila per tal que personalment s'assabentés del fet i resolgués quelcom sobre la informació que havia manat de fet.

El fet de la suor de sang

Transcrivim literalment alguns paràgrafs de l'esmentat "Instrumento Público". El dia primer de maig del mateix any 1590, dimarts, el canonge Pere Perpinyà, delegat del prelat diocesà Pere Jaime, pren declaració al rector de Santa Maria, Mn. Joan Puig:

"Jo, com a rector que só (...) escriguí a mon señor llim. i Rdm. de Vich, donant avís com lo dia del divendres sant prop passat en la Capella del Roser fonch vista una Imatge de un Crucifici (...) suar, y també que tenia gotas de sanch..." Seguidament detalla el fet: "(...) vingué en Francesch Sanromà, verguer dels Concellers, dientme que en la Capella del Roser la Imatge del Crucifici (...) estava suant y que anàs allí per veure lo que era. (...) Deprompte aní allí y trobí allí molta gent, xics y grans (...) amb estruendo cridant: "Senyor ver Déu, misericòrdia". Y així me agenollí y

prenguí una candela y mirí y me aparegué estar rellevant y resplandent com si era una suor (...) y me prengué un modo de temor y esgarrifament. (...) Torní a la Iglesia major pera diro als altres Reverens, y als senyors Consellers. (...) Y tots plegats y molta altra gent anàrem a la dita capella y lloch. Y tots allí y molt de prop (...) miràrem dita Figura, y aparegué estar en lo mateix estat qual jo la havia vista. (...) Y vist assó determinàrem aportarla a la Iglesia Major (...) cantant lo Miserere. Y és cert que ans de posarlo allí lo tornàrem a mirar, en presència dels mateixos Reverens, Consellers, Batlles y altre gent; y aparegué que estava en lo mateix modo, que ans estava".

Durant el dia els sacerdots, consellers, batlles i altres prohoms anaren "a fer visura y experiència altre vegada de dita Figura (...) y aparegué dita Figura ab la mateixa manera que ans estava, ço és, de la vivesa de les nafres y de las gotas de sanch (...)".

Ja al vespre, es tornà a examinar la Imatge, i "Els Srs. Concellers me digueren que fos servit la deixarla adorar (...) lo deixí adorar tenint jo aquella en les mans; y après vingué molta gent y tots la adoraren (...)".

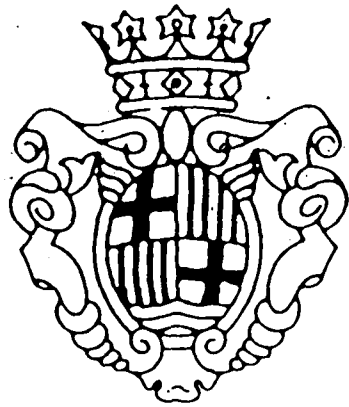
És molt important l'afirmació que: "Es cert que altres vegades se es vista dita Figura lo Dissabte, lo dia de Pasqua, y apres lo Dilluns y altres dias (...) amb la mateixa vivesa y rellevant com ans estava (...)".

I afegeix: "Es ver que tinch entés de altres que després ensà l'an vista, y que està de la mateixa manera com estava".

MOSSÈN CÒDOL

El Batlle d'Igualada parla per a Catalunya Cristiana

—Cap a on s'ha orientat l'acció de l'Ajuntament en aquests darrers 10 anys?

—Els eixos d'actuació municipal han estat ben diversificats puix les competències de l'administració local actualment són importants. En urbanisme, tot i que els anteriors ajuntaments van resoldre força bé l'expansió de la ciutat, a causa del creixement demogràfic dels anys setanta, es pot indicar com a realització emblemàtica la definitiva urbanització del passeig de Verdguer, l'aprovació del Pla General, com a eina de treball pel futur i la rehabilitació del nucli històric, que ja ha començat. Es pot dir que s'han resolt les infraestructures esportives amb la construcció del Polisportiu, un dels més importants d'Espanya, en el camp municipal, culturals, amb la creació dels Museus Comarcal i de la Pell i l'Arxiu Comarcal; i socials, amb la Residència de la tercera edat P. Vilaseca, el Taller Auria i la Residència d'El Prats de Rei; aquestes dues últimes institucions d'iniciativa privada amb la col·laboració municipal. Cal dir

que en l'àrea de Benestar Social, Igualada ha estat presentada per organismes estatals com a exemplar. Si en la renda per càpita, la nostra ciutat és una de les primeres de Catalunya, s'ha procurat que en allò que fa referència a la qualitat de vida, no desdigni d'aquesta alta classificació.

—Igualada com a ciutat ha crescut d'una manera espectacular. És un problema la manca de sòl per urbanitzar?

—Cal matisar la pregunta: Igualada ha tingut un creixement constant en els darrers trenta anys que ha fet duplicar la seva població. Per tant, no es pot dir que ha tingut un creixement espectacular. Això no obstant, és una de les ciutats de la Catalunya interior que ha augmentat més la seva demografia, tot i que ha estat condicionada per l'exigua extensió del seu terme municipal, una mica més de vuit quilòmetres quadrats. Es pot dir que tot el terme és urbà i encara aquest pot admetre un increment de la població. En canvi, es pot dir que el terreny industrial està pràcticament

acabat. I així el Polígon Industrial d'iniciativa pública ja ha posat el cartellat d'"esgotat". Això obliga que la demanda de sòl industrial s'hagi de canalitzar cap a les poblacions de la conurbació igualadina.

—En quins aspectes cal potenciar una ciutat com Igualada?

—Pel que he dit, ja es comprèn que Igualada és una ciutat eminentment industrial, fins al punt que el percentatge industrial en l'estructura productiva, és dels més alts de Catalunya. Cal, doncs, potenciar el sector dels serveis, principalment el comerç que si bé en la darrera dècada ha augmentat la seva importància relativa, en canvi està molt lluny del que hauria de ser en una ciutat capital de comarca. Hi ha influït negativament la manca de bones comunicacions amb les altres poblacions de l'Ànoia. Cal doncs, millorar-les, si es vol que Igualada el comerç es pugui atansar a la importància de la seva indústria.

—Aquesta ciutat s'ha transformat molt en els últims anys. Podria

explicar-nos els canvis més significatius?

—A més de l'increment de la vitalitat econòmica dels darrers anys, i de la creació de serveis culturals, esportius i socials que incideixen en la qualitat de vida, cal remarcar l'expansió de la vida cívica i social gràcies al dinamisme de les múltiples entitats de tot ordre, que existeixen a Igualada. No vull citar-ne unes perquè n'oblidaria d'altres i totes són importants en llur respectiu camp. Val la pena de remarcar en el capítol del lleure, l'auge que ha tingut la Festa Major de Sant Bartomeu, gràcies a la col·laboració d'aquelles entitats que l'han convertida en una de les més participades de Catalunya.

—De quina manera afronta la dècada dels 90 la ciutat d'Igualada?

—En una dècada que es caracteritzarà per la incorporació en tots els ordres al Mercat Comú, el problema principal és el de l'adaptació de la nostra indústria i, en general de l'activitat econòmica a les característiques europees, amb tots els inconvenients i avantatges. Només cal dir que un cop inaugurada l'any que ve l'autovia d'Igualada a Martorell, la nostra ciutat tindrà accés per autopista a tots els nuclis importants del vell continent.

—La celebració dels 400 anys del Sant Crist de la ciutat són una data ben significativa. Podria dir-nos els actes que tindran lloc durant aquest any a la ciutat? I també si els igualadins han aportat diverses iniciatives per contribuir a aquesta commemoració?

—Durant l'any transcorregut han estat molts els actes religiosos i cívics a l'entorn de la commemoració centenària. Ultra els actes de cloenda per a la propera Pasqua, jo destacaria la inauguració de la restauració de la Basílica de Santa Maria, una obra de gran envergadura puix suposa la inversió de més de cinquanta milions de pessetes i que ha estat possible gràcies a la generosa col·laboració dels igualadins i de la Generalitat i del mateix Ajuntament, això sí impulsada aquella pels abnegats membres de la Comissió que es va crear per aquesta finalitat.

—Com valoraria l'anada a Roma a finals de l'any passat, en pelegrinatge i en acte de celebració dels 400 anys del Sant Crist?

—Ben positivament. El fet que més de 160 persones en època no vacacional es traslladin a la Ciutat Eterna impulsats per la devoció al Sant Crist d'Igualada, és una demostració que la seva devoció ha calat profundament a la ciutat i ultrapassa la seva significació religiosa per convertir-se en un patrimoni ciutadà.

—Què desitja per a la seva ciutat?

—Que no s'estronqui el progrés dels darrers anys, no solament en l'aspecte de la vida material sinó també en el camp de l'esperit. Això comporta que hi hagi més unió i sentit de convivència entre els igualadins i que no ens tanquem al clos de la ciutat sinó que siguem solidaris amb els altres pobles.

Els priors del Sant Crist d'Igualada

Una de les accepcions del mot prior és el de "major-dom, administrador o obrer major d'una confraria". És en aquest aspecte que la història del prodigi ocorregut ara fa quatre segles en una imatge del Crucificat a Igualada va lligada a uns noms, a unes persones concretes. El monjo benedictí P. Romuald M. Díaz i Carbonell, autor de la monografia històrica "El Sant Crist d'Igualada" escriu en la pàgina 114 de la segona edició (1989): "Per a tenir cura de tot el que es refereix a la Imatge i culte del Sant Crist, i concretament per tal de promoure la seva devoció i administrar els béns, es va sentir la necessitat d'assenyalar un eclesiàstic de la mateixa parròquia de Santa Maria, i també alguns ciutadans honorables que fessin l'ofici que se n'ha dit priors del Sant Crist."

És evident, com també escriu el P. Díaz en referir-se al culte a la Imatge, que en ser el prodigi de la suor de sang un fet tan colpidor per la consciència i quedar tan gravat en el record dels igualadins, necessàriament havia de ser commemorat cada any amb una festa. I aquesta festa anual, solemne, participada i emotiva, fixada per al dimarts de Pasqua, era una de les principals gestions a cura dels priors. Ja uns anys abans del prodigi ocorregut el 20 d'abril de 1590, Divendres Sant, fou instituïda a Igualada la Confraria de la Minerva que tenia com a finalitat tot el referent al culte al Santíssim Sagrament, la qual fruïa d'uns privilegis i indulgències atorgades per butlles papals de Pau II i Gregori XIII. Després del fet prodigiós, la capella de la Minerva era l'escollida per guardar el Crist mira-

culós i la Confraria el seu custodi. A partir de llavors, la Confraria adoptaria el nom de la Minerva i del Sant Crist.

Documentalment, l'historiador P. Díaz, recull en la seva obra noms de priors del Sant Crist des de l'any 1683. Abans ja existia el "Llibre de la Minerva", avui perdut, on hi eren inscrits noms dels que havien estat elegits priors anteriorment. Des de temps molt reculats, el nombre de priors acostumava a ser de tres o quatre (un eclesiàstic i dos o tres seglars) i la seva elecció acostumava a fer-se el quinze d'agost, festa de l'Assumpció de la Mare de Déu, al presbiteri del temple, i això continuà fins a l'any 1856. Després, segons el P. Díaz, amb motiu de no fer-se per elecció sinó per designació en morir algun dels priors, ja no és fixada cap data.

Molts noms rellevants de la vida igualadina han anat formant part de la llarga llista de priors del Sant Crist de llavors ençà. Avui, ostenten el càrrec cinc persones: el rector arxiprest de la basílica de Santa Maria, Mn. Joan Raurrell i Farràs, i els senyors Antoni Poncell i Martí, que ho és des de l'any 1939, Marcel Castell i Camins, Manuel Mateu i Vives, i Magí Puig i Gubern. Ells, amb l'ajut d'altres igualadins i de la benemèrita Fundació Sant Crist d'Igualada, han tingut l'honor de ser organitzadors dels actes d'aquest memorable quart centenari.

M. MATEU I V.

La restauració de la nostra basílica

Celebracions-Cloenda del IV Centenari del Sant Crist

Els Priors del Sant Crist i la Comissió del IV Centenari han procurat implicar el major nombre possible de persones als actes commemoratius. L'únic mòbil dels organitzadors, ha estat fomentar la devoció al Sant Crist i incrementar la vida cristiana, tot aprofundint el misteri de la creu.

S'ha mirat que aquesta implicació generalitzada a l'entorn de la devoció al Sant Crist, no es quedés en el record d'un fet prodigiós, reconegut popularment i expressat celebrativament. S'ha anat a les fonts de la religiositat popular. Acrediten aquesta afirmació, les moltes i documentades homilies que s'han pronunciat i es pronunciaran en les Eucaristies, les conferències de doctes historiadors i teòlegs, la carta pastoral del Bisbe de la Diòcesi "Mireu l'arbre de la creu", els Jocs Florals del Sant Crist, etc.

Es pot ben dir que ens trobem al final d'un IV Centenari que no s'ha mogut en cap moment d'una línia netament cristocèntrica.

Deixem que sigui el Bisbe de Vic, que ha tingut l'amabilitat d'escriure una carta pastoral amb motiu del IV Centenari, qui ens exhorti a celebrar i viure el Misteri Pasqual de Jesucrist. Diu el Dr. Guix cap el final de la carta pastoral: "Tant de bo que durant aquestes setmanes de Quaresma que acabem d'encetar, els igualadins i els altres diocesans sabéssim viure profitosament aquest itinerari litúrgic que té com a finalitat la preparació per a la Pasqua. Aquesta finalitat preparatòria de la Pasqua encara ha de ser més especialment subratllada per als igualadins, car la cloenda d'aquest IV Centenari serà el dimarts de la Resurrecció del Senyor. Em sentiria molt satisfet si, a través d'aquestes pàgines centrades en la creu (la creu de Crist, la nostra creu, la creu del Cos Místic), us ajudés a arribar amb la mirada més neta i amb el cor més obert a l'esclat victoriós de la Pasqua".

Les obres de restauració de Santa Maria s'han interferit fins i tot per damunt del previsible, condicionant les dates i els llocs de les celebracions. De totes maneres, aquestes obres formaven part del nostre programa del IV Centenari. I, si s'han interferit en les celebracions més del que inicialment esperàvem, hem de considerar aquesta circumstància com un regal de la providència, que ens esperava a la cantonada, per a estimular la nostra generositat i enginy. No podia ser que deixéssim passar el IV Centenari del Sant Crist, contemplant com l'Església Gran se'n anava degradant a marxes forçades.

El vessant restauració de la Basílica, que ens ha acompanyat durant l'efemèride del IV Centenari, si bé, com és obvi, ens ha portat no pas pocs inconvenients, ara, cap el final de les obres, podem dir amb joia i orgull, que el llistó de la devoció al Sant Crist i l'estima que els igualadins senten per Santa Maria, quedarà col·locat molt enlaire.

JOAN RAURELL i FARRÀS
prevere
arxiprest

Les obres de restauració i decoració de la basílica de Santa Maria van avançant, de tal manera que hom ja pot preveure com al seu final donaran un conjunt magnífic, molt d'acord amb el que demana la Casa de Déu, i fins amb la seva importància arquitectònica.

Aquesta església, en el que va d'un xic més d'un segle, ha passat per dues importants restauracions. Una va ser l'any 1881, essent rector de la parròquia el doctor Antoni Montaner, de bona memòria. Aquesta restauració, a més de la decoració del recinte, va donar lloc a descobrir coses que el mal gust d'una època havia amagat, com certes parts del retaule barroc. L'altra restauració va tenir lloc l'any 1939, en restaurar-s'hi el culte, després de la profanació de durant la guerra dels trenta mesos. La iniciativa va ser de mossèn Amadeu Amenós, secundat per bons igualadins, que hi posaren tot el seu esforç en més d'un aspecte.

Però cap d'aquestes no havia assolit la importància, i tingut el bon encert com l'actual de 1989-1990. Ara ha estat necessari procedir a una restauració molt a fons, tant a la part exterior com a l'interior del temple. Aquesta ha coincidit amb la celebració del IV Centenari del Sant Crist. Precisament el fet, que creiem prodigiós, de la Imatge igualadina en la seva suor de sang, va estretament lligat amb la construcció de l'església gran. Així, tant el cronista de la ciutat, n'Antoni Carner, com l'historiador Joan Mercader convenen a afirmar que la idea de la construcció del temple de Santa Maria va néixer arran del fet de la suor de sang del Sant Crist. En aquelles circumstàncies i per les possibilitats de què disposava la vila era una obra ingent, del tot desfasada i que, per tant, sols pot explicar-se per la commoció religiosa que es produí en l'ambient igualadí de la fi dels anys cinquants, i que tingué la força de perdurar durant molts anys. L'àrea que se li destinava, de mil dos-cents metres quadrats, les proporcions d'alçària i d'amplària, els materials que havien de ser emprats en la construcció, havien d'anar animades d'una resolució molt forta per emprendre l'obra, que seria portada a

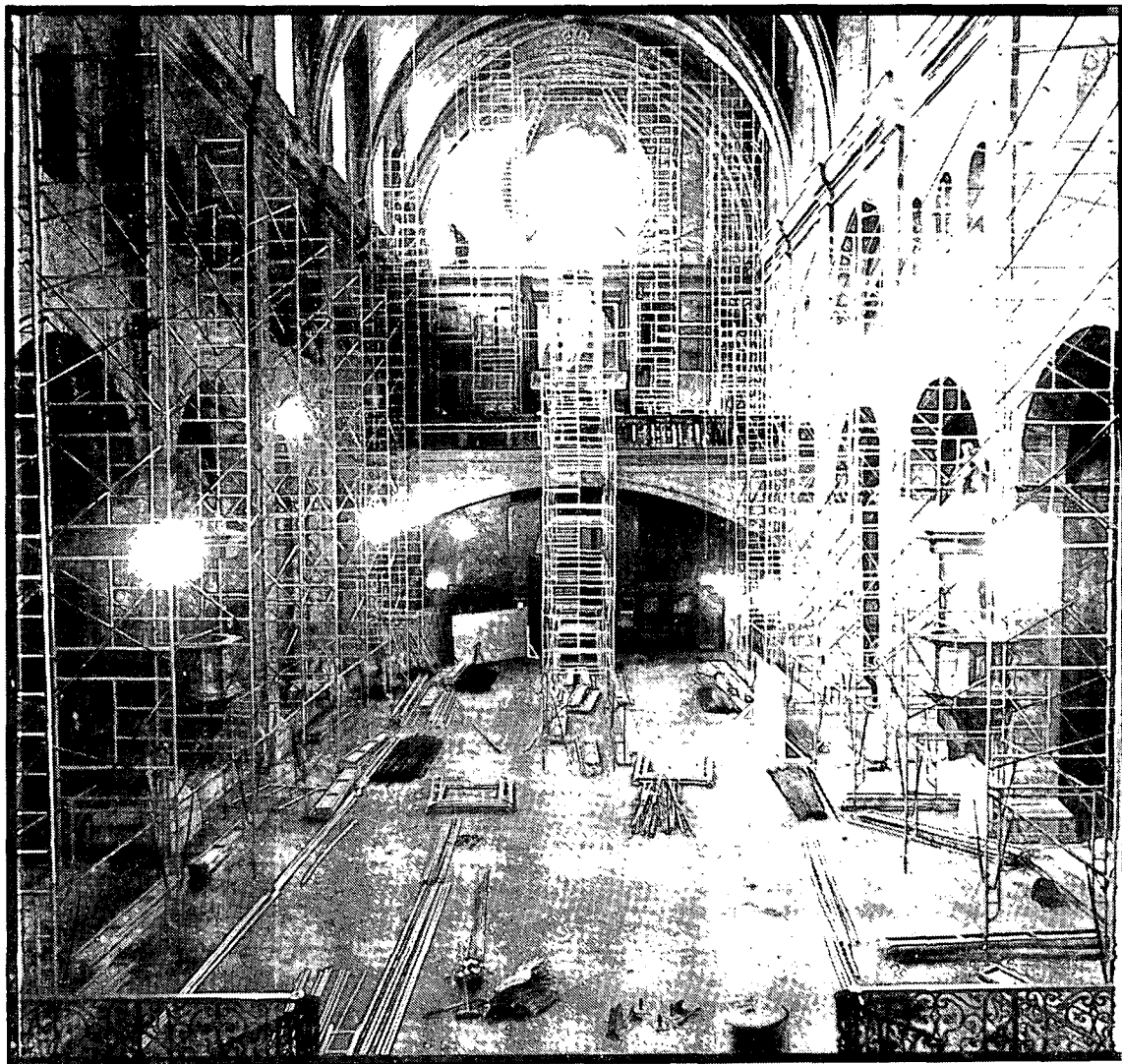
terme en dues etapes. Així era concebuda i creixia l'església gran. De fet, en el decurs de quatre segles, no hi ha cap altra edificació, ni en l'aspecte religiós, ni en el civil, que se li pugui comparar. Els igualadins van entendre què era alçar una obra digna del Senyor. Així és com tenim l'església gran.

En l'estudi històric que n'Antoni Carner va dedicar a la nostra església, l'any 1959, escrivia: "L'edifici de Santa Maria, amb les seves línies netes i sense cap ornamentació supèrflua, però amb una gran harmonia, es pot dir que era un reflex de l'ànima igualadina, arrelada a la tradició, però oberta a les innovacions. Aquest criteri que va guiar la construcció, el veiem repetit en tots els alts i baixos de la nostra història... L'estil del nostre temple respon a la reacció piadosa, que va seguir al prodigi del Sant Crist, com un ressò de la religiositat que va moure la fe i la fidelitat dels creients".

La restauració de Santa Maria ha de constituir un record, entre d'altres, del present centenari. Serà, per cert, el més efectiu, el que més reclamava l'atenció; el que ha portat a fer l'obra més costosa, però molt d'acord amb les circumstàncies. Els qui hi aporten el seu ajut no crec que quedin defraudats, tot constatant que el seu esforç no és en va.

Ens hauríem de sentir sortosos i joiosos de poder refer la Casa de Déu. Ara hem tocat l'aspecte material d'aquest fet, i posat en relleu la fàbrica d'aquest gran i bell edifici. Queda encara —i és un tema que dona per a molt— insistir en l'aspecte espiritual: el que és la Casa del Senyor per al cristià. És l'aspecte a què es referia sant Agustí, en predicar als seus fidels. Cal citar la frase llatina original, tan ben tallada i precisa: "Ecce pauperes estis et ecclesiam fabricatis; quia in animo divites estis" (Sermó 107 sobre l'Evangeli); que ve a dir: "Mireu, vosaltres podeu ser pobres, i esteu edificant l'església: però és perquè sou rics en l'esperit". Una obra com aquesta de l'església gran és això el que demana: un esperit generós, donat a tota cosa bella i digna.

ROMUALD Me DÍAZ i CARBONELL

EL CRIST D'IGUALADA

Cal fer constar, com a realitat més important del Quart Centenari, la restauració total de la basílica de Santa Maria, amb un pressupost de 66.000.000 de pessetes, virtualment acabada i a punt de començar la del campament exterior de la capella del Sant Crist i del cambril, amb un pressupost aproximat d'uns vint milions més. Junt amb les campanyes, la restauració haurà costat cent milions de pessetes. Dimarts de Pasqua del 1988, començà l'any de preparació dels actes commemoratius. Els Priors van posen en contacte amb tots els sacerdots, religiosos i religio-igualadins als quals se'ls demana que vulguin encomanar a l'any quatricentenari, i als quals se'ls trameta la revista VIDA mensualment com a pont de contacte.

Es publica i es presenta el llibre "Itinerari Artístic a l'entorn del Sant Crist". El sacerdot Antoni Oriol fa el pregó d'aquest preparatori.

Any 1989. Es convoquen els Jocs Florals del Quart Centenari i el Certamen Escolar.

Es distribueix a totes les llars igualadines la primera separata de VIDA dedicada al Quart Centenari.

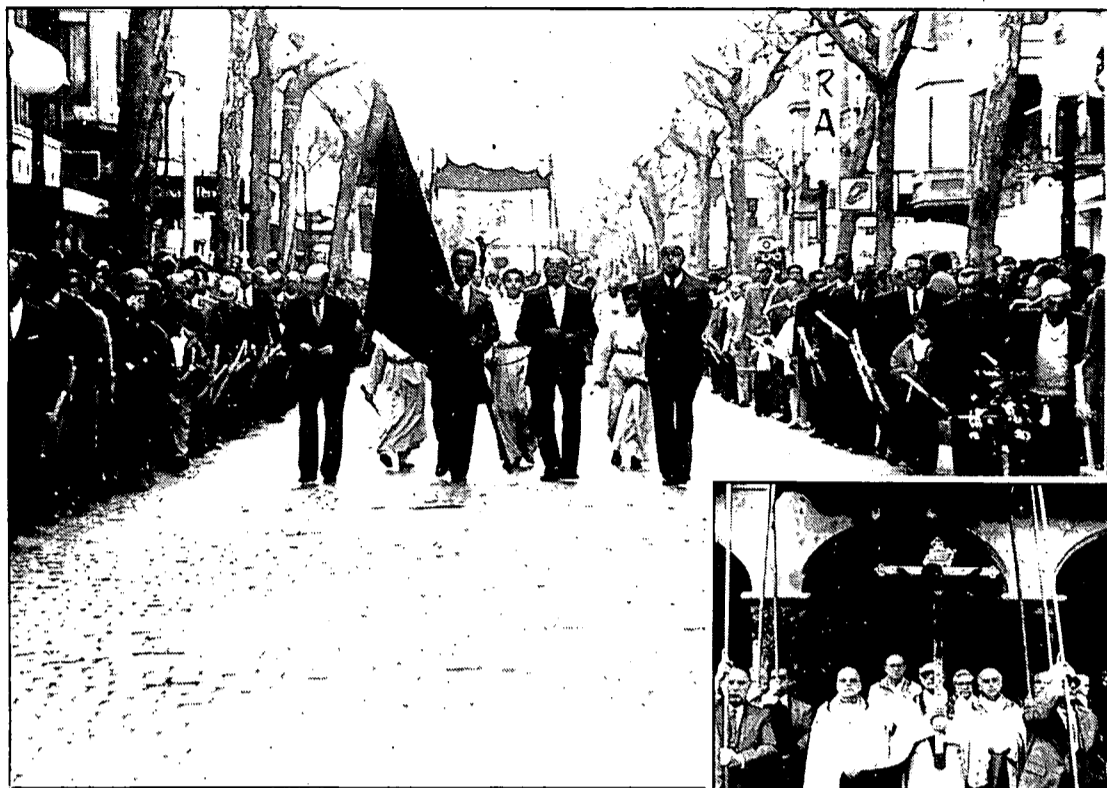
Dimarts de Pasqua. Es presenta la segona edició de la monografia històrica "El Sant Crist d'Igualada" del P. Romuald Díaz, aladí, monjo de Montserrat. Es distribueix a totes les llars igualadines la primera separata de VIDA dedicada al Quart Centenari.

April 20. Cloenda del Certamen escolar. Hi participen uns 100 alumnes de 7è i 8è d'EBG. Joan Mir, Delegat Diocesà de Catequesi, actua de Manteonador.

April 30. Trobada a Igualada, amb motiu del Quart Centenari, de les Associacions de Vídues de Catalunya. Presideix el Bisbe de Vic, Dr. Josep M. Guix.

Maig 7. Solemne celebració dels Jocs Florals. Guanya la Floralada el Sr. Antoni Dalmau i Ver. El Manteonador fou Mn. Lluís Miserachs.

Maig 14. Acte en honor del

Processó St. Crist al pas per la Rambla de St. Isidre. Els Priors porten la Bandera del St. Crist.

Processó del Sant Crist. La imatge sota tàlem a la Plaça de l'Ajuntament.

Actes celebrats

Sant Crist organitzat pel Cor Parroquial de Santa Maria.

Dia 17, Jornada dels jubilats. Missa, concert i dinar.

Octubre, 1. Jornada dels malalts i minusvàlids. Dia 15, Trobada diocesana de Caritas. Del 19 al 25, pelegrinatge a Roma amb 170 igualadins. El Papa rep els obsequis dels igualadins, 250.000 ptes. per a les Obres Missionals Pontifícies, una imatge del Sant Crist i un exemplar de la Història del Sant Crist, del P. Romuald Díaz. A l'hora de l'Angelus, Joan Pau II s'adreça als igualadins.

Gran exposició de fotografies i quadres dedicats a la basílica de Santa Maria i al Sant Crist.

Novembre, 12. Jornada esportiva.

Novembre, 24. Concert de l'Escolania de Montserrat.

1990. Febrer, concert-conferència a càrrec respectivament del Cor Parroquial de Santa Maria i del Dr. Josep Gasol, Cronista de la Ciutat de Manresa i canonge de la Seu. Tema: La imatge del Sant Crist d'Igualada a través de la història. Es distribueix la quarta separata VIDA... El dia 25 té lloc el segon concert conferència. Actua la Schola Cantorum d'Igualada i pronuncia la conferència el P. Evangelista Vilanova o.s.b. Tema: La tensió de Jesús.

Març: Cinquena separata VIDA... Dia 18, concert per l'Orquestra de Cambra d'Igualada i conferència a càrrec del Dr. Antoni Oriol. Tema: "La doctrina social de l'Església, avui".

April, 1. Concert per la Coral "La Llúntia" i conferència a càrrec del Dr. Lluís Folch i Camarasa.

April, 9. Jornada dels sacerdots i religiosos fills d'Igualada.

Festa del Sant Crist, dia 17 d'abril. Clou oficialment l'any commemoratiu el Dr. Josep M. Guix, Bisbe de Vic. Als solemnes actes, hi són invitats el Dr. Jaume Camprodon, Bisbe de Girona, els Parets Abats de Montserrat i els Provincials dels ordes i dels Instituts Religiosos amb residència a Igualada.

Dia 18, Trobada de "Vida Creixent" de Catalunya. Dia 22, 20 Jornada catequística. Dia 22, Trobada dels igualadins Forans.

April, 9. Jornada dels sacerdots i religiosos fills d'Igualada.

Festa del Sant Crist, dia 17 d'abril. Clou oficialment l'any commemoratiu el Dr. Josep M. Guix, Bisbe de Vic. Als solemnes actes, hi són invitats el Dr. Jaume Camprodon, Bisbe de Girona, els Parets Abats de Montserrat i els Provincials dels ordes i dels Instituts Religiosos amb residència a Igualada.

Dia 18, Trobada de "Vida Creixent" de Catalunya. Dia 22, 20 Jornada catequística. Dia 22, Trobada dels igualadins Forans.

April, 9. Jornada dels sacerdots i religiosos fills d'Igualada.

Festa del Sant Crist, dia 17 d'abril. Clou oficialment l'any commemoratiu el Dr. Josep M. Guix, Bisbe de Vic. Als solemnes actes, hi són invitats el Dr. Jaume Camprodon, Bisbe de Girona, els Parets Abats de Montserrat i els Provincials dels ordes i dels Instituts Religiosos amb residència a Igualada.

Dia 18, Trobada de "Vida Creixent" de Catalunya. Dia 22, 20 Jornada catequística. Dia 22, Trobada dels igualadins Forans.

April, 9. Jornada dels sacerdots i religiosos fills d'Igualada.

Festa del Sant Crist, dia 17 d'abril. Clou oficialment l'any commemoratiu el Dr. Josep M. Guix, Bisbe de Vic. Als solemnes actes, hi són invitats el Dr. Jaume Camprodon, Bisbe de Girona, els Parets Abats de Montserrat i els Provincials dels ordes i dels Instituts Religiosos amb residència a Igualada.

Dia 18, Trobada de "Vida Creixent" de Catalunya. Dia 22, 20 Jornada catequística. Dia 22, Trobada dels igualadins Forans.

April, 9. Jornada dels sacerdots i religiosos fills d'Igualada.

Festa del Sant Crist, dia 17 d'abril. Clou oficialment l'any commemoratiu el Dr. Josep M. Guix, Bisbe de Vic. Als solemnes actes, hi són invitats el Dr. Jaume Camprodon, Bisbe de Girona, els Parets Abats de Montserrat i els Provincials dels ordes i dels Instituts Religiosos amb residència a Igualada.

Dia 18, Trobada de "Vida Creixent" de Catalunya. Dia 22, 20 Jornada catequística. Dia 22, Trobada dels igualadins Forans.

es desprèn de les despeses ocasionades, eminentment pastoral. El 80 per cent s'ha esmerçat a difondre la paraula de Déu. Diu sant Pau que la fe ens veu per l'oïda. Però, continua, si no es predica, com podem captar el missatge? I puix que les predicacions als temples no arriben pas ni de bon tros a tots els cristians, cal que es faci arribar emprant els mitjans que tenim a l'abast. D'aquí que a través de les separates VIDA i de la tramesa dels evangelis, totes les llars igualadines hauran rebut sis "sermons" del Sant Crist.

Uns objectius pastorals que hauran produït sens dubte els seus fruits.

Val a dir, a més, que a tots els religiosos i sacerdots igualadins se'ls demanà les seves plegàries pel fruit espiritual d'aquesta commemoració.

Acció de gràcies

En primer lloc les donem al nostre estimat Sr. Bisbe. No és cap expressió protocolària. És tan sincera com merescuda. El Dr. Guix no solament ha aprovat la celebració del Quart Centenari sinó que ha encoratjat la seva realització i ha presidit els actes més importants que s'han celebrat.

Autoritats

La Corporació Municipal ha ofert molt sincerament la seva col·laboració moral i econòmica als actes del Quart Centenari. Al Sr. Alcalde, Manuel Miserachs i Codina i a tots els Regidors, la nostra gratitud. D'una manera especial la fem arribar al Regidor de Cultura, Sr. Joan Solà i Mussons, tan ben disposat sempre a donar un cop de mà en els actes culturals, com p.e. en el concert de l'Escolania de Montserrat. També al d'Esports, Sr. Ramon Mir que donà tantes facilitats en l'organització de la Jornada Esportiva, al d'Ensenyament Sr. Torné Riba i al de festes Sr. Josep Ramon.

M. CÒDOL

Més de cent milions per a la restauració de Santa Maria

L'Objectiu proposat per a la celebració del Quart Centenari de la Suor de Sang del nostre Sant Crist, fou el de la restauració del temple de Santa Maria, d'altra banda, ben necessària i urgent. Un objectiu primordial, sense oblidar, clar, la també obligada organització d'una sèrie d'actes ambit ciutadà que commemoressin el fet que segellà tament la nostra espiritualitat.

Quant al primer objectiu, podem dir que, gràcies a tu, l'obra està virtualment acabada. Quant al segon, la realització dels actes celebrats adreça també que Igualada ha cut, en els seus diversos vessants, el Quart Centenari.

Les xifres parlen fredament però a la vegada amb eloqüència. Parlem-ne breument. Obres. Pressupost de la obra (teulada i tots els exteriors de la basílica i restauració i pintat de l'interior). 66.000.000 ptes.

Donatius rebuts, 32.229.523 ptes. Procedència: 100.000 de les Caixes d'Estalvis locals; 3.600.000 del l'abat i Parròquia; 2.400.000 de Corporacions locals; 500.000 del M.I. Ajuntament; de particulars i empreses, 229.523. Préstecs, 15.000.000 ptes.

Pagaments fins el 28 de febrer d'enguany. 47.430.280 ptes.

S'espera una subvenció de la Generalitat de 10.000.000 de ptes. I un crèdit també de 10.000.000, i del M.I. Ajuntament, una subvenció de 4.000.000. Del l'abat un préstec de 5.000.000. La generositat dels igualadins continuarà.

Segona fase. Comprèn la restauració del campanar, la teulada i teulada de la Capella del Sant Crist, reforma del cambril i campanes. Un total previst de 35.000.000 ptes.

Els actes commemoratius en xifres: 5.500.000 ptes.

Deute edició "Història del Sant Crist", 432.309 ptes. Edició especial de 10.000 exemplars dels Evangelis i distribució (començarà a partir de Pasqua) a totes les llars igualadines, 1.202.350 ptes. Cinc separates VIDA... que han arribat a totes les famílies amb les corresponents adreces i a través del servei de Correus, 535.000 ptes.

Plafons Sant Crist, 64.450 ptes. Jocs Florals, 680.500; Certamen Escolar, 88.285 ptes.

Jornades: Sardanista, 14.400; Malalts i Minusvàlids, 25.040; Jubilats, 105.600; Vídues, 25.000; esportistes, 22.400 ptes.

Concert Escolania Montserrat, 165.900; altres concerts i conferències, 253.200 ptes. Tríptics - recordatoris, 192.850. 2.000 exemplars "A l'ombra del Sant Crist", 380.000; trameses "Vida" als sacerdots i religiosos, 135.000; trobada sacerdots i religiosos, 125.000.

Altres actes possibles, 100.000. Varis, 75.000 ptes. Total, 4.621.975 ptes.

Donatius a convents de clausura, 50.000 ptes. Donatius al Tercer Món a través dels missioners igualadins i dels Instituts que tenen a casa a Igualada, i d'una beca missionera "Quart Centenari", 820.500 ptes. Total despeses actes commemoratius, 5.492.475 ptes.

Ingressos

Destinats als Jocs Florals; Sr. Bisbe, 25.000; Mútua Igualadina, 50.000; anònim, 44.500; Priors, 70.000; Alcalde, 100.000, Federació de Cristians, 25.000.

Destinats a les despeses generals. De la Caixa de Pensions, 30.000; de les Caixes d'Estalvis del Penedès, 125.000; de Manresa, 125.000 de Catalunya, 100.000. De M. v. C. 25.000 i 75.000 ptes. P. 5.000; anònims, 1.000 i 1.000. De M. I. Ajuntament, Departament Ensenyament, 40.000; de Cultura, 1.000.000. B., 250.000 ptes.

De la Fundació Sant Crist d'Igualada, 3.465.975 ptes.

Nota. Donat que tot l'esforç econòmic calia destinar-lo a les quantioses obres de restauració del temple, no s'obrí cap subscripció pública.

El Regidor de Cultura de l'Ajuntament d'Igualada parla per a Catalunya Cristiana

—Com a regidor de cultura de l'Ajuntament d'Igualada, en quina direcció s'orienten les seves activitats?

—Les activitats que es promouen i s'organitzen des del Departament de Cultura tenen com a objectiu millorar el nivell cultural dels igualadins i oferir-los una proposta cultural variada i amena. Per aquest motiu es realitzen exposicions, concerts, espectacles de teatre, música, etc., es financen moltes publicacions, i s'intenta potenciar al màxim les entitats culturals donant suport a les seves iniciatives i a les activitats que vulguin dur a terme.

—En quin terreny cal potenciar més la cultura a Igualada: a les escoles i l'educació en general; al teatre, a la dansa, a les corals i grups musicals?

—Les escoles faciliten, a través de l'educació integral dels infants i adolescents l'accés a les diferents branques de la cultura i de l'art en general. En aquest sentit els joves igualadins tenen l'oportunitat d'integrar-se a diferents agrupacions o entitats musicals, teatrals, de lleure i fins i tot d'investigació en diferents aspectes, que contribueixen a enriquir la seva formació intel·lectual i a la vegada representa una excel·lent manera d'omplir el temps lliure i divertir-se.

Tots els terrenys de la cultura són importants i requereixen atenció. No s'ha de deixar de banda cap iniciativa i en aquest sentit s'orienta la tasca que duem a terme des del Departament de Cultura. El nostre objectiu és de donar suport a totes les inquietuds artístiques i culturals dels diferents sectors igualadins.

—Cap on s'orienten els gustos i les inclinacions culturals de la joventut igualadina?

—Cal dir que hi ha molta diversitat de gustos. Les preferències es decanten molt cap al món de la música i els espectacles en general. Encara que també tenim joves afeccionats a la poesia i al camp de les arts plàstiques: pintura, escultura, dibuix, etc.

Per tal de complaure aquesta demanda tan variada disposem de teatre, auditori, escola de teatre, taller d'art, etc. També cal destacar l'existència de la Sala Municipal d'Exposicions que es fa ressò de l'esperit creatiu dels igualadins i comarcans.

—Ara que es parla de post-modernitat, creu que els gustos dels igualadins en general s'han vist afectats per aquesta moda de finals dels anys 80?

—Les inclinacions i els gustos dels igualadins, principalment de la joventut, estan estretament relacionats amb la moda que impera en cada moment, com a qualsevol altra ciutat. Això no obstant, els costums, la tradició i el contacte familiar quotidià fan que aquests canvis siguin només en aparença: la manera de vestir, els tipus de música, i també la cultura s'adapta als diferents corrents artístics. El comportament i les actituds envers la societat i l'entorn penso que no han canviat en el transcurs d'aquesta dècada. Les tendències dels diferents grups i sectors de la ciutat continuen en la mateixa trajectòria, però decididament oberts al progrés en tots els aspectes.

—A Igualada, hi ha grups de cultura alternativa?

—Igualada compta amb un gran nombre d'entitats que realitzen diferents activitats culturals amb el suport del Departament de Cultura de l'Ajuntament. Potser caldria destacar les següents:

- Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada i les seves seccions.
- Entitats corals i musicals d'Igualada.
- Grups d'Animació, Dansa i Teatre.
- l'Antic Gremi de Traginers.
- Comissió Cavalcada de Reis.
- Film Amateur del C.N.I.
- Priors del Sant Crist.

- Comissió Pessebre Vivent d'Igualada.
- Arxiu Històric Comarcal d'Igualada.
- Museu Comarcal de l'Anoia.
- etc.

—Per commemorar el IV Centenari del Sant Crist, quins actes culturals més importants s'han celebrat?

—Remarcaria especialment els Jocs Florals i el concert de l'Escolania de Montserrat, dos actes molt reeixits.

Fullegem l'extensa memòria de les activitats d'aquesta regidoria durant l'any 1989. N'extraïem les dades més significatives.

Teatre Municipal, 12 representacions; actes culturals, musicals, 29; publicacions, 10; premis i concursos, 3; opuscles del "Patrimoni Cultural", 10; diversos, 6; conferències, 4; exposicions, 21.

Mereix un capítol especial les activitats de l'Arxiu Històric Comarcal de l'Anoia. Direm solament que el nombre de serveis al públic han estat l'any 1989, els següents: nombre d'investigadors, 380; fotocòpies, 4.338; consultes, 1.450 volums i unitats; fotografies, 20.000 i reproduccions fotogràfiques, 2.231.

Igualment cal fer constar l'activitat del Museu Comarcal. A més de molts actes celebrats és prou eloqüent la xifra dels visitants durant l'any 1989. Han estat 29.168.

T'invito, amic lector, a fer un recorregut pels més importants nuclis de la cultura d'Igualada, ciutat de 33.000 habitants.

Començarem per una institució ja sexagenària: L'AGRUPACIÓ FOTOGRÀFICA, i tot seguit podem visitar les modernes instal·lacions de l'ARXIU MUNICIPAL. És obligat mencionar la tasca que duu a terme la vigorosa ASSOCIACIÓ D'IGUALADINS FORANS. Fixem-nos amb la positiva obra d'una antiga societat fundada a mitjans del segle XIX: L'ATENEU IGUALADÍ DE LA CLASSE OBRERA, que amb la seva estructuració actualitzada ha recuperat el protagonisme cultural que havia assolit antany. És ben palès que el grau de cultura d'un poble es pot mesurar pel que llegeix la seva gent, just és doncs fer menció de les nostres quatre ben nodrides BIBLIOTEQUES públiques. Saludem la delegació igualadina de LA CAMBRA DE COMERÇ que es disposa a iniciar una col·lecció de publicacions de temes d'indústria i de comerç a nivell local i comarcal. DEL CANT CORAL, en donem fe, té una nombrosa i digna representació a casa nostra. Felicitem els components del CASAL D'AVIS per les seves joves i il·lusionades iniciatives. Endinsem-nos, ara, en el CASAL INTERPARROQUIAL per conèixer la munió d'actes culturals que en el seu si s'hi celebren. El nostre pelegrinatge ens mena al CENTRE D'ESTUDIS COMARCALS D'IGUALADA: creador dels Museus de la Pell, Tèxtil i de la Ciutat, amb les seves seccions d'Amics dels Goigs, d'Arqueologia, d'Art, d'Espeleologia, d'Esperanto, Grup AENA, de Filologia, d'Història... També se celebra a Igualada bianualment un CERTAMEN INTERNACIONAL DE CINEMA AMA-

Igualada Cultural

TEUR. Si ens deturem en la parcel·la de l'ENSENYAMENT constatem: 13 escoles d'EGB, 5 de FP, 4 centres de BUP i COU; a més: escoles especialitzades de Música, de Teatre, de Confecció Disseny i Moda; un Taller d'Art on s'imparteix: dibuix, ceràmica, escultura, treball de la pell, i l'Escola Superior d'Adoberia única a tot l'Estat Espanyol i als països de parla castellana. També LES ENTITATS D'ESTALVI dediquen part dels seus guanys a fomentar la cultura. Ens

veiem obligats a donar l'enhorabona, conscients que ferim la seva humilitat, al mecenes que ha promogut la FUNDACIÓ SANT CRIST D'IGUALADA. Esmentem JOVE CAMBRA. Repassem els MITJANS DE COMUNICACIÓ: 1 bisetmanari, dos setmanaris, 2 emissores de ràdio, 2 canals de televisió. I arribem a una institució cabdal del present i del futur de la nostra cultura el MUSEU COMARCAL DE L'ANOIA, en fase de desenvolupament, en el qual ja

funcionen: la Sala d'Exposicions Temporals, l'Auditori, el Servei de Documentació, Tallers de Restauració, el Laboratori d'Anàlisi físico-química; i en el qual es projecten dues seccions de síntesi: La Històrica i la del Medi Natural de la Comarca; i dues seccions monogràfiques. El Museu de la Pell i la Secció de l'Aigua; i també i com a annex al Museu de la Pell s'inaugurarà enguany l'Adoberia antiga de Cal Granotes; joia d'arqueologia industrial, on s'hi mostraran els sistemes artesans d'adob de la pell emprats abans de la mecanització. I hem de citar l'activitat editorial de la delegació d'OMNIUM CULTURAL. I unes ORQUESTRES de qualitat i de diversos estils fan les delícies dels melòmans de la música instrumental. I no podem passar per alt els afeccionats a les belles arts aplegats en la PINTURA COM A "HOBBY". I l'annual PREMI DE RECERCA HISTÒRICA DR. JOAN MERCADER. I el teatre per a infants dut de la mà de RIALLES. I els afeccionats a la poesia que es reuneixen en una TERTÚLIA LITERÀRIA. I uns ardis defensors de la nostra llengua: la SECCIÓ EXCURSIONISTA DEL CLUB NATACIÓ. I, destaquem finalment l'excursionisme cultural de la delegació igualadina de l'UEC.

I si tu, amic lector, has tingut la paciència d'acompanyar-me fins aquí, permet-me que et digui que en aquest any 1990, en què celebrem el 400 aniversari del prodigiós fet de la Suor de Sang del nostre Sant Crist, la cultura igualadina, malgrat les mancances, viu un eufòric desvetllament avivat, amb encert, des de fa una dècada pel Departament de Cultura del nostre Ajuntament.

Escolania de Montserrat a Igualada en el IV Centenari.

MAGÍ PUIG I GUBERN

Els Jocs Florals

Se celebraren a Santa Maria, el 7 de maig de 1989, en commemoració del Quart Centenari del Sant Crist.

Ha presidit la mesa d'autoritats el Rdm. i Excel. Dr. Josep Ma. Guix i Ferreres, Bisbe de Vic.

El Jurat Qualificador ha estat integrat pels senyors: Antoni Jorba i Soler, President; Ignasi Castellort i Miralda; mossèn Climent Forner i Escobet; Raimon Galí i Herrera i Anna Veciana i Sanahuja; Vocals. Actuà de secretari el senyor Antoni Prat i Gelabert.

Han resultat premiats els senyors: Antoni Dalmau i Jover, Flor Natural; Valentí Illa Vilaclara, de Moià, Englantina; Alcía Tello, de Barcelona, la Viola; Maria dels Àngels Prat i Cosp, de l'Hospitalet, Antoni Canals i Enrich, d'Igualada, Gabriel Mora i Arana, de Manresa, accésits. Miquel Calduch i Alsina, Josep Busqué i Corbella, Josep Còdol i Margarit i Josep Elias i Farré, els treballs en prosa.

El guanyador de la Flor Natural ha elegit Reina de la Festa, Maria Immaculada, que ha presidit des del retaule barroc, i ha designat Dama d'Honor Primera, per tal que fes ofrena de la Flor a la Reina, la nena Blanca Solano i Dalmau, néta del poeta, acompanyada pels patges Pau Mestre i Dalmau i Albert Dalmau i Palet. Monsenyor Valentí Miserachs i Grau ha actuat de Mantenidor. Mossèn Narcís Riba i Codina ha tocat algunes peces a l'orgue.

Han donat colorit a la Festa les següents Dames d'Honor.

Montserrat Amich i Llacuna; Anna Baduell i Veciana; Gemma Balsells i Casanovas; Maite Capellas i Pérez; Maite Castellort i Salarnau; Eva Coll i Singla; Anna Compte i Castellort; Imma del Rio i Torrents; Susagna Enrich i Palmés; Sònia Farrés i Queralt; Mònica Marsal i Segura; Marta Miret i Teixidó; Adela Miserachs i Galtés; Marta Prats i Farrés; Dolors Valls i Tomàs i Maria Vidal i Ribas.

L'Alcalde de la Ciutat, Sr. Manuel Miserachs i Codina, ha adreçat uns mots al·lusius i el President del Jurat ha clos l'acte, per bé que el seguici s'ha traslladat a l'església del Roser, on les Dames d'Honor han dipositat clavells vermells en el lloc on esdevingué el prodigi de la Suor de Sang.

"Del poble igualadí, Vós sou l'estel del dia"

I ara fem com una pausa en el nostre "excursus" històrico-literari. La festa que avui ens congrega té quelcom de singular. Són uns jocs florals, però sublimats. La festa dels Jocs Florals té un origen profà. Fou el nostre rei Joan I qui els instituïa darreries del segle XIV, seguint segurament l'exemple de la institució tolosana del Consistori del Gai Saber, esdevinguda uns setanta anys abans. En la nostra Renaixença tragueren nova florida, i, malgrat les vicissituds històriques, s'han mantingut fins als nostres dies. Ací, però, l'objecte no és pas cantar coses humanes, per bé que sublimes, sinó coses divines, que informen i il·luminen les realitats humanes mateixes. Ací la Reina de la Festa, per lògica designació del poeta guardonat amb la Flor Natural, no és altra que la Verge, la Mare Immaculada del Redemptor. Aquest bell estol de damiselles, encapçalades per la reineta, no són pas una cort d'amor profana, sinó que apar talment un seguici angelical.

I deixeu-me anotar ara una singular coincidència: un certamen parell no s'havia vist en el clos de Santa Maria des de l'any 1927, en ocasió del tercer centenari del temple. També aleshores la Reina de la Festa fou la Verge Maria. Aleshores com ara la seva bella imatge, junt amb la del seu gloriós Fill crucificat, presidia la festa des de la fornícula central del nostre majestuós retaule. El guanyador de la flor natural, Josep Fronollat, que altre no era que el malaguanyat Mn. Josep Forn i Talló, amb el seu Himne a Santa Maria d'Igualada ("Del poble igualadí —Vós sou l'estel del dia"), designà com a reineta per tal que en les ofrenes a la Mare de Déu la nena de deu anys Maria Ribalta i Cardona. Aquella "dama" d'aleshores és l'espo-

Un fragment del discurs del mantenidor, monsenyor Valentí Miserachs, mestre de la Capella de Santa Maria la Major de Roma, un anoienc fill de Sant Martí de Sesgueioles.

sa del guanyador de la flor natural d'aquest certamen, el Sr. Antoni Dalmau i Jover, i la reineta d'avui és la néta de la "dama" del 1927 i del poeta guardonat, la nena Blanca Solano i Dalmau! Tots els ací presents ens congratulem de cor amb els estimats protagonistes de tan feliç i emocionadora coincidència!

Una altra singularitat que cal subratllar és la presència entre nosaltres del nostre prelat diocesà, l'Excm. Dr. Josep Maria Guix. Ell, que tantes mostres ha donat d'un especial afecte a Igualada i de profunda devoció al Sant Crist, patrocina i atorga el premi príncep del certamen, la Flor Natural. La presència de les autoritats religioses i civils, encapçalades pel batlle Sr. Manuel Miserachs, i el consistori insigne dels membres del Jurat qualificador donen un relleu a l'acte que fa que potser superi en esplendor tots els actes semblants que hagin pogut celebrar-se anteriorment. El cant i els acords de l'orgue no sols són una gala més de la festa, sinó que potencien la puixança i la força de persuasió de les mateixes composicions poètiques que es cantaran. Tots aquests elements, amb el dossier de fons del gran

retaule, i amb l'acoblament dels tons de fusta noble i d'or vell amb la simfonia cromàtica de les flors i del desvassall de llum que ens inunda, faran que Igualada pugui inscriure la diada d'avui en les planes més emotives de la seva història, d'aquesta història que des del 1590, gloriós Senyor Crucificat, "gira sempre al vostre entorn"!

Jo ara, entre parèntesi, voldria demanar al Sant Crist que ens ajudi a conservar i consolidar l'espiritual senyoria de la llengua pairal. La senyoria total i pacífica. Estic convençut que Catalunya, com qualsevol poble del món (no podem pas ésmenar allò de "euntes, docetes omnes gentes"), ha de trobar en la plenitud de la fe la plenitud de la seva vida i puixança en tots els ordres, sobretot en els valors d'ordre espiritual, com són la llengua i la cultura. Malgrat els progressos fets i les aparences, no oblidem que l'espiritual senyoria de la Llengua pairal viu amenaçada per molts factors que li són contraris, i que si Catalunya trobà en Roma el suport i la garantia per començar de ser allò que ara fa mil anys va començar de ser, també ara en la fidelitat a la fe pairal trobaria la garantia suprema de la conservació i consolidament de l'espiritual senyoria de la llengua pairal. Els poders humans, els partits, els sistemes passen... "el que un segle bastí l'altre ho aterra —sols resta ferm el monument de Déu", diu la cloenda del CANIGÓ. I el monument de Déu és l'Església, simbolitzada en el poema verdaguerià per "l'altívol Pirineu". I, en moments prou difícils, l'Església ha estat el baluard de defensa de la nostra llengua, de la nostra cultura, de la nostra personalitat. Sinó, demanem-ho a la història recent, encara que la memòria de certs homes sigui molt flaca...

Més potent que la mort, l'amor avança

Lema: Quatre segles d'amor i lleialtat

El poeta guanyador de la Flor Natural Sr. Antoni Dalmau i Jover, amb la seva néta Blanca, dama principal de la Festa.

RENEIXO EN L'AMOR DEL CRIST

Assagetat d'amor lliuro el combat i en treva alço. retut. bandera blanca. L'Arquer diví, rumbós de caritat,

constel·la estels dins la mirada franca. Resto captiu del vesp. rogenic raim fellonament premut en nua branca

del cep feraç que adolla en regalim el fruit madur de pròdiga verema. Embriagat d'amor. presento el cim

de mont Sió, beatitud suprema, i anhelo, defallit, l'etern moment de la unió deficka postrema.

L'orgull defès, rendeixo el pensament i contemplo amb el cosmos el misteri de l'Home-Déu que al món s'ha fet present

per restacar els mortals del captiveri. Si Crist és mon company en el camí, no restaré mai sol en el temperi.

Cabussaré en la mar el meu sentir, conjuraré els senders de les estrelles i en veire d'or oferiré el nou vi.

Amb Vós Senyor, les coses són tan belles! Mai més no esdevindrè salvatge errant vel·leitós de copsar les meravelles

que s'enfondren, sens Vós, a cada instant. Reneixo en flam d'amor que transfigura i domta l'altivesa ressonant.

MATRIMONI DE SANG

En l'encaix unitiu es prefigura l'apocalíptic setial de Déu i el Crist com l'òscul de dual natura.

Divinitat i humanitat! el meu i el Vostre en solidari patrimoni. Pròvid, Déu s'humanitza i el Verb seu

amb dolor magnífica el testimoni. I l'home es divinitza, fuig del fang i accepta unir-se al Crist en matrimoni.

Les arres nupcials d'aigua i de sang adollen de la creu, lilit d'esposalles. L'Església ha nascut de l'esvoranc

que encén els cors i enruna les muralles del desamor, de l'odi i del pecat. L'Espòs, dels claus punxents fa presentalles

com de joiells de noves adornat i amb la corona nupcial d'espines mostra el trofeu reial de llibertat.

Fa dos mil anys de les llangors divines i el connubi de sang roman etern. Les muntanyes podrien fer tentines

i el fred emmesteir els cors a l'hivern. Més Déu resta fidel a l'aliança i del món univers aguanta el pem.

Més potent que la mort, l'amor avança. S'esmussen les cadenes dels esclaus i en jorns de plenitud o de mancança

pregonen santetat els cels més blaus. I la llavor del Crist al solc sembrada en tuguris àrrela i en palau.

IGUALADA EN L'AMOR INIGUALADA

Al bell cor de boscuria eixarmada en la cruïlla de fressats camins, una cel·la espurneja amb llum d'albada.

S'abaten jous de francs i serrains i Roma delimita les vedrunes dels contorns predials igualadins.

S'alzinen torres sobre antigues runes. Trenta sis sentinelles de la nit repten els hugonots a fil de llunes.

Guerra i morbò nodreixen plany i crit mentre la vila sagna dols i cendres. Sobtadament el poble adolorit

flaira flonjors de rou i esfluvius tendres. Esclaten als jardins vermelles flors en el matí silent d'un Sant Divendres.

Ressonen al Roser salvífics plors de pies multituds enfevorides davant la imatge de Sang Crist, Espòs

de Sang que vessa amor per les ferides. símbol del matrimoni etern, cruent que atorga dignitat a nostres vides:

Igualada es deixonda penitent i amb planys de "Miserere" deixuplina els greus desmais de foll abaltiment.

Talment mosaica ensenya serpentina, arbora l'estendard del Crist en creu i en processó devota s'encamina

agraïnt el simbòlic himeneu vers la Casa del Pa, Santa Maria. L'arpa del vent deslliura abris arreu...

La vila s'espargella amb frenesia i erigeix temple de folgada nau, amb tant abrandament i coratgia

que els murs signen l'atzur amb bes de pau. Si l'Esposa n'agença una capella, cada cor esdevé místic palau.

D'un incendi es salvà la Icona bella, mes la follia d'avalot mesquí en tenebrosa nit sens llum d'estrella

se l'endugué al ferotge remolí. Igualada, fidel al nuviatge en l'amor al seu Crist no defallí.

Un facsimil recorda avui la Imatge. El fervor de l'Esposa és rediuiu i s'ofrena en condigne vassallatge

a Jesucrist etern Fill del Déu viu. Més enllà de la icona de la Icona, de l'afecte al bressol i al lloc nadiu,

la vila, avui Ciutat, arreu pregona quatre segles d'amor i lleialtat en connubi sagrat amb la Persona divina de Jesús Crucificat.

La nostra realitat pastoral

IV
CENTENARI
DEL
SANT
CRIST
D'IGUALADA

INTRODUCCIÓ

A la reunió arxiprestal de preveres del dia 21 d'abril de 1988 sorgí la iniciativa, la qual s'aprovà, de fer una recollida d'algunes de les dades del qüestionari que tota parròquia ha de contestar abans de la Visita Pastoral. I això, amb l'única finalitat de poder fer una posterior reflexió atenta de valoracions i de mancances que menés a camins operatius, tant per part del presbiteri de l'arxiprestat com d'aquells Consells Pastoralment que volguessin fer el mateix. A la reunió esmentada també s'aprovà que es redactés un qüestionari adaptat a moviments, associacions, delegacions i serveis organitzats interparroquialment per tal que poguessin fer llurs aportacions amb motiu de la Visita Pastoral. Del treball en qüestió se n'encarregaren els Mns.: Salvador Bardulet, Josep Escós i Joan Raurell. Pel que fa als qüestionaris de les parròquies, es recolliren el dia 19 de maig, termini que s'allargà fins al dia 15 de juny. La data límit per al lliurament de qüestionaris de moviments fou la del 30 de juny.

Per donar el valor just al dossier que s'ofereix, cal tenir en compte el següent: 1) S'hi recullen les respostes a 22 qüestionaris que corresponen a 28 parròquies i 2 quasi parròquies; amb contingent de població que va des dels

20 habitants fins als 13.000 i amb característiques tan diferents com les que poden existir entre un nucli eminentment rural i un altre format en un barri perifèric de la ciutat. El nombre de parròquies i quasi parròquies de les quals no s'ha recollit el qüestionari o que no ha arribat a temps és de 5: El nombre de moviments i serveis que han respost el qüestionari és de 18. 2) No tots els qüestionaris han estat contestats amb el mateix grau d'atenció. En les preguntes que fugen de la simple dada objectiva i que requereixen més reflexió, hom hi constata respostes molt desiguals: en unes hi ha un esforç d'aprofundiment, en d'altres simplement se surt del pas utilitzant paraules o expressions tòpiques a través de les quals es fa molt difícil de descobrir-ne l'abast. 3) Les fronteres entre alguns apartats, a la realitat no es troben tan nítidament marcadés. Una catequesi pot convertir-se, en circumstàncies concretes, en evangelització; i al revés. Ja ho sabem. Cal tenir-ho en compte a l'hora de llegir bé l'enquadrament que s'ha fet alguna activitat. 4) El resum que s'ofereix té com a finalitat primordial la de facilitar dades objectives. És clar que tant en l'ordre que s'ha escollit, com en la tria que s'ha fet i en la mateixa exposició, s'hi insinua ja un principi de judici. Judici, no obstant, que pot ser corregit i, ben segur, que ha de ser ampliat per part de tothom.

Fitxa dels Clubs Esportius

Clubs existents: trenta-un

Bici-Cross Anoia, Agrupació Coloms esportius, Agrupació Ocellaire, Veterans Futbolistes, Amics Ciclistes, Auto Sport, Club Aeromodelisme, Club Atèlic, Igualada, Club Bàsquet Igualada, Club de Tir Igualada, Club Escacs, Club Esportiu Disminuïts de l'Anoia, Club Futbol Igualada, Club Futbol Poble Sec, Club Handbol Igualada, Club Natació, Club Ping-Pong, Futbol Club Fàtima, Igualada Club Automodel, Igualada Hoquei Club, Moto Club Igualada, Penya Blau Grana, Penya Blanc i Blava, Pescadors Esportius Anoia, Secció Esportiva de l'Ateneu Igualadí, Unió Ciclista Igualadina, Unió Excursionista de Catalunya - Anoia, Unió Esportiva Montserrat, Club d'Ultralleugers d'Igualada, Club Ciclista Eddy Mur i Atlètic Garbí Igualada.

"VIDA... Revista de la Família Igualada", ja té 45 anys

1.784 números al servei d'Igualada, de Catalunya i l'Església des de l'àmbit de la comunicació.

Era el Nadal de l'any 1945 quan apareixia el primer número de la revista. En Francesc Llansana, Lluís Serra, Joan Castellà, al cel sien, i n'Antoni Dalmau foren els fundadors. La seva periodicitat era mensual. Després, al cap de nou anys, es convertí en setmanal. Continua, no cal dir, la mateixa línia donant més cabuda a les notícies de l'activitat pastoral, llavors molt extensa.

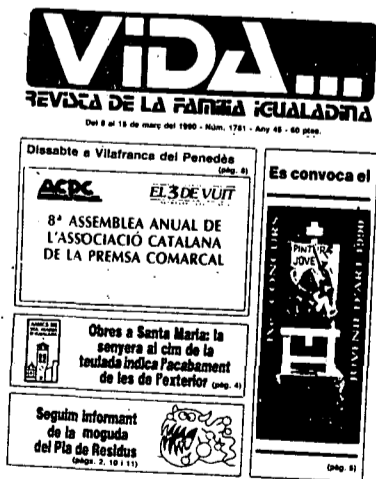
VIDA... ha mantingut sempre la fidelitat a Catalunya. Quan el català era prohibit, sempre es trobava la manera de poder inserir-hi algun text en la nostra llengua. Aviat ja hi havia més català que castellà, fins que definitivament, molt abans de la transició ja es publicava íntegrament en la nostra parla, no sense problemes i fins hagué de sofrir tres mesos de suspensió.

També ha estat el ressò humil, però, igualment fidel de la doctrina i vida eclesial, sempre com un altaveu de les directrius del prelat i del papa, amb una incidència especial per tot allò que demana un servei als drets humans i a les

exigències socials cristianes a favor del Tercer i Quart Món.

VIDA... ha difós una cinquantena de separates i opuscles a tota la ciutat i ha merescut el suport i la col·laboració de molts igualadins.

Des del 1953 fins al 1988, Mn. Josep Còdol n'ha estat el seu director. Actualment ho és el jove sacerdot Josep M. Más.

Relació de grups

MIJAC, Escoltisme, Joc, Muec, Mà oberta, Utreia de dones, Fraternitat, Convivència (noies), Hospitalitat, Ass. de Vídues, Federació de Cristians, Acol·lidors parelles, Secr. Catequesi, Caritas Int. Vida —revista setmanal—, Vida Creixent, Justícia i Pau, Mans Unides, Renovació en l'Esperit.

Sacerdots i religiosos igualadins

Tres sacerdots igualadins, camí dels altars

—P. Josep Tous i Soler. Neix el 31 de març de 1811. Ingressa als Caputxins. Exclaustrat per les revoltes del 1835 es dedica a la vida parroquial i descobreix la necessitat d'educar cristianament els infants i joves i funda l'Institut de Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor. Morí el 27 de febrer de 1871. La seva obra és viva i present en molts indrets del món.

—P. Josep M. Vilaseca i Aguilera. Neix el 19 de gener de 1831. Ingressa al Seminari de Barcelona. Professa en la Congregació dels PP. Paülis. A Mèxic porta a terme una activitat extraordinària, perseguit per la revolució antireligiosa. Té una volada a l'estil del P. Claret. Funda a Mèxic dos Instituts religiosos: El de les Religioses Josefines i Sacerdots Josefins, dedicats a l'ensenyament i obres assistencials.

—P. Ignasi Casanovas i Perramon, escolapi. Neix el 21 de juny de 1893. Sacerdot escolapi exemplar. Morí assassinat a Odena el 16 de setembre de 1936.

Sacerdots i religiosos igualadins assassinats l'any 1936

Sacerdots diocesans (Vic), 10; escolapis, 6; caputxins, 2; franciscans, 1; maristes, 4.

Sacerdots i religiosos actuals

Sacerdots diocesans, Vic, 9; Barcelona, 4; Tarragona, 2; Solsona, 1; Urgell, 2. Suïssa, 1. Total, 19.

Religiosos: benedictins, 6; escolapis, 5; cister, 1; jesuïtes, 1; claretians, 3; maristes, 16. Total, 32. D'aquests (13 sacerdots i 19 germans). Religioses - De clausura, 5; Divina Pastora, 12; Escolàpies, 14; Franciscanes Missioneres de Maria, 6; Vedrunes, 5; Missioneres Crist Jesús, 3; Hospitalàries, 3; Germanes de la Caritat, 1; Religioses del Sagrat Cor, 1; Germanetes de l'Assumpció, 1; Carmelites missioneres, 1; Filipenses, 1; Serventes del Sagrat Cor, 1; Missioneres Sagrat Cor, 1; Germanetes dels Vells Desemparats, 1. Total, 56.

Total sacerdots i religiosos, 107. (Entre aquests, 5 no són pròpiament igualadins, tot i que així considerats per diverses raons).

Residència

Resideixen a Catalunya en 35 poblacions; Madrid i València. Estranger: Suïssa, USA, Canadà, Itàlia, Brasil, Xile, Alt Volta, Angola, Àsia, Índia, Colòmbia.

Fitxa socio-econòmica

Evolució de la indústria per branques d'activitat

	1978			
	Empreses		Treballadors	
	Nombre	%	Nombre	%
TÈXTIL	187	28,1	8.848	57,2
Confecció	38	5,7	983	6,3
Gènere de punt	105	15,9	5.943	38,4
Cotó i altres	44	6,5	1.922	12,5
CUIR	50	7,6	1.092	7,1
METALL I ELECTR.	100	15,1	2.322	15,0
Maquinària	88	13,3	1.793	11,6
Vehicles	2	0,3	86	0,5
Material elèctric	10	1,5	443	2,9
PAPER I ARTS GRÀFIQUES	44	6,6	1.481	9,6
Paper	26	3,9	977	6,3
Arts Gràfiques	18	2,7	504	3,3
ALIMENT, BEG. I TABAC	124	18,7	435	2,8
FUSTA I MOBLES	85	12,8	325	2,1
QUÍMICA	6	0,9	20	0,1
EXTRAC. MINERALS I MATER. CONSTRUCCIÓ	51	7,7	867	5,6
AIGUA, GAS I ELECTR.	9	1,4	13	0,1
ALTRES	6	1,0	56	0,4
Total	662	100	15.459	100

(Visió econòmica de l'Anoia, de Joaquim Solé i Vilanova, publicada l'any 1984 per la Caixa d'Estalvis de Catalunya).

AQUESTA COMMEMORACIÓ DEL IV CENTENARI DEL SANT CRIST D'IGUALADA HA ESTAT PATROCINADA PER:

Excm. Ajuntament d'Igualada
Fundació del Sant Crist
Anònim col·laborador